I. MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

I. MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

EDITURA TINERETULUI
BUCUREŞTI 1962

Coperta de BARBU TEODORESCU

PARTEA ÎNTÎI

1. FRÎNTURI DE VIAŢĂ

«Ce dată voi pune în fruntea primei file a jurnalului meu? Pe cuvînt, că nu-mi dau seama! Capul mi-a ajuns asemenea unei mori care macină în gol. Oare cîte zile şi nopţi au trecut din seara aceea fatală? Multe, e tot ce pot să spun. Spun multe, fiindcă am dormit de mai multe ori de atunci, dar nici chiar de asta nu sînt absolut sigur. Am impresia că visez neîntrerupt şi nimeni nu se îndură să mă trezească. De-ar fi să scap o dată de coşmarul ăsta!...

Bietul George! Cînd m-a sfătuit să mă potolesc şi să-mi văd de treburile mele l-am ocărît şi i-am spus că este un laş. Dar se pare că astăzi orice regret e tardiv. S-a dus şi George, s-a dus şi Barthelet, s-a dus redacţia şi m-am topit şi eu ca un munte de ceară. Acum stau închis într-o cabină ca un şoarece într-o capcană. Cel puţin dacă aş şti unde mă aflu, ce fac şi încotro merg!?...

Nu ştiu nici măcar dacă merg!...

În momentul acesta ceasul meu indică ora 10. Zece seara sau dimineaţa? Nu ştiu. Îmi amintesc că odată am avut curiozitatea să-l vizitez pe un condamnat la moarte închis într-o groaznică celulă subterană din închisoarea „Sing-Sing”. Singurul, lucru de care m-a întrebat nenorocitul acela a fost: „Cît e ceasul?” „Opt şi treizeci”. „Care opt?” I-am răspuns, oarecum intrigat: „Este opt şi treizeci seara”. „Vă mulţumesc!” – a murmurat el, pentru ca după cîteva secunde să adaoge, mai mult pentru sine: Aşadar... încă nouă ore şi jumătate. Ce curios!”...

Eu nu ştiu nici măcar atît. Nu am pe cine să întreb. În cabină, locul soarelui îl ţin tuburile fluorescente. Fac zi sau noapte după bunul meu plac. Şi nimeni nu-mi dă vreo lămurire. Rar, foarte rar, mă-ntîlnesc cu unii la masă, îi întreb cîte ceva şi-mi răspund în doi peri. Nu ştiu nici măcar cum îi cheamă şi cine sînt. Uneori mă-ntreb dacă nu cumva soarta m-a adus în vreun ospiciu. Pînă la urmă am să-nnebunesc sau am să sparg capul cuiva, dacă situaţia asta mai ţine mult...

În sfîrşit, încep să-mi revin. Am vorbit o oră întreagă cu unul Robert Brown. Nu ştiu de unde-mi pare cunoscut numele ăsta...

De obicei, la începutul unui jurnal de călătorie, prin tradiţie, treci şi cîteva date autobiografice. Asta, desigur, mai ales atunci cînd bănuieşti că s-ar putea întîmpla vreo catastrofă în care să-ţi pierzi viaţa. Jurnalul este luat apoi de eventualii supravieţuitori şi în cel mai bun caz publicat post-mortem. Nu ştiu dacă nu ar fi bine să mă gîndesc şi eu la treaba asta, mai ales după discuţia avută cu Robert... Creatura asta mi-a rînjit în faţă la sfîrşitul discuţiei, dîndu-mi să înţeleg că, de fapt, nu numai eu mă aflu în situaţia unui şoarece în-

chis într-o capcană – auzi dobitocul: şoarece în capcană! După el, şi alţii, poate chiar toţi de aici, se află în situaţia mea. Din prima clipă cînd l-am auzit vorbind pe individul ăsta mi s-a făcut un fel de greaţă. În definitiv, ce-o fi vrut să spună, dîndu-mi a înţelege că şi alţii sînt în situaţia mea? Care alţii? De fapt, bănuielile mele, că în povestea lui Brown pluteşte ceva necurat, par să fie întemeiate. Cînd s-a apropiat cineva de noi, în timp ce discutam pe culoar, Brown a schimbat vorba brusc şi s-a prefăcut că-mi dă o explicaţie ştiinţifică. Lucrul acesta mi se pare suspect...

Am fost adineaori la masă. Ca de obicei, m-a servit frumoasa Raymonde. E o femeie tînără, cu ochi încîntător de albaştri, dar şi ea a dat în boala tăcerii. Astăzi însă mi-a vorbit ceva mai mult. Oricum, ziua de azi a fost deosebită de cele de pînă acum.

N-ar strica să-mi amintesc cine sînt şi în ce fel am ajuns aici. Nu ştiu de ce, dar e tare neplăcut cînd trebuie să-ţi aşterni pe hîrtie trecutul. Probabil că de aceea, majoritatea oamenilor nu-şi scriu memoriile decît atunci cînd nu mai au ce face...

Eu am şă-ncerc însă prin asta să-mi mai adun minţile.

Pînă în seara aceea fatală, lucram în redacţia ziarului de mare tiraj „Cronica vremii”. Colegii îmi spuneau Bob. Tata mi-a mai lăsat moştenire un nume: Kingstone. Mă cheamă deci Bob Kingstone. Nu sună chiar atît de irlandez pe cît sînt. Încă n-am împlinit douăzeci şi şapte de ani. O seamă de amici – şi mai ales amice – spuneau că sînt un adevărat „dandy”. Şi mie mi se pare că nu sînt prea urît. Întotdeauna mi-a plăcut să mă îmbrac elegant, dar – la naiba! – acum sînt silit să port fără

încetare acelaşi costum, deoarece altul nu mai am. Iar ăsta e mototolit şi necălcat!...

Cabina asta e îngrozitoare! Voiam să mă uit afară să văd unde mă găsesc. Uită-te însă dacă ai pe unde! În jurul meu văd cîteva aparate, ţintuite de cei patru pereţi; mai e şi ceva mobilă foarte originală, precum şi o uşă automată. Asta e tot. Rău ai ajuns, dragă Bob! Singur cuc! Pînă şi la masă sînt chemat prin televideofon. Dar mai bine să continui...

Redactorul-şef, de regulă, îmi încredinţa misiunile cele mai dificile. Din asta mi s-a şi tras nenorocirea.

Într-o zi, Barthelet – şeful – mă chemă în grabă la el. Bănuiam că „filase” ceva. De asta m-am convins îndată ce a deschis vorba. Mi se încredinţa o nouă „misiune”...

Treaba nu era de loc uşoară. Pentru a-mi ajunge ţinta, trebuia să-mi deschid drum cu ajutorul unei frumoase sume de bani. La început mi se părea că totul o să meargă strună. În sfîrşit, veni ziua hotărîtă cînd aveam să iau contact cu ultima verigă din lanţul care mă conducea la ţelul dorit.

Veriga aceea era un om pe care-l chema Richard. M-am întîlnit cu el pe la şase după-masă. Cel care a deschis discuţia am fost eu. De cum l-am văzut, am observat că se-ntîmplase ceva. Îndată aveam să aflu despre ce era vorba. Şi m-am adresat lui Richard.

— Ei, ce facem?... Merge?...

Îl văzui că face o mină foarte slugarnică şi, cu glas deosebit de mieros, îmi răspunse:

— Ştiţi... mi se pare că astăzi s-au făcut ultimele pregătiri.

— Cee?! – strigai eu ca muşcat de şarpe. Eşti nebun! Ce vrei să spui cu asta? Doar nu cumva e gata de plecare?!

— Nu ştiu precis, domnule Kingstone, dar părerea mea e că trebuie să vă grăbiţi, dacă vreţi să mai obţineţi informaţiile pe care le doriţi...

Vestea m-a luat prin surprindere. I-am răspuns cu înfrigurare:

— Dar bine, omule, înseamnă că trebuie să acţionăm chiar în noaptea asta!

— Desigur, domnule Kingstone, chiar în noaptea asta!

Nu ştiu de ce, dar în noaptea aceea mi-ar fi plăcut mai degrabă să dorm, ca tot omul. N-aveam chef de nimic. Era însă în joc onoarea ziarului. Mai mult, cheltuisem şi o groază de bani şi nu mai puteam da înapoi.

— Bine, Richard. Spune-mi ce trebuie să fac?

— Băieţii mei se vor preface că nu vă observă. Dar mi-e teamă de garda imediată...

Vicleanul! Aici voia să ajungă, să mai stoarcă ceva. Prefăcîndu-mă că nu-nţeleg aluzia, l-am întrebat ca şi cum aş fi căzut din lună:

— Cum, lîngă astronavă mai există o gardă?

— Da, domnule Kingstone... Şi încă una... foarte devotată stăpînilor!

— Atunci ce dracu facem? – mă necăjii eu de-a binelea.

— Ştiţi, e vorba de omul care va face de gardă la uşa de intrare a etajului final al astronavei, între miezul nopţii şi orele 2 dimineaţa...

— Bravo, Richard! mă însufleţii eu. Dar stai puţin: chestiunea e aranjată?

— Dacă se mai adaugă douăzeci de mii, totul va merge strună! – îmi răspunse hoţul, linguşitor.

Atunci m-am înfuriat:

— Douăzeci de mii! Ce, ai înnebunit? De unde să mai iau atîţia bani?

— Atîta mi-a cerut, domnule Kingstone. La început nici nu voia s-audă de aşa ceva. I-am spus atunci că nu sînteţi decît un simplu ziarist. Pînă în cele din urmă a cedat. Ultimul preţ a fost însă douăzeci de mii...

Cînd i-am explicat cum stă situaţia, Barthelet a tras o înjurătură zdravănă, dar nu mai avea ce face nici el. A scos frumuşel banii şi mi i-a dat, spunîndu-mi:

— Dragă Bob, dacă reuşim, atunci nu mai are de ce să ne pară rău de banii ăştia. Vom vinde ziarul ca pîinea caldă. Nici n-o să se mai simtă cît am cheltuit... Şi acum, succes! Va fi un reportaj de zile mari!...

Trecuse puţin de miezul nopţii, cînd m-am prezentat sub nume fals să-mi iau „postul” în primire lîngă astronavă. Schimbul se făcuse şi garda veche se îndepărtă. Socotii că a sosit în sfîrşit clipa cea mare. Privii în stînga şi în dreapta mea să mă încredinţez dacă sînt sau nu singur. La vreo cincizeci de metri mai în faţă, spre capul astronavei, se afla postul al doilea. Omul de acolo nu putea să bănuiască ce fac eu. Spre norocul meu, era şi puţină ceaţă...

Cînd m-am apropiat de astronavă, mărturisesc că într-un fel eram descumpănit. „Ce voi face după ce am să intru în colosul ăsta?” m-am întrebat îngrijorat. În clipa aceea mă aflam chiar sub uşa indicată. Mi-am luat inima în dinţi şi dintr-un singur salt am ajuns pe scara ce urca la etaj. După cîteva clipe, pătrundeam în corpul astronavei. Mi-am scos lanterna specială, carnetul de reporter şi pe nerăsuflate am început sa scriu şi să fotografiez în infraroşu...

Eram impresionat de luxul extraordinar din interiorul astronavei. Emoţionat, notam totul de zor şi mă

plimbam singur, nestingherit de nimeni, dintr-o cabină în alta.

Deodată, spre groaza mea, interiorul astronavei fu inundat de lumină. La urechile mele ajunse un sunet aproape imperceptibil. Îmi încordai auzul şi ascultai mai atent. Auzii mai întîi un zgomot surd ca şi cum o uşă s-ar fi închis. „Hait! mi-am spus eu în gînd. Să ştii că am fost prins! Mi-am aruncat în grabă ochii pe ceasul de la mînă. Rămăsei trăsnit. Erau orele trei după miezul nopţii! Un bîzîit uşor mă făcu să îngheţ de spaimă. Ceea ce auzeam nu putea să fie decît zgomotul de pornire a motoarelor! Începură să mă treacă sudorile. Alergai ca un disperat înapoi spre uşa pe unde intrasem. Zadarnic! Totul era ermetic închis.

Înnebunit de groază şi neştiind ce să mai fac, deschisei uşa unei cabine, prima care îmi apăru în faţă. Tocmai dădeam să intru, cînd se petrecu un lucru extraordinar!...

În timp ce împingeam uşa, deodată am avut senzaţia că nu mai exist. Asta în primul moment, căci imediat aveam să constat contrariul. Senzaţia de la început a ţinut doar cîteva clipe. Într-o secundă m-am văzut zburînd apoi prin aer şi m-am ciocnit zdravăn de peretele opus. Dar pereţii interiori ai astronavei sînt capitonaţi cu un strat de material supraelastic, aşa că nu m-am ales decît cu spaima.

M-am proptit după aceea cu mîinile de peretele de care mă izbisem şi am încercat să mă salt în sus. Cît ai clipi din ochi m-am văzut ridicîndu-mă vertiginos înspre tavanul astronavei. Ciocnirea cu tavanul n-a fost mai puţin violentă. Am crezut că visez. Am rămas un timp lipit de tavan, de parcă aş fi fost agăţat acolo în chip de candelabru. Creierul refuza să mă mai ajute...

Ce însemnau toate astea? Am dat să-mi duc mîna la gură să văd dacă mi-am pierdut cîţiva din preţioşii mei dinţi. Aşa de bine mi-am dus-o, încît mă bătu gîndul că sînt nebun de-a binelea: cu propria mea mînă mă lovisem peste obraz!

În clipa aceea, ca o străfulgerare, îmi trecu prin minte întîmplarea pe care o trăise un coleg ce mai călătorise cu o astronavă, e drept mult mai mică decît aceasta. Cu toate că mă aflam într-o situaţie penibilă, începui să zîmbesc. În sfîrşit, înţelesesem cauza zborurilor şi mişcărilor mele caraghioase: îmi pierdusem greutatea! „Asta trebuie să fie!” – mi-am zis eu în gînd. Încet, m-am împins cu mîinile în tavan şi îndată am început să cobor. Ajuns jos, m-am prins de o bară de susţinere – probabil montată acolo tocmai pentru acest scop.

Încă nu-mi revenisem bine din primul şoc, cînd am simţit că-ncep să cîştig din nou în greutate. Mi se părea totul tare ciudat. Acum puteam să umblu iar. Am făcut un pas înainte cu destulă prudenţă. Spre nenorocirea mea l-am făcut. De bară nu mă mai ţineam. O forţă din ce în ce mai mare începu să mă tragă, împotriva voinţei mele, spre peretele din fund. Şi mă izbii de el cu o putere extraordinară. Am crezut că mi-a sunat ceasul cel de pe urmă. Aşteptam ca forţa să înceteze odată. Nici pomeneală! Greutatea aceea îngrozitoare creştea mereu, apăsîndu-mă tot mai tare de perete, încît la un moment dat avui certitudinea că am să trec prin el. Cînd am simţit că mă sufoc, am reuşit să mai strig cu ultimele resurse: „Ajutor!”...

Nu ştiu cît am rămas leşinat. Cînd m-am trezit, m-am pomenit întins pe un pat într-o cabină pe care nu o cunoşteam. De fapt, e aceeaşi cabină în care mă aflu şi în clipa de faţă.

Lîngă patul meu am zărit un om ce şedea pe un scaun şi mă privea cu o deosebită atenţie. Mi-a făcut impresia, de la început, că trebuie să fie medic. Avea ochii căprui, dar extrem de severi. Un smoc de păr negru îi căzuse pe fruntea lată. Cînd a observat că m-am trezit, m-a întrebat foarte rece:

— Ei, cum te simţi?

Am încercat să-i răspund, dar abia am putut scoate un sunet gutural, neînţeles. Îmi simţeam limba prea grea, pentru a putea vorbi. Omul era într-adevăr doctor. Luă o seringă şi îmi făcu o injecţie. Într-un tîrziu, am reuşit să-ntreb:

— Unde mă găsesc?

Străinul, însă, mă ţintui din nou, cu aceeaşi răceală:

— Te-am întrebat, cum te simţi?

— Mai bine... Dar vreau să ştiu unde mă aflu.

Spre uimirea mea, răspunse:

— Domnule Bob Kingstone, cel care are dreptul să pună întrebări sînt eu. Spune-mi cum ai pătruns aici?

Atunci mi-am dat seama că mă aflu tot pe astronavă. Nu ştiam însă dacă astronava decolase sau se mai afla pe Pămînt...

— Mă priveşte! – i-am răspuns eu înţepat. Sînt curios, domnule, să ştiu de unde-mi cunoşti numele?

Cu un surîs ironic, străinul mi-o întoarse:

— Crezi că m-am sfiit să te caut prin buzunare?

— Cu ce drept? – urlai eu înfuriat, ridicîndu-mă din pat.

— Cu acelaşi drept cu care dumneata te-ai strecurat hoţeşte pe astronavă!

— Ceee? Cum ai spus? – strigai eu, simţind că mă mănîncă palmele.

Şi nu lipsise mult să-l pocnesc.

Doctorul, calm, se ridică. Văzîndu-l mai înalt şi mai voinic decît mine, îmi trecu pofta de harţă. Văzui că mă priveşte în continuare cu nişte ochi de gheaţă.

— Te sfătuiesc să te potoleşti! Aici, nervii nu-ţi pot ajuta la nimic. De altfel, sper că situaţia în care te afli o să te trezească...

O voce din spatele doctorului îi curmă fraza:

— Aşteaptă!..,

Intrase un bărbat foarte brunet, tînăr şi destul de chipeş. Probabil că prinsese din zbor ultimele cuviinţe pronunţate de doctor. De aceea şi intervenise.

Doctorul se întoarse surprins şi întrebă:

— Ce e, Giulio?

— Ziceam să-i dai pace... Nu-l mai lămuri atît. Încă nu e cazul...

Acest Giulio mi s-a părut de la început foarte simpatic. De altfel era şi mai tînăr decît doctorul. Că e italian se vedea de la o poştă. Cu toată tinereţea lui, avea privirea unui om hotărît şi cu o voinţă greu de clintit.

Am stat o clipă şi am cumpănit situaţia. Nu am văzut altă cale. Cel care trebuia să se supună eram eu. De aceea, m-am şi adresat necunoscător:

— Vă rog să-mi iertaţi enervarea. Trebuie să mă-nţelegeţi: încă nu ştiu unde mă găsesc şi nici de cît timp sînt aici...

Mi-a răspuns Giulio, pe un ton mai prietenesc:

— Kingstone – dacă nu mă-nşel, aşa te cheamă – te rog ascultă-mă. Te afli pe astronavă. De altfel, sînt convins că ţi-ai dat seama că nu mai ai aceeaşi greutate ca pe Pămînt...

Într-adevăr, simţii abia atunci că Giulio are dreptate. Eram mult mai uşor, cu toate că nu slăbisem de loc. Greutatea mea era însă suficientă pentru a mă putea

ţine pe picioare şi mişca dintr-un loc într-altul fără să fiu nevoit să apelez la vreo bară de susţinere, ca în noaptea aceea nenorocită cînd îmi pierdusem complet echilibrul.

Giulio continuă:

— Nu e vina noastră că te afli aici. Mi se pare că ţi-ai luat meseria de ziarist prea în serios. Unde eşti?... Unde sîntem?... Încă nu pot să-ţi spun. Era cît pe-aci să-ţi pierzi viaţa dintr-o nesocotinţă. Supragreutatea creată prin acceleraţia astronavei era să te ucidă. Ai avut mare noroc că ai mai reuşit să strigi. Sistemul electronic de pază din interiorul astronavei a recepţionat strigătul dumitale şi a frînat astronava la timp. Din cîte mi-a spus doctorul, mi se pare că nu stai prea bine cu inima. Cu atît mai mult cred că ai trecut pe lîngă moarte...

Îngrijorarea manifestată de Giulio mi s-a părut exagerată. Am întrebat însă sincer interesat:

— N-aş putea, totuşi, să aflu dacă mai sîntem pe Pămînt sau nu?

Pentru prima dată de cînd intrase, Giulio zîmbi discret. Era mai simpatic aşa. Îmi răspunse:

— Cum să nu, asta putem să-ţi spunem, Sîntem în Cosmos. Eşti mulţumit?

Simţeam că-mi pierd capul. Cine m-a pus să accept propunerea lui Barthelet?!

Voind parcă să-mi accentueze zbuciumul, doctorul adăugă:

— Zburăm, Kingstone, zburăm!...

Mai întrebai, năucit:

— De mult?

Tot doctorul îmi răspunse, în doi peri:

— Depinde!...

Un timp i-am privit, încercînd să-mi dau seama dacă nu cumva glumesc. Constatai însă că vorbesc foarte serios. Am întrebat cu sufletul la gură:

— Dar cînd ne vom întoarce?

— Cînd va fi necesar! – replică Giulio, de astă dată sec.

O clipă am rămas perplex. Aşadar, zbor. Curios: nu simţeam nimic altceva decît faptul că-mi pierdusem o parte din greutate. Dar asta, din cîte ştiam, nu se datora vitezei de zbor.

Îl mai auzii pe Giulio:

— Kingstone... acum rămîi liniştit. Deocamdată am terminat discuţia. Mai ai ceva de întrebat?

— Aveţi de gînd să mă ţineţi mult în celula asta? – am strigat, revoltat.

— Nu prea cred că o cabină atît de luxoasă poate fi numită celulă...

— Dar nu are nici măcar o gaură prin care să pot privi afară!

— Ce nevoie ai de asta? – o întoarse doctorul

— Cum, ce nevoie am? Doar nu credeţi că după ce o viaţă întreagă m-am bucurat de lumina soarelui, acum voi accepta să stau închis, la dispoziţia unor necunoscuţi.

Ridicînd din umeri, Giulio spuse:

— Singur te-ai pus la dispoziţia lor!

Mi-am dat seama că orice împotrivire ar fi fost zadarnică. M-am resemnat. Am mai întrebat un singur lucru. Dar mai bine aş fi tăcut.

— Vă rog spuneţi-mi, măcar atît: la ce distanţă ne aflăm de Pămînt?

Giulio mă privi o clipă, zîmbind compătimitor. Răspunse, aproape cu căldură:

— Uite, am să-ţi spun. Dar te rog nu comenta. După ce plecăm, faci ce pofteşti. Sîntem la peste un miliard de kilometri de planeta Pămînt! Şi acum, la revedere...

Cei doi bărbaţi ieşiră. Eu însă, rămas singur, credeam că o să leşin. La un miliard de kilometri de Pămînt! Grosimea atmosferei pămînteşti este numai de vreo mie de kilometri. Ecuatorul măsoară patruzeci de mii kilometri! Pînă la Lună nu sînt mai mult de trei sute optzeci de mii kilometri! Şi cifrele îmi năvăliră nebuneşte în minte. „Iar eu – m-am întrebat atunci în gînd – eu unde sînt?! La un miliard de kilometri de omenire! M-am îndepărtat cu un miliard de kilometri de globul pe suprafaţa căruia trăiesc oamenii”. Obosit, îmi spuneam: „Nu, asta trebuie să fie o farsă absurdă. Oamenii aceştia-s nebuni şi vor să mă chinuiască”. M-am lăsat pe pat şi am adormit îndată... »

2. BEZNA SE DESTRAMĂ

„Nu ştiu cît am dormit. Cînd m-am trezit mi-am aruncat întîi ochii pe ceasul de la mînă. Arăta orele douăsprezece. În cabină mai am un ceas special, de perete. Ăsta arată însă o cu totul altă oră. Mi s-a părut la început că a stat al meu. L-am dus la ureche şi am constatat surprins că merge. Ciudat!...

Pe lîngă faptul că nu puteam să-mi dau seama după ceasornicul meu dacă e noapte sau zi, nu ştiam nici dacă ceasul de pe peretele cabinei sau al meu arată timpul adevărat. Afară nu mă puteam uita, iar cu cei doi tovarăşi de astronavă pe care-i cunoşteam – nu ştiam încă numărul celorlalţi – n-am mai putut vorbi după discuţia pe care am înscris-o în primele file ale jurnalului meu...

Începe să mă apese, tot mai mult, pustiul şi singurătatea. Obişnuit cu freamătul intens al redacţiei, cu zgomotul asurzitor şi cu glasuri omeneşti, liniştea asta mă omoară! În ultima vreme nu l-am mai întîlnit nici pe Brown. Doar Raymonde mă cheamă în mod regulat la masă şi atît. Ceea ce mi se pare însă interesant este faptul că sînt chemat la masă nu după ceasornicul meu, ci după indicaţiile ceasului de pe peretele cabinei.

De obicei mănînc singur. N-aş putea spune exact în care din etajele astronavei se află cabina mea. După cîte cred, zburăm încă, deoarece n-am constatat ca astronava să fi frînat...

În sfîrşit! Captivitatea mea s-a terminat. Slavă Domnului! După ceasul meu, sînt doar zece minute de cînd m-am despărţit de Giulio. Îi cunosc şi numele celălalt. Îl cheamă Giulio Torelli. Am mai aflat că este inginer astronaut şi fizician atomist.

Masa următoare o voi lua împreună cu el. M-a cuprins de pe acum o bucurie copilărească!...

Pînă azi nu am pomenit în jurnalul meu nimic despre mese. Mi se pare că de cînd mănînc aici, pe astronavă, am cam luat proporţii. Foarte rar sîntem serviţi cu bucate obişnuite, cel mai des ni se servesc preparate culinare sintetice. Cu toate acestea, cantităţi mici de alimente, aproape de două, trei ori mai puţine decît în mod obişnuit, mă satură. Cred că sînt astfel preparate, încît organismul le poate digera uşor şi le absoarbe într-o proporţie impresionantă...

Extraordinar! Niciodată nu mi-am putut închipui că omul este în stare să construiască ceva asemănător cu ceea ce am văzut astăzi! După ce am luat masa împreună, Torelli mi-a propus, în sfîrşit, să vizitez astronava. De cînd aşteptam eu această invitaţie! O vreme ne-a însoţit şi Raymonde. Cu această ocazie, am aflat că este soţia doctorului, pe care-l cheamă Karl Nordmand. Doctorul are vreo treizeci şi trei de ani, iar Giulio este aproape de aceeaşi vîrstă cu mine. Mi s-a mai spus că Raymonde e chimista astronavei.

După un timp, ea s-a scuzat că are treabă şi ne-a lăsat singuri.

La un moment dat, a început să mi se învîrtească capul de cîte văzusem. L-am întrebat pe Giulio:

— Cît mai e, frate?

Giulio se întoarse spre mine şi, rîzînd, îmi răspunse cu o altă întrebare:

— Ei, tinere ziarist, ai şi obosit?

— Nu, dar m-am zăpăcit cu totul.

Nu ştiu ce mă reţinea să-i spun că sînt de fapt şi mort de oboseală.

Nu reţin tot ceea ce mi-a arătat el. Pentru asta-ţi trebuie o memorie prea bună. Şi pentru a înregistra

în minte tot ce am văzut aici, nu e suficientă memoria unui ziarist!...

Lungimea astronavei, măsurată în interior, nu este mai mică de două sute cincizeci metri. În total are patru etaje, solid legate între ele. Etajele comunică unele cu altele şi te poţi deplasa dintr-unul în altul cu ajutorul unui fel de microbus pentru circulaţia internă. Apeşi un buton – ca la lift – şi foarte curînd apare „trenul” astronavei. Însă, dacă doreşti, te poţi deplasa şi pe jos cît vrei.

În astronavă sînt vreo patruzeci de cabine. Fiecare îşi are destinaţia ei. Unele sînt dormitoare, altele laboratoare, iar celelalte, pe care le-am văzut eu, sînt adevărate săli de spectacole, de concerte şi pentru alte distracţii. E adevărat, prea spaţioase nu sînt, dar strălucesc de lux. E amuzant: să asişti la un spectacol dat pe o astronavă! Am vizitat şi bazinul de înot. În jurul acestui bazin – lung de vreo zece metri şi lat de vreo patru – sînt înşirate nenumărate ghivece mari cu fel de fel de flori exotice şi pomi adaptaţi unei clime speciale.

Cu toată prietenia pe care mi-o arată, Giulio a refuzat să intrăm în unele cabine. Poate că are un motiv serios. Nu-i nimic. Deocamdată sînt mulţumit şi cu atît. Oricum, voi scrie un reportaj cum nu s-a mai scris vreodată!...

L-am întîlnit din nou pe Brown. M-a salutat schiţînd iarăşi rînjetul acela diabolic. N-am putut vorbi cu el. Era

foarte grăbit. Am mai făcut apoi o plimbare cu Giulio şi iarăşi am aflat lucruri impresionante despre astronavă. Dar nu ştiu ce naiba se întîmplă cu memoria mea, că nu mai funcţionează ca altădată. Să fie oare Cosmosul de vină? Sau poate că superficialitatea cunoştinţelor mele iese, în sfîrşit, la iveală. E tare rău cînd nu prea ai habar de fizică şi mai ales de astronautică! Am aflat că pereţii exteriori sînt astfel construiţi şi dintr-un asemenea material, încît pot rezista celor mai joase temperaturi. Un înveliş protector special captează încontinuu razele cosmice şi transformă uriaşa lor energie în energie electrică, spre folosul astronavei.

Astăzi, în timp ce-mi scriam jurnalul, m-am pomenit cu Torelli în cabină. Am bănuit eu ceva senzaţional, dar nu ştiam despre ce e vorba. Primul care a deschis discuţia a fost el:

— Ei, cum te mai simţi, dragă Bob? Cred că acum ne înţelegi prudenţa, nu?

Încercînd să fac pe supăratul, i-am răspuns:

— Hai să nu mai vorbim despre asta!

— Mă rog, atunci despre ce ai vrea să vorbim?

— Ştiu eu...

Un gînd mă frămîntă de multă vreme.

— Vezi, Giulio, i-am mărturisit, astronava voastră m-a făcut să înţeleg mai bine că există în lume atîtea lucruri minunate, create de om...

Giulio părea amuzat de entuziasmul şi admiraţia mea, oarecum copilărească sau – în cel mai bun caz – de adolescent.

— Poate ai dreptate, Bob, dar nu întotdeauna lucrurile minunate, create de om, servesc spre binele oamenilor!

Am făcut ochi mari şi l-am întrebat:

— Ce vrei să spui? Sper că nu te referi la astronavă?

L-am văzut coborîndu-şi sprîncenele şi înnourîndu-se la faţă. Mi se pare că l-am supărat prin întrebarea asta. Mi-a răspuns, abătut:

— Bob, mai bine să schimbăm subiectul!...

Nu ţineam să-l necăjesc.

— Bine... Dacă nu-ţi place, fie... Dar să ştii că, pînă la urmă, tot nu mă las. Odată şi odată va trebui să aflu de ce am fost silit să accept schimbarea acestui subiect!

— Odată! făcu el, gînditor. Desigur, cîndva, tot o să afli...

Brusc, se ridică de pe scaun şi îmi spuse:

— De altfel, nu pentru asta am venit. Vreau să-ţi arăt alte lucruri din astronavă.

— Cu dragă inimă!

Eram încîntat de perspectivă. Am ieşit amîndoi din cabină. O întrebare însă îmi sta ca un cui în cap: de ce a evitat Giulio să vorbim despre astronavă dintr-un alt punct de vedere, decît cel tehnic?...

Un nou succes! Astăzi l-am cunoscut pe şeful astronavei. Nu e altcineva decît celebrul profesor de astrofizică şi navigaţie interastrală, Arthur Nielsen. L-am recunoscut imediat. Cu Nielsen mai avusesem o întrevedere, în cursul unui interviu pe care i l-am luat în legătură cu zborurile siderale. Îmi amintesc că interviul a fost publicat pe prima pagină a ziarului nostru. L-am cunoscut atunci ca pe un om foarte simpatic şi văd că a rămas la fel. De cum te uiţi la el, îţi dai seama că ai de-a face cu un om extrem de sincer şi foarte drept. Întotdeauna te priveşte în faţă. Poate că uneori ochii îi sînt totuşi prea severi. Îmi place şi statura lui atltetică. Cred că a împlinit patruzeci de ani. Am mare încredere în el...

Cine şi-ar fi putut închipui că pe astronavă mai există o femeie?! E Cristina Nielsen, soţia lui Arthur. Sînt de atîta vreme pe astronavă şi nu am văzut-o decît astăzi. E ceva mai în vîrstă decît Raymonde şi are cu totul altă fire. De altfel, nu e de mirare. Cristina e nordică, mai rece şi mai stăpînită. Raymonde, dimpotrivă, e o pariziană foarte vioaie şi simpatică. Cu toate acestea, nu pot spune că nu mi-a făcut plăcere discuţia pe care am avut-o cu Cristina. Mi se pare că, împreună cu Giulio, îl ajută pe Nielsen la conducerea astronavei în calitate de inginer constructor şi proiectant...

Nemaipomenit! L-am întrebat astăzi pe Torelli din cîţi oameni se compune echipajul astronavei. S-a uitat la mine mirat şi mi-a răspuns:

— După cîte ştiu, îi cunoşti pe toţi... Pe Brown îl ştii?

— Da – făcui eu, mai mult fără să vreau şi strîmbînd din nas.

— În cazul ăsta nu-ţi înţeleg întrebarea. Văd că ai cunoscut întregul echipaj...

— Ai chef să rîzi de mine! – i-am răspuns, neîncrezător. N-o să-mi spui că echipa asta de şase oameni e în stare să conducă o astronavă care cîntăreşte pe puţin vreo cinci sute de mii de tone!

Giulio, nemaistăpînindu-şi un hohot de rîs, îmi răspunse:

— Dar bine, Bob, doar nu o cară în spate!

Era prea de tot! Nu puteam crede în ruptul capului.

— Cum, Giulio, nu mai există nimeni în tot colosul ăsta?

— Absolut nimeni, în afară de tine, bineînţeles. Dar tu, deocamdată, nu faci parte din echipaj.

Era adevărat! În toată astronava n-am mai găsit pe altcineva. Eram şapte călători şi nu mai mult!...

Şase oameni mînuiesc cu o uşurinţă impresionantă această uzină zburătoare, acest colos de sute de mii de tone!... Iar al şaptelea e uluit!...

După insistenţe îndelungate, au căzut barierele care mă despărţeau de căpitanul nostru. Asta mulţumită şi lui Giulio...

Arthur m-a invitat astăzi să-i fac o vizită în sala de navigaţie şi comandă. A fost o zi mare! Cînd am intrat, am avut senzaţia că pătrund într-o lume de vis. M-au întîmpinat nenumărate tablouri de comandă, sute de beculeţe, în diverse culori, aprinzîndu-se şi stingîndu-se după un cod misterios, şi zeci de aparate de care habar nu aveam pînă atunci. M-am oprit în mijlocul uriaşei săli de navigaţie şi am rămas cu gura căscată. Nu ştiam ce să fac.

După cîteva secunde, Arthur se îndură să mă trezească din reverie.

— Ce-ai rămas aşa, Kingstone? Poftim, ia loc aici, în faţa panoului de comandă, să dezlegăm împreună cîteva din tainele zborului nostru.

Invitaţia lui Arthur, destul de caldă, îmi mai dădu puţin curaj. Profesorul se aşeză lîngă mine şi-mi spuse, zîmbind, arătînd cu mîna spre uriaşul panou din faţa noastră:

— Aici este sufletul astronavei. De la creierul acesta electronic pornesc milioanele de comenzi şi semnale care au grijă ca astronava să urmeze drumul dorit.

L-am întrebat, atunci, mirat:

— Ce-nseamnă să urmeze drumul dorit?

— Uite cum vine asta... De pe Pămînt poţi porni spre orice stea îţi doreşte inima, cu condiţia să înfrîngi forţa de atracţie a gravităţii terestre.

— Şi de forţa asta cum scapi?

Arthur se opri şi se gîndi cîteva secunde. Apoi reluă, ceva mai însufleţit:

— Îţi aminteşti că, la început, s-a propus construirea şi lansarea în Cosmos a unor staţii satelit – în jurul Pămîntului, la înălţimi foarte mari – de unde astronavele ar fi putut decola, avînd iniţial o viteză mult mai mică. Există însă o cale mai simplă.

— O cale mai simplă?!

— Da! – răspunse profesorul, foarte calm. E calea nouă pe care o foloseşte şi astronava noastră. E metoda bazată pe teoria rusească a antigravităţii. Învingem forţa de atracţie a Pămîntului sau a oricărui alt corp ceresc, chiar înainte de a decola, şi nu după aceea. Procesele de învingere sînt destul de complicate şi n-am să ţi le descriu astăzi. Cu supravegherea acestor procese sînt însărcinate instalaţiile cibernetice speciale de antigravitate, de pe astronavă.

Arthur făcu o pauză. Spre surprinderea mea, deveni mai îngîndurat. Totuşi, continuă:

— După ce ai învins forţele de atracţie, te poţi îndepărta de Pămînt – sau de oricare alt corp ceresc – cu orice viteză doreşti. Astronava nu mai e reţinută de nimic şi, în afară de asta, cheltuiala de combustibil necesară accelerării este mult redusă faţă de varianta întîia.

Amintindu-mi de peripeţiile prin care trecusem la decolare, îl întrebai:

— Dar bine, cum rămîne cu oamenii şi lucrurile din astronavă?

— Da, într-adevăr, am uitat să-ţi mai spun că în clipa în care forţa gravităţii este anulată – desigur, numai pentru astronavă – intră în funcţiune instalaţiile speciale care creează o gravitate artificială pe astronavă. Mult mai mică decît forţa de atracţie a Pămîntului, ea este totuşi suficientă pentru ca oamenii să se poată menţine în poziţie verticală şi ca lucrurile să stea liniştite acolo unde au fost puse. Desigur, rămîne însă faptul fizic că obiectele îşi pierd mult din greutatea pe care au avut-o pe pămînt.

Scena decolării astronavei îmi ţinea creierul încleştat. Atunci, îmi pierdusem mai întîi greutatea. Deci dispăruse forţa gravifică. Apoi, urmase accelerarea astronavei. Fără îndoială că n-am simţit atunci forţa gravităţii artificiale de pe astronavă, întrucît acceleraţia mă împingea cu o forţă mai mare în direcţia opusă mişcării. L-am întrebat pe Arthur:

— Dar bine, cînd decolaţi, ce se întîmplă cu echipajul supus supragreutăţii de accelerare?

— S-ar putea ca vreodată să ai ocazia, deşi se întîmplă foarte rar să accelerăm brusc, să te foloseşti şi tu de cabinele speciale, unde cu ajutorul costumelor de antiforţă se poate anihila efectul supragreutăţii. Totuşi, nu orice efect de accelerare se poate anihila în modul acesta. Există şi pentru asta limite...

Aşa, va să zică! Costum de antiforţă! Era din ce în ce mai interesant. L-am rugat pe Arthur să continue.

— Cu ajutorul hărţilor cereşti – urmă el – putem, după decolare, să stabilim itinerarul cosmic. Datele drumului pe care vrem să-l urmăm sînt încredinţate imediat roboţilor electronici de pilotaj şi navigaţie, care se îngrijesc de restul zborului. Motoarele de propulsie ascultă instantaneu comenzile, astfel că reacţiile

mezonice[*] ce se petrec în sînul lor pot fi grăbite sau încetinite după cum este cazul.

— Şi nu există pericolul ca astronava să-şi piardă vreodată direcţia?

Arthur zîmbi.

— Să-şi piardă direcţia? Asta nu! O dată ce programul a fost stabilit, conducerea navei o preiau în întregime maşinile cibernetice de navigaţie. Ele sînt acelea care pun în funcţiune motoarele nucleare, reglează accelerarea sau frînarea; controlează viteza, sau pun în funcţiune sistemul de apărare al astronavei dacă în calea ei se iveşte vreun pericol cosmic. În afară de asta, sistemul de semnalizare aduce din timp la cunoştinţa roboţilor de apărare prezenţa unui pericol ivit în calea astronavei”.

---

[*] Prin reacţie mezonică se înţelege obţinerea energiei nucleare dintr-o evaporare completă a nucleelor atomice.(N. A.)

3. UN PUNCT ROŞU ÎNDEPĂRTAT

„În mintea mea se făcu lumină. Păi sigur, în condiţiile acestea chiar şi cei şase oameni din echipaj sînt prea mulţi pentru a conduce astronava. Ar fi suficient şi un singur om. Şi cred că şi ăsta ar putea lipsi. Din cîte ştiu, maşinile cibernetice pot fi dirijate şi de la distanţă, prin unde radio.

Profesorul mă smulse însă din gînduri.

— Şi acum să-ţi arăt un lucru pe care nu l-ai mai văzut vreodată...

Se ridică şi se îndreptă spre un grup de aparate. Îl auzii spunîndu-mi:

— Uite, acestea sînt telescoapele optice care ne ajută să privim în jurul nostru pînă la distanţe foarte mari. Lîngă ele se găseşte grupul de comandă al radiotelescoapelor. Pe acestea le mai folosim şi în alte scopuri, nu numai pentru a vedea la mare distanţă.

În acelaşi timp îl văzui că apasă pe un buton. Deodată, spre uimirea mea, o fîşie îngustă din învelişul extern al astronavei se dădu în lături. Era hubloul sălii de navigaţie. Oblonul prin care privirea putea să ajungă afară! Rămăsei înmărmurit. Puteam, în sfîrşit, să contemplu nesfîrşitul cosmic!

Ca într-un vis, m-am apropiat încet de peretele transparent al cabinei.

— Aşa e la început – îl auzii filozofînd pe profesor. Mai întîi, vezi că-n jurul tău se-ntinde imensul ocean cosmic, aparent gol, şi fără fund, cumplit de negru şi

lipsit de atmosferă sau căldură. Ochii îţi sînt furaţi apoi de pleiada nesfîrşită a aştrilor, pe care aici îi vedem altfel decît de pe Pămînt. Acolo, pe suprafaţa Pămîntului, ei licăresc, tremură, pentru că în jurul globului terestru se află aerul. Aici sînt mult mai strălucitori şi arată cu totul altfel! Nu-i aşa, Bob?

— Nu mi-am putut închipui vreodată că există asemenea privelişti...

După ce mă lăsă o vreme să mă obişnuiesc cu genunea siderală, Arthur mă chemă:

— Ei, vino acum să vezi de unde am plecat!...

Dar nu mă clintii din loc. Priveam în neştire, cu faţa aproape lipită de peretele transparent al astronavei. Undeva, foarte departe, vedeam strălucind cu o lumină orbitoare nenumăraţi aştri. În jurul astronavei era însă un întuneric desăvîrşit, cum nu mai văzusem vreodată. Şi pustiu! Un pustiu înfricoşător. Departe de tot, zăream stele de diferite mărimi, iar în mijlocul acestui ocean infinit ne aflam noi, şapte oameni închişi într-o astronavă!

„Ce depărtare o fi pînă la Pămînt?” – m-am întrebat în gînd. Dar nici măcar nu ştiu care dintre aceste corpuri cereşti e Pămîntul!...

Fără voia mea, mă trezii deodată frămîntat de cele mai stranii sentimente. Oare Cosmosul transformă într-atîta sufletul omului? Sau poate împrejurările în care mă aflam, aventura neaşteptată ce o trăiam şi o mai trăiesc şi acum, ori poate oamenii aceştia din jurul meu vor fi fost cauza schimbării mele? A existat odată un Bob, redactor şi reporter, dar în clipele acelea mi-am dat seama că eu îi moştenisem doar numele şi meseria. Ciudat! Nu mi-a plăcut niciodată filozofia, mi se părea o povară insuportabilă pentru un om de acţiune. Şi poate nu atît filozofia, cît corvoada neplăcută – aşa credeam

mereu, că e neplăcută – de a încerca să visez, de a căuta să mă judec cinstit ce sînt şi unde mă aflu.

Scos pe neaşteptate din ritmul vieţii obişnuite, m-am pomenit purtat prin Cosmos, la miliarde de kilometri departe de Pămînt. La început, mă cuprinsese groaza, o teamă nebună de moarte. Cît de necesari ne sînt uneori oamenii! Căldura cuvintelor lui Giulio şi calmul extraordinar cu care el şi ceilalţi trăiesc toate clipele zborului m-au uimit. Aici, printre ei, uit treptat ce am fost, uit lumea aventurii ieftine. Trăiesc emoţia unei fantastice reveniri la viaţă. Da, la viaţă! Nicăieri ca aici în Cosmos nu eşti mai mîndru că exişti, că eşti om şi că domini întrucîtva natura.

Multe, multe gînduri încă îmi sînt neclare, venite din direcţii cu totul necunoscute. Unele mă înnebunesc. Şi totuşi, parcă prind aripi. Abia aştept reîntoarcerea. Va fi o mare surpriză pentru bietul Barthelet, cînd se va găsi faţă în faţă cu un Bob ciudat, „picat din Lună”, cum îi plăcea uneori să se exprime. Mai bine ar spune „picat din cer!” Din cer?!

Gîndurile mi se frînseră aici, în faţa acestei banale întrebări. Oare unde e cerul albastru, pe care îl admiram de atîtea ori în nopţile de vară cînd goneam cu maşina spre cine ştie ce oraş sau sat? Unde e cerul? Bolta albastră nu mai exista, în locul ei apăruse alta, sinistră şi necunoscută mie.

— Arthur – şoptii atunci – unde e cerul?

Profesorul zîmbi cu înţeles. Privindu-mă în felul său obişnuit, drept în ochi, îmi răspunse:

— Cerul?!... A rămas acolo, departe, în jurul Pămîntului. Trebuie să ştii, Bob, că cerul albastru nu este decît un efect luminos pe care-l datorăm atmosferei terestre. În fond, e o iluzie optică! Dincoace de

atmosferă, priveşte şi tu cum arată cerul! E negru ca un cărbune şi în nemărginirea lui presărat peste tot, poate mai bine spus umplut cu aştrii a căror strălucire îţi iau vederea aici... Vezi, Bob, în jurul nostru nu se mai află decît genunea Cosmosului pustiu, golit de aer, adînc şi fără margini.

— Şi nu e nimic, chiar nimic în întunericul ăsta?

— Chiar nimic, nu e bine zis. Spunem nimic, referindu-ne la aglomeraţiile de atomi sau chiar la norii de gaze. Dar nori de hidrogen, foarte rarefiaţi, pot fi întîlniţi pe alocuri în Cosmos. Ceea ce însă există din belşug şi de care e plin Cosmosul în toată nemărginirea lui, sînt cîmpurile fizice.

— Cîmpurile fizice?! Cum, adică?

— Eh, mă supui la un adevărat examen – şi Arthur zîmbi din nou. Cîmpurile acestea, cum sînt cîmpul electromagnetic, cel gravific, cel electrono-pozitronic, leagă între ele masele stelare îndepărtate prin fire invizibile, făcînd posibilă comunicarea dintre două regiuni cosmice îndepărtate. Ba mai mult, schimbările produse în cine ştie ce loc al Universului se transmit în toate direcţiile asupra altor regiuni siderale tocmai prin aceste cîmpuri cunoscute omului şi probabil şi prin altele, pe care le vom descoperi în viitor. Înţelegi?

Înţelegeam eu unele lucruri, dar parcă, totuşi, ceva se rupea în mine. Nu e chiar atît de uşor să te desparţi de frumuseţea senină a unui cer albastru. Sentimentul acesta e, cred, adînc încrustat în om, e legat de omenire prin însăşi existenţa ei. Dar trebuia să mă opresc. Scrutînd Cosmosul, curiozitatea se aprinse iar în mine.

Îl întrebai pe profesor:

— Arthur, ce temperatură e în exterior?

— În exterior?

Fruntea i se încreţi pentru o vreme, iar ochii săi gînditori se opriră asupra mea, cercetîndu-mă. Trecură cîteva secunde, pînă să-l aud:

— Cu temperatura asta e o poveste. Noţiunea de temperatură este legată direct de existenţa materiei, a corpurilor materiale. Nu putem vorbi de temperatură, în mod abstract, dacă n-o legăm de un corp oarecare. În Cosmos însă nu există atmosferă, lipsesc marile aglomeraţii de atomi, care prin ciocnirile lor reciproce să genereze căldura, aşa că nu avem posibilitatea să măsurăm „temperatura Cosmosului”.

Eram deziluzionat. Mă aşteptam la cu totul altceva. Întrebai:

— Şi atunci? Dacă am scoate afară un termometru, ce temperatură ar indica? Sau nu ar arăta nimic!?

— Ba, dimpotrivă, ar indica cea mai joasă temperatură cunoscută omului: zero absolut! Ceea ce nu ar însemna că asta e temperatura Cosmosului, aşa ceva nu există. Pur şi simplu termometrul ne-ar spune că în cosmos nu există, în cea mai mare parte a sa, mişcarea mecanică a atomilor, aşa că nu există nici urmă de căldură. Pînă şi căldura din termometru s-ar pierde curînd şi ar încremeni şi el în împărăţia lui zero absolut. În unele locuri din Cosmos, ajungînd lumină multă de la vreun astru, termometrul n-ar mai indica zero absolut, chiar în absenţa oricăror atomi, ci, dimpotrivă, temperaturi destul de mari. Faptul acesta s-ar părea că e ciudat Nu are, însă, nimic misterios în el. Termometrul, repet, nu va indica o temperatură a Cosmosului, ci va capta doar lumina, care fiind un roi de particule materiale, va „încălzi” instrumentul de măsură.

— Şi aici, în jurul nostru, un termometru scos afară ce ar indica?

Arthur îşi aruncă privirile spre un aparat de bord. După o clipă numai, îl auzii:

— Se vede că ai noroc: în jurul nostru Cosmosul e gol şi termometrul arată aproape zero absolut.

— Arthur – făcui eu, însufleţit – ce înseamnă, în fond, acest grozav zero absolut? Cum să-mi imaginez eu fenomenul atingerii lui zero absolut?

— Cum să spun, uite: apa îngheaţă la zero grade Celsius. Pe la minus douăzeci şi cinci grade – adică douăzeci şi cinci grade sub zero – e deja un ger năprasnic, însă zero absolut înseamnă minus 273,2 grade Celsius!

Stupefiat, replicai prompt:

— Teribil! Şi astronava poate rezista?

Profesorul rîse.

— E construită ca să reziste...

— Dar cu alte corpuri ce se-ntîmplă în apropiere de zero absolut?

— Toate, fără excepţie, îşi schimbă proprietăţile. Mai întîi, orice substanţă, fie gazoasă sau lichidă, în apropiere de zero absolut devine solidă. Printre alte efecte interesante, îţi pot cita, în primul rînd, supraconductibilitatea. Toţi conductorii electrici la zero absolut îşi pierd orice rezistenţă electrică, astfel că un curent electric poate circula prin ei fără să mai întîmpine vreo piedică.

În minte-mi veni o idee îngrozitoare. Îl întrebai speriat:

— Bine, Arthur, dacă astronava, printr-o întîmplare tragică, s-ar găuri, atunci toate lucrurile din ea, poate şi noi – te pomeneşti! – ne-am preface în pulbere?!

— Este adevărat tot ceea ce spui. Noi, în orice caz, cu mult înainte de a ajunge la zero absolut. Dar, fii liniştit! – şi spunîndu-mi acestea, Arthur mă bătu pe

umăr. Asta nu se va întîmpla. Mai bine vino să-ţi arăt Pămîntul...

— Ce? Pămîntul?! Unde?...

Calm, Arthur mă prinse de braţ şi mă conduse spre grupul telescoapelor. După ce le reglă funcţionarea, îmi spuse:

— Priveşte acum ecranul acesta!

Încercai să disting ceva pe ecran.

— Nu văd nimic.

— Aşteaptă puţin.

Profesorul învîrti un comutator. În cabină, lumina se făcu mult mai slabă.

— Ei, acum ce vezi?

Îmi încordai privirile.

— Un punct mic, roşu... Aha, acuma e roşu-albăstrui... Interesant!... Dar ăsta e un corp ceresc!

Vocea vibrantă, adîncă, a lui Arthur îmi răscoli auzul:

— E Pămîntul, Bob!

Pămîntul! Un fior îmi îngheţă şira spinării. Pata aceea mică, pe care o zăream pe ecranul telescopului electronic, era Pămîntul! Globul terestru zărit de la o distanţă fantastică! Priveam în neştire punctul acela luminos şi-mi spuneam că acolo, pe suprafaţa acelei planete, trăiesc oameni. Acolo, ei continuă să se bucure, uneori să se certe, mai rar să se iubească. Acolo, departe de tot, atît de departe încît mintea mea nu poate cuprinde imensitatea distanţelor, se nasc oamenii şi tot acolo ei mor. În clipa aceea, mă gîndeam că pe Pămînt răsare soarele, în multe locuri plouă, vîntul face să răsune pădurile. Şi oamenii de acolo nu mă pot vedea, pe mine, ziaristul Bob Kingstone! Totuşi, eu le zăresc Pămîntul lor. Ce curios răsună aceste cuvinte! Pămîntul lor! Dar nu mai putui continua firul

gîndurilor, căci vocea lui Arthur mă făcu să tresar din nou:

— Bob, ştii ce distanţă e între noi şi Pămînt?

— Nu! – răspunsei eu, aproape indiferent la întrebare, dar cu sufletul răscolit de ceea ce aveam în faţă.

Arthur se uită la mine şi continuă, apăsînd pe fiecare cuvînt:

— Peste trei sute miliarde de kilometri! – şi distanţa aceasta se măreşte mereu...Creşte neîncetat!...

La auzul acestei cifre, simţii că mi se înmoaie picioarele. Trei sute miliarde de kilometri!... Mă aşezai pe un scaun, fără putere. Abia de reuşii să mai întreb:

— De ce, Arthur?

— Cum de ce?! – făcu el mirat.

— De ce ne-am îndepărtat atît de mult? – mai întrebai eu în şoaptă, prins în mrejele unei slăbiciuni inexplicabile.

Observai că profesorul se încruntă.

— Bob, despre asta te rog să nu mă mai întrebi. Ai înţeles? Niciodată!...

Uluit, îmi adusei aminte că şi pe Torelli îl supărase întrebarea. Ce naiba o fi? N-am mai insistat, într-un tîrziu, îl auzii din nou pe profesor:

— Prietene, ţi-am acordat toată încrederea noastră. De aceea, am să te rog să accepţi tot ceea ce facem, ca pe un postulat pe care nu mai trebuie să-l cercetezi.

În fond, Arthur avea dreptate. Tînguiala mea ar fi fost zadarnică. Chiar dacă nu accept, ce-aş putea face împotriva lor? Şi în definitiv, de ce aş face-o?! Oare mă atrage atît de mult întoarcerea? Nu! Hotărît că nu! M-am sculat de pe scaun mai înviorat. Conştiinţa că sînt călător pe una dintre cele mai perfecte maşini din cîte a creat omul mă făcea să fiu mîndru, deosebit de mîndru!

În minte îmi reveni redacţia. Ce reportaj am să fac, sfinte Bavon*! Totuşi, nu mă stăpînii şi mă întorsei din nou către Arthur:

— Nu ştiu de ce te supără cîteodată întrebările mele. Îţi promit că pe viitor am să evit tot ceea ce te-ar putea pune pe gînduri. În fond, poate aveţi motivele voastre.

Arthur îmi zîmbi prietenos şi-mi întinse mîna.

— Aşa e foarte bine. Acum putem continua...

— Nu, Arthur, nu acuma...

Eram prea obosit. Capul îmi vîjîia, încît aveam impresia că-mi bîzîie în el o maşinărie stricată. Îl mai întrebai un singur lucru:

— Spune-mi, te rog, vom zbura la nesfîrşit?, Fără vreo ţintă precisă?

— Nu chiar. Vom mai merge un timp, apoi ne vom întoarce pînă la o anumită distanţă de Soare.

— Şi după aceea?

— După aceea, vom vedea!

— Ce? Nu ne vom întoarce pe Pămînt?

Arthur scutură din cap şi-mi răspunse:

— Nu cred. Totul depinde de un anumit răspuns pe care trebuie să mi-l dea cineva de-acolo.

— Şi cum o să ne dea răspunsul?

— Ei, cum? Prin radio.

Am rămas pe gînduri, răvăşit din nou. Aşadar, nici o speranţă de înapoiere. Ce-o fi zicînd Barthelet? Banii s-au dus, Bob nu se mai întoarce! Trebuie să fie o nebunie la redacţie! L-am întrebat atunci pe profesor:

— Arthur, cu ce viteză zburăm?

Mai bine tăceam. Se întoarse spre mine şi ridică mirat din sprîncene:

---

* Sfîntul Bavon – un fel de "sfîntul Sisoie" la irlandezi (N. A.).

— Încă nu ştii?! După decolare am atins imediat viteza constantă de zbor pe care o păstrăm şi astăzi.

— Adică?

— O clipă... Mda... Vitezometrul arată o sută cincizeci de mii kilometri pe secundă...

— Vrei să spui, o sută cincizeci de mii de metri pe secundă?

— Nu, dragă Bob, răspunse el contrariat şi privind mai atent vitezometrul. Cifra exactă este o sută cincizeci şi unu mii patru sute treizeci şi doi kilometri pe secundă!

Astea le-a pus capac la toate. Mă apucă iarăşi o groază de nedescris. Sfinte Bavon, simţeam că ameţesc! O sută cincizeci de mii de kilometri pe secundă!! O singură dată am mai zburat, cu un avion supersonic, dar nu atinsesem o viteză mai mare de doi kilometri pe secundă... Abia am reuşit să-i mai spun lui Arthur:

– Dumnezeule!... Mergem la moarte, la sinucidere sigură!... Pierim cu toţii!...

Profesorul continuă să mă privească zîmbind. Îmi venea să-l strîng de gît, dar nu mai aveam nici urmă de vlagă în mine.

Văzînd că nu e de glumă cu mine şi că pălesc, Arthur mă prinse de umeri şi îmi vorbi:

— Bob, nu fi copil! De atîta vreme zbori cu viteza asta şi cred că nu te poţi plînge de ceva.

Asta era adevărat. E adevărat şi acum! În afară de neplăcerile de la plecare, în tot restul drumului m-am simţit foarte bine. De fapt, în treacăt fie zis, nici astăzi nu simt nimic deosebit. Dimpotrivă.

Profesorul, văzînd că-mi revin, adăugă:

— Ascultă, Bob. Nu viteza contează, să înţelegi o dată acest lucru. Nu importă viteza cu care zbori. Dacă viteza rămîne constantă, nu vei simţi niciodată vreo

deosebire faţă de starea numită de repaus. Oamenii spun că sînt în repaus cînd stau pe Pămînt la umbra unui arbore. În realitate, ei nu pot să-şi dea seama că de fapt zboară – împreună cu întregul Pămînt – cu o viteză constantă de treizeci kilometri pe secundă, într-o mişcare continuă în jurul Soarelui. Catastrofa s-ar produce numai dacă Pămîntul, vorbind prin absurd, s-ar opri deodată brusc. Frînarea ar face ca totul să fie smuls, măturat de pe suprafaţa Pămîntului.

— Mda! – am mormăit eu ceva mai liniştit. Totuşi, noi sîntem pe o astronavă, Arthur!...

— Ce importanţă are? în astronavă sau pe Pămînt e absolut acelaşi lucru. Ambele „vehicule” se mişcă cu o viteză constantă...

4. TENTATIVA CRIMINALĂ

„După cîte văd, nu m-a înghiţit Cosmosul, dar tot mai mi-e frică.

Discuţia avută cu Arthur m-a pus pe gînduri. În definitiv, unde mergem? Încotro ne îndreptăm? În momentul acesta stau în cabină şi scriu. Sînt reporter pe o astronavă. Da, e un titlu formidabil! Bietul Barthelet! Îmi pare tare rău de el, dar nu am nici o vină. Sper că nu va fi prea supărat cînd mă voi întoarce. Am să-i duc un material cum n-a avut niciodată! Întrebarea e, cînd? Şi de ce se feresc să-mi spună data întoarcerii? Mă îndoapă numai cu problemele tehnice ale astro-navei!...

În jurul nostru e pustiu. Nu-i o simplă senzaţie. Cînd zbori cu un avion, în jurul tău există oceanul atmosferic. Dar în jurul astronavei nu e decît vidul sideral. Aşa-i spun savanţii. Interesant! Golul cosmic!... Dar ce străin mă simt! Parcă asist la o reprezentaţie. Nici hîrtia pe care scriu nu este a mea. Nici hainele pe care le port nu mai sînt ale mele. Vechiul costum l-am lepădat demult, căci se mototolise cu totul. Mi-a oferit Giulio un costum destul de elegant. Spune că are destule. Chestiunea asta m-a surprins. Doar n-o fi avînd un depozit!...

Între timp am mai dormit opt ore. Aşa măsor eu timpul, spunînd că a mai trecut o zi. Altfel nu ştiu să număr zilele, nu am o altă metodă. În jurul astronavei e mereu beznă, iar în interior trebuie să fac mereu

lumină. Înăuntru zi, afară veşnic noapte; fără încetare, la fel! Nici nu mai pot ţine minte de cîte ori am dormit cîte opt ore. Ceasul meu nu mă mai ajută la nimic. Întreaga viaţă de pe astronavă se leagă strîns numai de ora pe care o dă ceasul ei atomic. Din cîte îmi spune Torelli, un astfel de ceas nu suferă modificări în cursul zborului şi îşi păstrează mereu ritmul iniţial.

Mă bucur foarte mult că pe astronavă pot să ascult şi muzică! Am ascultat ieri, imprimat pe bandă de magnetofon, concertul pentru vioară şi orchestră de Beethoven. Pentru astăzi mi-am propus să ascult muzică uşoară. De fapt o voi însoţi pe Raymonde, care mi-a făcut propunerea. Şi ea este o mare amatoare de muzică uşoară. Mi se pare că nici pe Giulio nu-l lasă rece melodiile frumoase. Am observat însă că lui îi place mai mult Rossini. Şi mie îmi place...

Au trecut treisprezece ore de cînd m-am sculat, încă n-a sosit ora de culcare, dar sînt frînt de oboseală. Muzică n-am mai putut asculta aşa cum mi-am propus. Astronava noastră a fost astăzi zguduită de un fapt îngrozitor. Somnul – şi mai ales oboseala – mă îmbie să mă culc. Însă trebuie neapărat să înscriu în jurnalul meu întîmplările de astăzi...

Mă aflam cu Arthur în sala de navigaţie şi comandă. Profesorul tocmai îmi explica o seamă de probleme de astrofizică. Deodată îl văd că se opreşte brusc, la jumătatea unui cuvînt şi priveşte fix un punct. Mi-am întors şi eu privirile într-acolo. Pe un panou de comandă, un beculeţ roşu, aşezat sub un număr, se aprindea şi se stingea la intervale regulate. Observai că Arthur păleşte şi îmi strigă pe neaşteptate:

— Bob, vino repede!

— Ce s-a întîmplat? – întrebai eu, îngrijorat, în timp ce mă ridicam de pe scaun, gata să-l urmez.

— Semnalul secret de alarmă!... Sînt chemat în etajul final al astronavei. Vino repede!

Ieşi pe uşă ca o furtună. Mă luai în grabă după el. Ajuns afară, profesorul chemă trenul astronavei. În mod ohişnuit, trenul trebuia să sosească în mai puţin de cincisprezece secunde. Acest timp trecu însă fără ca trenul să apară. Profesorul se încruntă şi fără să mai spună ceva o luă la goană pe culoarul astronavei. Mă luai şi eu pe urmele lui. Nu e glumă să alergi în forţă peste două sute de metri. Pe Arthur nu l-am mai ajuns decît în faţa uşii de intrare în etajul final. Se căznea din răsputeri s-o deschidă.

Gîfîind de oboseală, îl întrebai nedumerit:

— Ce, s-a închis?

— Ajută-mă! – îmi strigă el, opintindu-se din toate puterile.

Punînd şi eu umărul am început să împingem amîndoi cît puteam de tare, dar uşa nu cedă. Deodată, îl auzii că strigă:

— E pus automatul de siguranţă!...

Îl văzui că-şi roteşte privirile. În sfîrşit, găsi ceea ce căuta. Era o uşiţă foarte bine mascată în peretele astronavei. Apăsă într-un anumit loc şi uşiţa se dete în lături. Zării în interiorul nişei din perete două butoane: unul albastru, celălalt alb. Profesorul apăsă butonul albastru. Auzii imediat un clinchet metalic şi în acelaşi timp Arthur puse mîna pe clanţa uşii, apăsînd-o cu toată puterea. De astă dată uşa nu se mai opuse încercării de a o deschide şi se dădu cu viteză în lături.

În sfîrşit, pătrunserăm în etajul final. Arthur se îndreptă glonţ spre cabina de comandă a etajului. Am uitat să spun că fiecare cabină din astronavă are şi un

tablou propriu de comandă şi navigaţie, într-o oarecare măsură independent de tabloul central.

Dădurăm să intrăm. Dar şi aici găsirăm uşa încuiată.

— Deschideţi! – tună Arthur.

Aşteptarăm un timp, dar nu veni nici un răspuns. Văzînd că nu răspunde nimeni, profesorul căută din nou butoanele de acţionare secretă a uşii. Totul se repetă ca mai înainte. Uşa se deschise larg şi profesorul năvăli în cabină ca o vijelie. Dar după ce făcu doar primii paşi, îl văzui căzînd ca trăsnit. Înnebunit de spaimă, am privit în interiorul cabinei. În dreapta, lîngă tabloul de comandă, zăcea întinsă pe jos o femeie. Privind cu mai multă atenţie, inima mi se strînse de groază. Era Cristina! Mai la o parte, am zărit stînd în picioare un om îmbrăcat în costumul special de astronaut. Ţinea în mîna dreaptă un pistol cu ultrasunete. Cunoşteam mai de mult arma asta.

Mi-am dat seama imediat că el l-a doborît pe Arthur. Dar cine era? N-am avut timp să mai fac vreo mişcare, căci în spatele meu am auzit un zgomot de paşi grăbiţi. Dînd să mă întorc o mînă de fier mă-mpinse în lături. Mai prinsei un sunet ascuţit, straniu, trecîndu-mi pe la ureche şi în aceeaşi clipă am văzut cum omul îmbrăcat în costum de astronaut se prăbuşeşte neputincios lîngă Cristina. Apoi am căzut şi eu fără cunoştinţă...

Cînd m-am trezit, mă văzui întins pe un pat în cabina-spital a astronavei. Deasupra mea era aplecat Karl şi aştepta neliniştit să mă vadă revenindu-mi în fire. Cînd observă că deschid ochii, îmi spuse, spre surprinderea mea:

— Dragă Bob, te rog să mă ierţi că a trebuit să te dobor şi pe tine. Ţintindu-l pe criminal, n-am putut să te

feresc din raza pistolului meu. Aşa se face că ai adormit şi tu. Asta-i tot! Nu cumva să te sperii...

Nu-mi era de mine, căci îmi dădeam uşor seama că sînt teafăr. Sării însă din pat şi întrebai neliniştit:

— A fost ucis cineva?

— Din fericire, nu.

Karl se aşeză gînditor pe un scaun şi continuă, privindu-mă drept în ochi:

— Nu era însă departe clipa ca să se aleagă bucăţele din noi!

Auzindu-l ce spune, întrebai, scos din fire:

— Dar cine e acest criminal?

— O să ai plăcerea să-l cunoşti îndată. De altfel, vei lua şi tu parte la judecarea lui. Vino!

Mă gîndeam că voi întîlni cine ştie ce figură fioroasă, cum nu o dată am mai întîlnit în viaţă. Doctorul mă conduse înspre una din cabinele mari, care ştiam că e destinată numai concertelor. Am intrat primul, iar doctorul mă urmă.

Toţi membrii echipajului erau de faţă. Surprins, nu-mi dădeam seama cine e criminalul! Privind însă mai atent, observai că Brown e legat de un fotoliu. Mă aşezai uluit şi în aceeaşi clipă îl auzii pe Arthur:

— În sfîrşit, ne-am adunat cu toţii. Aşadar, putem continua...

Giulio se aşeză lîngă mine. Soţia lui Karl era în faţa mea, iar doctorul şedea în stînga Cristinei.

Profesorul avea faţa foarte palidă şi ochii încercănaţi. Buzele i se subţiaseră şi îşi pierduseră roşeaţa obişnuită. În încăpere domnea o atmosferă apăsătoare.

Brown privea încruntat în jos. Nu pricepeam însă ce e cu el. Dar nu mai avui cînd să-mi pun întrebări, căci profesorul îşi începu rechizitoriul.

— După cum ştiţi, o mînă de oameni am părăsit Pămîntul şi am jurat că nu ne vom abate cu nimic de la ţelul nostru, chiar dacă ar fi să ne pierdem viaţa. Prieteni, acelaşi legămînt mai prevede pedeapsa capitală pentru trădători!...

Ochii profesorului mă-nfricoşau. Erau numai fulgere. Surprins, îl auzii că mi se adresează direct mie:

— Bob Kingstone, te-am chemat în calitate de martor în faţa tribunalului astronavei. Te fac însă atent că aici nu mai au nici o valoare legile justiţiei terestre. Aici domnesc şi pot fi valabile numai două principii: dragostea sau ura! Am crezut că ele ne călăuzesc pe toţi. Dragostea aduce tot dragoste, dar ura nu aduce decît moarte. Cale de mijloc nu avem. Să iei deci aminte la cele ce urmează!...

Se întoarse din nou spre Robert Brown şi glasul său tună:

— Printre cei pe care i-am crezut devotaţi cauzei noastre te numărai şi tu. M-am înşelat amarnic. Ai vrut să ne distrugi. Dar te-ai distrus pe tine, Robert Brown!

Ca scos din minţi, Brown începu să urle:

— Nu aveţi nici un drept asupra mea!... Sînteţi nişte....

— Ce sîntem, Robert Brown? – tună din nou Arthur.

— Canalii!...

Era ca turbat. În sfîrşit, începui să mă lămuresc. Aşadar, cel care urmărise distrugerea astronavei nu era altul decît Robert Brown! Nu-mi dădeam însă seama cum ar fi putut distruge astronava fără să moară şi el.

Dar profesorul îmi întrerupse şirul gîndurilor:

— Brown, noi nu sîntem călăi! Tu însuţi ne-ai transformat în judecătorii crimei tale. Trădarea se pedepseşte întotdeauna şi peste tot. Răspunde: ce scop ai urmărit atunci cînd ai pus în funcţiune instalaţiile

pentru declanşarea exploziei bombelor termonucleare?...

„Sfinte Bavon!” – mi-am zis în gînd. Cum adică, eu stau lîngă un depozit de bombe termonucleare? Nu m-am mai stăpînit şi l-am întrebat în şoaptă pe Giulio:

— E adevărat?... Pe astronavă există bombe hidrogenice?.,.

— Nu te mai frămînta degeaba! – mă certă el. Sînt la fel de inofensive ca şi orice alt obiect. Mai înfricoşătoare decît ele e lepădătura asta!...

M-am mai liniştit. În clipa aceea glasul înfuriat al lui Arthur răsună cu putere:

— Nu vrei să vorbeşti?'... Atunci să-ţi spun eu: ai vrut să desprinzi etajul final de restul astronavei şi să te întorci la ai tăi. Iar pe noi să ne prefaci în scrum!...

Mi-am scos batista şi am început să-mi şterg fruntea îmbrobonată de sudoare. Era teribil tot ce auzeam.

Întorcîndu-se spre Cristina, profesorul continuă:

— Cristina, ai şi tu de adăugat ceva?

— Nu, Arthur. Cred că e destul cît ai spus tu. Socot că nu merită mai mult. Brown nu e un om, e mai degrabă o fiară turbată! Şi merită soarta cîinilor turbaţi!...

Nu o mai recunoşteam pe Cristina. O ştiam rece din fire, dar de atîta hotărîre nu o credeam în stare. Aş putea spune, dacă nu aş analiza mai atent faptele, că în vocea Cristinei se putea bănui chiar şi puţină cruzime. Dar nu-i aşa. Nu, refuz să cred că ar fi aşa!...

— Mai am ceva de spus – reluă Arthur, cu acelaşi glas implacabil. Pînă să-şi ia răsplata cuvenită, trebuie să-nţeleagă toată mîrşăvia faptei sale. Ştii bine, Brown, că nu de plăcere am plecat de pe Pămînt. Ştii prea bine împotriva cui am făcut-o şi de ce. Tu nu ai acţionat

numai împotriva noastră, ci împotriva tuturor oamenilor!

— Să vă ia dracul pe toţi! – răcni Brown, încercînd să se dezlege. Nu aveţi nici un drept să vă atingeţi de mine. Eu sînt reprezentantul statului major aici, cîinilor! Daţi-mi drumul!...

Se zvîrcolea însă în zadar. Legăturile erau solide.

Cu o voce care mă înspăimîntă, profesorul îi răspunse:

— Aşa?!... Aflu abia acum, Robert Brown, că faci parte din armata slugoilor. Cu atît mai mult, pentru tine nu mai poate exista îndurare!...

Pentru o clipă, în încăpere se lăsă tăcerea. Brown încetase să se mai zvîrcolească şi îşi aplecase capul. Observai că doctorul şi asistentul deveniseră foarte palizi, iar Cristinei îi tremurau buzele.

— Prieteni – mai adăugă Arthur – iată hotărîrea noastră. Brown ne-a dovedit că vrea să plece înapoi. Foarte bine. Îi vom satisface dorinţa, dar vehiculul cu care va pleca el spre Pămînt îl vom alege noi. De astronavă nu ne putem dispensa. Dispunem însă de un număr suficient de proiectile teleghidate...

Brown scoase un urlet îngrozitor, cum nu mai auzisem în viaţa mea. Profesorul continuă glacial:

— Îi vom pune la dispoziţie unul din proiectile. Ca oricărui astronaut, îi vom acorda dreptul de a îmbrăca costumul special şi îi vom pune la dispoziţie alimente. Cînd va intra în atmosfera pămînteană, va da poate ultimul spectacol din viaţa lui de corb. Va avea soarta tuturor meteoriţilor care încearcă să rănească Pămîntul. Pătrunzînd în atmosferă, de cele mai multe ori pe Pămînt nu mai ajunge decît cenuşa lor...

M-am ridicat de pe scaun, mai mult mort decît viu. Pe de o parte îmi dădeam seama că Robert Brown e

simbolul fiarelor care sfîşie oricînd şi oriunde. Astfel de fiare, fără îndoială, trebuie stîrpite. Pe de altă parte crima lui urma să fie acum pedepsită într-un fel cum nu mai fusese pedepsită nici o crimă omenească. Cred însă că o merita. La început mă bătuse gîndul să intervin pe lîngă Arthur ca să-l ierte. Dar nu aveam nici un drept să mă amestec în treburile echipajului. De fapt, Brown singur şi-a semnat condamnarea şi, de altfel, probabil că dacă ar fi fost iertat, pînă la urmă tot ar fi încercat să-şi pună în aplicare intenţiile criminale, numai şi numai ca să poată întoarce astronava sau o parte din ea pe Pămînt şi, în acelaşi timp, să ne distrugă pe noi.

M-am ferit să asist la lansarea lui Brown în golul cosmic. Mi s-a spus că nici nu a avut de gînd să-şi ceară iertare. Spumega toată vremea de ură oarbă şi-i împroşca pe ceilalţi cu cuvinte dintre cele mai murdare. Doar la urmă a încercat să-l cîştige pe Giulio, promiţîndu-i toate miliardele de care dispune. Dar Giulio nu era omul făcut pentru asta. Un timp, cei de pe astronavă au urmărit zborul lui Brown prin telescoape. Nu după multă vreme, racheta pe bordul căreia fusese lansat Brown, prinse viteză maximă şi se pierdu în bezna cosmică...

Am terminat de scris, dar ziua aceasta a fost un adevărat calvar. Cred că nu se va mai şterge vreodată din mintea mea. Mă gîndesc că pe astronavă n-am mai rămas decît şase călători. Sper ca nici unuia dintre ei să nu i se mai întîmple ceva. A fost destul Robert Brown!

Acum să mă culc, căci îmi simt capul tare greu şi tot corpul mi-e amorţit...”

5. EXPLOZIA

„Din clipa înspăimîntătoare în care Robert Brown a fost lansat către Pămînt spre a-şi primi pedeapsa, simt că ceva s-a schimbat în mine.

Am fost veşnic ocupat numai cu treburile redacţiei. Filozofia mea era concentrată în două maxime: să trăiesc bine şi să nu mor tînăr. În general, viaţa o măsuram în bani. Cazul lui Brown m-a pus însă pe gînduri. Pe astronava aceasta minunată am fost, pînă de curînd, şapte persoane – şapte fiinţe omeneşti. Şi totuşi, între aceşti şapte oameni s-a găsit unul care să-ncerce să-i ucidă pe ceilalţi. De ce? Nu ştiu, nu pot încă să-mi răspund. Şi nu mă simt în apele mele cînd cuget la asta.

Îmi răsună şi azi în urechi cuvintele lui Arthur: „...Aici pot domni doar două principii: ura sau iubirea”... Mă gîndesc că astronava, pentru noi şase, este unica noastră lume unde mai putem vieţui. Într-adevăr, dacă pe bordul ei se distruge armonia şi îşi face loc ura, nu mai poate urma decît o catastrofă. Sfinte Bavon! Dacă am încerca să părăsim astronava, vidul cosmic ne-ar înghiţi pentru totdeauna. Nu ştiu cum se face, dar în clipa asta gîndul mă duce iarăşi spre Pămînt...

Mă-ntreb dacă, în general, pămîntenii au mereu un scop în viaţa lor? Aici e aici! Cred că de cele mai multe ori nu au. Unii, aşa cum eram de altfel şi eu, nici nu-şi pun vreodată întrebarea dacă trebuie să ai în viaţă un

scop. Mă gîndesc cu strîngere de inimă ce haos era în mintea mea. Acelaşi haos trebuie să fie şi în mintea celor pe care lăcomia i-a orbit într-atît, încît nu visează altceva decît imperii şi fluvii cu aurul acela blestemat!...

Oare ce s-ar întîmpla dacă toate marile invenţii ale omului ar fi folosite numai spre binele societăţii? Hm, poate că atunci ar fi prea mult belşug pe Pămînt şi oamenii s-ar putea gîndi la o pace eternă. Mde, ştiu eu?!... Capul meu nu e pregătit pentru o astfel de filozofie...

Oricît voi încerca eu să redau evenimentul de azi, descrierea mea va rămîne palidă, asemenea unei frunze veştede în faţa uneia verzi şi pline de sevă.

Terminasem masa de prînz şi nu ştiam ce program să-mi fac pînă la culcare, cînd mă trezii cu Torelli lîngă mine.

— Ce faci astăzi după-amiază? – mă întrebă el.

— Să-ţi spun drept, nu ştiu.

— Atunci vino cu mine.

Mă bucuram de invitaţie, dar totuşi îl întrebai:

— Unde?

— Nu vrei?! – îmi replică el.

— N-am spus asta! Dar aş vrea să ştiu unde mă duci.

Giulio mă privi zîmbind şi-mi răspunse:

— Deocamdată e secret!

— Dacă-i secret, accept.

Mă luai după asistent. Intrarăm împreună în cabina de observaţii, care se află lîngă marea sală de comandă şi navigaţii. Nu mă aşteptam să găsesc înăuntru întregul echipaj. Pînă şi Raymonde era acolo. De altfel, ea îmi dăduse ceva de bănuit încă de cînd mă lăsase să termin singur masa şi plecase. Probabil tocmai din cauza acestei întruniri.

Am întrebat din uşă, pe un ton glumeţ:

— Iarăşi tribunal?

— Tot ce se poate! – răspunse Cristina, puţin încruntată.

— Cu o singură deosebire, adăugă Raymonde: de astă dată criminalul a murit înainte de a fi fost executat.

Socotind că şi ea face o glumă, i-am răspuns:

— Şi... un astfel de criminal vă dă multă bătaie de cap pînă îl răpuneţi?

În clipa aceea l-am văzut pe doctor că se întoarce spre Giulio şi-l întreabă:

— I-ai spus ceva lui Bob?

— Nu – răspunse Giulio schiţînd un zîmbet misterios. Habar n-are pentru ce a fost chemat.

Probabil că modul în care i-am răspuns Cristinei l-o fi făcut pe doctor să creadă că am aflat secretul întrunirii.

L-am auzit pe profesor:

— Să nu mai pierdem vremea. Uite, Bob, despre ce e vorba. Astronava noastră se va apropia iarăşi pentru un timp de sistemul solar şi chiar va pătrunde în regiunea lui. Mai precis, ţinem foarte mult să ne întîlnim cu planeta Pluton. Ştii, e planeta cea mai îndepărtată de Soare şi Pămînt.

„Straşnică întîlnire!” mi-am spus în gînd. Ciudat! Omul a ajuns să-şi dea întîlnire cu planetele şi cu stelele! Mai înviorat, am întrebat:

— Şi... pe cînd?

— Peste vreo zece minute – mi-a răspuns Arthur. Operaţia de întîlnire o vom conduce atît de aici, cît şi din sala de navigaţie.

Cele cîteva minute se scurseră pe nesimţite. Deodată, Arthur apăsă un buton şi văzui că peretele cabinei se despică lăsînd drum liber privirilor.

Puteam să mă uit din nou cu ochii liberi în hăul cosmic! Ca şi prima dată, priveliştea firmamentului nesfîrşit, presărat parcă cu pleiade de licurici strălucitori, mă fascina.

În clipa aceea, profesorul anunţă:

— Întîlnirea cu Pluton o vom urmări atît cu ochiul liber, cît şi cu telescoape.

Spuse acestea în vreme ce începuse, împreună cu Giulio, reglajul instrumentelor.

Profesorul era aşezat în faţa unei mese de comandă pe care se vedeau zeci de butoane, tot felul de contactoare, vreo cinci ecrane şi nenumărate ceasuri de bord. Aşteptam cu firească nerăbdare faimoasa întîlnire. Deodată, Arthur ne strigă:

— Priviţi ecranul telescopului!...

Ochii noştri se aţintiră pe ecranul impunător, ce reproducea imaginea stelelor asupra cărora era îndreptat telescopul. Zărirăm curînd o pată roşiatică ce creştea vertiginos în mărime. Era planeta Pluton!

— Ne aflăm la zece milioane kilometri de planetă! – anunţă Giulio.

Abia atunci mi-am dat seama ce reprezintă o viteză de o sută cincizeci mii kilometri pe secundă. Cele zece milioane de kilometri fură străbătute de astronavă în mai puţin de şaptezeci de secunde!

Planeta rămase undeva în stînga noastră, în vreme ce trecurăm pe lîngă ea ca fulgerul printre nori. Îl auzii pe profesor că-ntreabă:

— Proiectilele sînt gata?

— De mult – îi răspunse Giulio.

— Treci la comandă!

Giulio ieşi. Din toate cîte le vedeam, puteam bănui că urmează ceva dramatic. Nu-mi dădeam însă seama despre ce era vorba. Deodată Arthur mă îndemnă:

— Priveşte, Bob, se poate vedea şi cu ochiul liber, prin peretele transparent!...

Privii cu atenţie. Undeva, foarte departe, în negura întunecată, se vedea un glob roşcat, foarte asemănător cu Luna. Începusem să ne rotim în jurul planetei, la o mare distanţă. Visul din copilărie de a ajunge „să ating stelele” îl vedeam aproape împlinit. Nu era o stea, dar emoţia mă copleşea. Planeta, care de pe Pămînt nu poate fi văzută cu ochiul liber, era în clipa aceea în apropierea astronavei noastre. Ca într-un vis, îl întrebai pe Karl:

— Spune-mi, te rog, nu ne oprim puţin aici?

— Arthur, spuse doctorul întorcîndu-se spre profesor. Ai auzit ce-ntreabă Bob?

Profesorul ridică din umeri:

— N-are sens. Ce-am vedea pe o planetă lipsită de viaţă, de atmosferă şi care e de cinci ori mai rece decît Pămîntul?

Eu zic totuşi, şi acum, că ar fi fost teribil să punem picioarele pe suprafaţa acelei planete. Pînă la urmă am rămas doar cu dorinţa. În acelaşi timp, îl auzii iarăşi pe profesor, strigînd:

— Atenţiune!

Eram cu toţii numai ochi şi urechi.

Pe masa profesorului se aprinse mai întîi un beculeţ roşu, apoi unul verde. Într-unul din difuzoarele de legătură răsună vocea lui Giulio:

— Gata!

— Priviţi! – ne-a atras atenţia Arthur.

Invitaţia era de prisos. Din corpul astronavei, vedeam – cu ajutorul aparatelor optice – cum se desprindeau una după alta mai multe rachete teleghidate. Aveau corpurile luminiscente – probabil

pentru a li se putea urmări drumul şi cu ochiul liber. Se asemănau cu nişte fulgere ce spintecă cosmosul.

— Ce faceţi? – am strigat eu mirat.

— Ucidem, Bob! – îmi răspunse Cristina, oarecum amuzată de spaima mea bruscă.

Nu mai pricepeam nimic. „Cu cine vor să se lupte?” – m-am întrebat, neliniştit. M-am întors spre profesor:

— Încotro le dirijaţi?

— Spre Pluton – îmi răspunse acesta, cu un surîs tainic.

— Bine, dar asta e nebunie curată! Vreţi să distrugeţi planeta?!

Arthur, destul de calm, îmi răspunse foarte serios:

— Ai ghicit!... Asta e!...

Vedeam cum zîmbesc cu toţii în tăcere, deşi o emoţie vizibilă le cuprinsese privirile. Într-un tîrziu, profesorul mă-ntrebă:

— Ai văzut cum au plecat rachetele?

Aprobai printr-o înclinare a capului. Profesorul continuă:

— Dragă Bob, trebuie să ştii că ele nu merg de capul lor. În clipa aceasta Giulio le dirijează mersul cu ajutorul unor unde radiofonice de ghidaj. În plus, fiecare proiectil teleghidat mai are şi un mecanism de autodirijare.

Treaba asta o ştiam şi eu, dar de la dirijarea unui proiectil şi pînă la gîndul de a distruge o planetă e o cale ca de la cer la pămînt.

Astronava îşi continua zborul în jurul planetei la o distanţă apreciabilă. Eram nerăbdător să văd ce se va întîmpla. Pe neaşteptate, vocea asistentului, venită prin intermediul difuzorului, mă trezi din reverie.

— Ultima rachetă se apropie de punctul fixat pentru explozie!...

— Gata! – strigă deodată profesorul. Puneţi-vă ochelarii!

După ce mi-am pus ochelarii, am căutat să privesc mai atent în direcţia în care bănuiam că se află hubloul. Ochelarii erau perfect negri. Deodată am crezut că mă înşală ochii şi că am o iluzie optică. Prin lentilele întunecate ale ochelarilor răzbătu o lumină orbitoare din direcţia planetei. Strălucirea ţinu doar cîteva clipe, apoi totul se învălui într-o ceaţă deasă. La puţin timp după aceea mi-am scos ochelarii. Mi-am şters mai întîi ochii, puţin înlăcrimaţi, după care am privit din nou în direcţia planetei. Nu se mai zărea decît un nor imens, strălucitor, ce creştea neîncetat. Planeta dispăruse! Era o realitate sau o simplă iluzie? Încă nu ştiam.

Stupefiat, am întrebat:

— Ce-a fost asta?

— Explozia, Bob! – răspunse Karl, foarte mîndru.

În aceeaşi clipă intră în cabină şi Giulio, care se aşeză lîngă mine. M-am întors spre el.

— Ascultă, te rog spune-mi o dată, ce s-a întîmplat?

Ochii îi trădau o mîndrie neobişnuită. Cu un zîmbet larg pe faţă, Giulio îmi puse mîna pe umăr şi-mi şopti:

— Omul şi-a dezvăluit noua forţă în faţa naturii!

— N-ar fi cazul să vorbeşti mai clar?! – făcui eu, tot mai nedumerit.

În sfîrşit, intră în vorbă şi profesorul.

— Poţi întreba, dragă Bob, cu glas tare! Mi se pare că vrei să ştii de ce am provocat explozia? La prima vedere s-ar părea că n-am făcut bine trimiţînd pe planeta Pluton o parte din bombele hidrogenice pe care le avem asupra noastră. Noi credem că totuşi am realizat ceva cu ele. Desigur, vrei să afli şi rezultatul. Ai să-l afli!...

Într-adevăr, aveam să-l aflu în curînd. Norii argintii care învăluiseră locul unde se găsise mai înainte planeta se risipeau treptat în Cosmos, lăsînd cale liberă privirilor.

— Sfinte Bavon! – strigai eu, copleşit de cele ce vedeam. Unde e Pluton?

— A zburat! – răspunse Arthur, pe un ton foarte misterios.

Ceilalţi rîdeau fericiţi şi se priveau de parcă şi-ar fi adresat reciproc felicitări. După un timp, profesorul se ridică de pe scaun şi se apropie de mine.

— Să nu te sperii, dragul meu prieten, şi să nu crezi că sîntem nebuni.

Nu m-am putut stăpîni şi mi-am întors din nou privirile spre planetă. Rămăsese un pitic! O mare parte din scoarţa ei, smulsă de teribilul efect al exploziilor, se răspîndea acum sub formă de praf în Cosmos. Înspăimîntat, l-am întrebat pe Arthur:

— De ce-aţi făcut-o?

— Pentru ca „presa cosmică” să se uimească şi să-şi dea seama pînă unde poate ajunge forţa ştiinţei omeneşti! Acum înţelegi? Pentru ca noi, cei de aici, să gustăm satisfacţia unei mari izbînzi ştiinţifice. Iar tu să înţelegi ce voiau monştrii!...

Arthur făcu o scurtă pauză şi ochii i se închiseră pe jumătate. Cînd îşi sfîrşi gîndul, îl auzii, reluînd:

— Vezi, Bob, omul – această aparent neînsemnată fiinţă din Univers – a fost astăzi în stare să prefacă în scrum o planetă. Cu alte cuvinte, omul se poate lupta cu natura de la egal la egal. Tu ce spui de asta, Bob? Îţi poţi oare da seama ce reprezintă energia nucleară în mîna omului?! O planetă întreagă, cum a fost Pluton, a

putut fi sfărîmată numai de cîteva bombe termonucleare de evaporare[*]!...

Formidabil! Ăsta a fost deci „mortul” de care-mi vorbea Cristina. O planetă era făcută zob! Mă uitai la profesor ca la un fel de zeu. M-am întors spre ceilalţi. Probabil că ei erau mai obişnuiţi cu izbînzile ştiinţei, deoarece pe chipurile lor nu am putut citi decît satisfacţia unei munci împlinite. Eu însă eram tulburat pînă în adîncul sufletului!

Arthur îmi întrerupse din nou năvala gîndurilor.

— Şi mai e ceva, Bob. Fosta planetă Pluton se va apropia acum de centrul sistemului solar atrasă de forţa celorlalte planete, şi mai ales de forţa de atracţie a Soarelui. Aceasta pentru că şi-a pierdut o mare parte din masă. Ea mai mult ca sigur însă că va deveni satelitul unei alte planete, poate a lui Neptun. Şi iată că şi planetele se pot muta din loc...

„Omul strămută corpurile cereşti! O grandioasă experienţă de mecanică cerească realizată de om!... Ce va fi mai departe? Nu cumva reuşita aceasta va împinge Vulturul spre riscuri nebuneşti?”

Într-un tîrziu, reuşii să mai întreb:

— Şi acum ce vom face? Ne întoarcem?

Profesorul se ridică. Rămase cîteva clipe în cumpănă, apoi îmi răspunse, fără plăcere:

— Încă nu. Astronava va părăsi sistemul solar şi-şi va urma drumul, conform unui nou program de zbor ce va fi încredinţat pilotului robot.

Tăcu o vreme, dus pe gînduri. Apoi adăugă:

— Asta... pînă cînd Pămîntul ne va rechema!...

---

[*] Bombe de evaporare – în care se petrec reacţii de evaporare efectivă a nucleelor atomice (N. A.).

„Asta... pînă cînd Pămîntul ne va rechema! – repetai eu în gînd. Cine de pe Pămînt? Şi cînd? Mereu taine şi iar taine...”

Fosta planetă Pluton a rămas de mult în urmă, iar noi, o mînă de oameni, închişi în astronavă, ne-am reluat zborul spre ţărmuri necunoscute. Ţărmuri?! Oare se poate spune astfel, aici, în întunecimea asta cosmică? În fond, acum nici nu mai doresc să ştiu altceva. Prea multe s-au abătut deodată asupra capului meu. Observ că ceasul astronavei arată orele douăzeci şi trei. Le-am spus celorlalţi noapte bună. Încă o zi astronavică a luat sfîrşit...”

6. SINGUR

„Da, sînt iarăşi singur şi scriu mai mult pentru mine, căci nu ştiu dacă cineva o să mai citească vreodată aceste însemnări. Poate de aceea şi scriu aşa cum îmi vin în minte...

Acum am o nouă cabină unde îmi redactez în continuare jurnalul. Mă aflu în etajul final. Am cerut această schimbare pentru că aici totul îmi aminteşte de clipa decolării. De teamă să nu fiu descoperit, am intrat în cabina aceasta. De fapt, atunci n-am mai ajuns să intru. De astă dată însă m-am instalat definitiv în ea. E foarte elegantă şi aranjată cu gust. Are şi un oblon transparent, care poate fi deschis la comanda mea. Apăs un buton şi oricînd pot privi în golul negru din exteriorul astronavei.

Chiar în clipa aceasta ochii mei caută să distingă, în negura de afară, planeta Pămînt. Am învăţat să o găsesc şi cu ochii liberi, fără telescop, luîndu-mă numai după poziţia celorlalte corpuri cereşti. Dar de astă dată văd că n-o mai pot zări. Mi se pare că distanţa e atît de mare, încît ochii nu mă mai pot ajuta la nimic...

Se mai zăreşte Soarele. Dar şi el a devenit doar un punct strălucitor, mult mai mic decît celelalte stele din jurul nostru. Niciodată nu mi-aş fi putut da seama cît de stranie e senzaţia pe care o ai cînd încerci de aici să-ţi imaginezi uriaşele distanţe dintre stele. De altfel toată configuraţia cerului s-a schimbat. Nu mai recunosc nici

o constelaţie şi de fiecare dată trebuie să-l întreb pe Giulio care e numele vreuneia dintre stelele pe care îmi cad ochii.

Se mai zăresc totuşi planetele mai mari din sistemul solar, cum ar fi Saturn şi Jupiter. Dar şi ele numai prin telescop. Treptat-treptat şi imaginea lor va dispare, căci astronava înghite în fiecare clipă sute de mii de kilometri...

În noua mea locuinţă am avut astăzi oaspeţi, pe Raymonde şi pe soţul ei. Am discutat multă vreme împreună. Mi se pare că Raymonde a început să se plictisească. A făcut de foarte multe ori aluzie la Pămînt, la cunoscuţii rămaşi acolo, la petrecerile prieteneşti şi la multe altele. Karl nu s-a prea arătat dispus s-o aprobe. Cu toate astea, cred că o iubeşte foarte mult.

După plecarea lor, am rămas iarăşi singur. N-am început îndată să scriu, căci mi-a venit să-i vizitez pe Arthur şi pe Giulio. Nu s-au supărat că i-am întrerupt din muncă. Tocmai făceau nişte observaţii astrofizice. Mi-au explicat că cercetează zona unor stele aflate în constelaţia cea mai apropiată de Pămînt. Parcă îi spuneau constelaţia Centaurului.

L-am rugat pe Giulio să-mi regleze telescopul pentru distanţa Pămînt – astronavă. Sărman Pămînt! Nici prin telescop nu se mai poate vedea bine. A devenit un punct neînsemnat pe ecranul telescopului. Doamne, departe sîntem! Şi cum se poate înşela omul asupra mărimii stelelor! Un om, faţă de globul pămîntese, e ca şi un fir icel de praf alături de un munte. Iar de aici, globul terestru nu-l văd mai mare decît gămălia unui ac!...

Din sala de observaţii m-am dus împreună cu ceilalţi să ascult puţină muzică. Pe astronavă se află şi un pian

electronic. Am ascultat, în interpretarea emoţionantă a Cristinei, celebra Sonată a Lunii de Beethoven. Cristina cîntă foarte frumos şi cu mult sentiment. Dar cît de straniu mi s-a părut să ascult aici Sonata Lunii! Poate că-n vreme ce Cristina cînta la pian, pe Pămînt era o seară senină, cu Lună frumoasă. Să cînţi Luna cînd aici nu o mai zăreşti şi asta nu pentru că ar fi ascunsă în umbra Pămîntului, ci fiindcă e prea departe!...

Tare mă tem că am să sfîrşesc prin a deveni un sentimental fără pereche. Prea mă impresionează atît amintirile cît şi viaţa astronavei...

Totuşi, mă întreb dacă Raymonde nu are dreptate. Nu ştiu, dar cînd sînt singur, gîndurile mă copleşesc şi nu le mai pot opri. M-au uluit toate fenomenele pe care le-am descoperit în zborul acesta fantastic. Simt că-n viaţa mea s-a produs o mare cotitură. Sînt sigur că Barthelet nu m-ar mai recunoaşte. Poate şi-ar bate joc de noile idei ce mă stăpînesc, dar nu mi-ar păsa. În fond, ce e Barthelet faţă de Arthur sau faţă de Giulio? Ori chiar faţă de Karl, care şi-a închinat viaţa medicinii astronautice. Între mine şi Barthelet erau relaţii destul de bune. Cred însă că nu eram prieteni. De fapt, eu nici nu am avut prieteni adevăraţi pînă astăzi. Doar aici, pe astronavă, am cunoscut ce înseamnă o prietenie sinceră. Aici mă înconjoară numai prieteni. Dar nu e nici unul ca Giulio! Omul acesta m-a cîştigat pentru totdea-una. Nu l-am văzut vreodată să rîdă de ignoranţa mea în problemele legate de astronavă. Şi la fiecare pas, îi simt căldura sufletului, atunci cînd încearcă să-mi explice cîte ceva. Are o inimă de aur!...

Uneori însă, îl văd zile întregi, trist şi orice aş face atunci, nu mai reuşesc să-l înveselesc. Bănuiesc că-mi ascunde ceva şi nu ştiu ce...

Trăiesc adesea clipe cînd am senzaţia curioasă că-mi lipseşte ceva. Poate că încă nu sînt perfect sudat cu viaţa astronavei. Fire nevăzute mă leagă încă de trecut şi de Pămînt şi poate că aceasta se datoreşte numai faptului că am fost silit să accept continuarea zborului, fără să mă mai pot întreba unde ne vom opri şi cînd ne vom întoarce. Şi chiar dacă mă întreb, n-am de unde afla răspunsul.

Cîteodată am impresia că mă-ncearcă dorul de ceilalţi oameni. Le simt lipsa, asta e! Absenţa multora dintre ei nu poate fi înlocuită, chiar dacă nu mi-au fost prieteni. Îmi amintesc că în vremea copilăriei, mă încerca adesea dorul după mama, dacă se întîmpla să fie plecată. Dorul însă este un sentiment cu adevărat nou pentru mine. Au trecut prea mulţi ani de viaţă, oarecum, indiferentă. Tumultul vieţii de pînă mai ieri a înecat sentimentul de dor cu alte preocupări. Parcă i-aş da dreptate Raymondei, mă tem însă că am să-l supăr pe Giulio.

În definitiv, am aflat astăzi că, de la plecare, pe Pămînt s-au scurs doar cîteva luni. Nu e o viaţă. Numai singurătatea mă face să devin atît de impresionabil. Cînd mă aflu însă în apropierea lui Giulio, viaţa de aici mă entuziasmează din nou şi mă face să uit de trecut. În clipele acelea mă copleşeşte iarăşi imensitatea cosmică şi mă cuprinde un dor nebun de a pătrunde în tainele întunericului veşnic ce ne înconjoară...

Gîndurile mi le opresc aici. Am fost anunţat de Cristina prin televideofon că peste cîteva minute vine să mă viziteze. Trbuie să mă opresc aici...

Ah! Dar parcă astronava îşi schimbă viteza de zbor. Trebuie să fie ceva. Observ că şi direcţia se modifică. Ce-ar fi dacă Cristina ar veni să mă anunţe că ne recheamă Pămîntul?...”

PARTEA A DOUA

7. ÎN PRIMEJDIE

După ce primi comunicarea Cristinei, Bob îşi strînse foile de pe masă şi le aşeză într-un sertar peste restul jurnalului. Întrucît Cristina nu sosise încă, în aşteptarea ei, Bob îşi căută ceva de lucru prin cabină. Îşi îndreptă mai întîi privirile spre peretele transparent. Simţi că-l atrage din nou golul cosmic. De cîte ori se afla singur, şi privea în exteriorul astronavei, pe Bob îl cuprindea un fel de melancolie neînţeleasă. Prea era copleşitor întunericul înconjurător! Şi cu toate acestea, simţea că adîncul din jur îl fascinează.

Uşa cabinei se deschise brusc şi ziaristul fu trezit din gînduri prin intrarea Cristinei. Înveselit, el o întîmpină:

— Ce veşti îmi aduci, Cristina?

— După cum văd, aştepţi mereu doar veşti deosebite! răspunse femeia, închizînd uşa. Uite, de astă dată, dacă nu te stînjenesc, am să-ţi ţin tovărăşie. Ştii, astronava şi-a schimbat itinerarul, ceea ce cred că ai simţit. La rugămintea lui Giulio, am venit să te anunţ ca să nu te nelinişteşti.

— Mă bucur foarte mult că ai venit! răspunse Bob, vesel. Să nu mă crezi însă chiar atît de fricos. Viaţa trăită pe astronavă m-a făcut să fiu mai încrezător. Astăzi privesc evenimentele cu mai mult curaj. Dacă nu

am înnebunit de spaimă la început, atunci cînd am aflat că sînt la miliarde de kilometri de Pămînt, acum cosmosul mă înspăimîntă mult mai puţin. Uneori, e adevărat, gîndindu-mă la adîncimea din jurul nostru, mă cuprinde un urît... Dar poate va fi şi altfel!...

— Totdeauna ai fost... filozof? îl cercetă Cristina, rîzînd.

— Îţi face impresia că de astă dată sînt? făcu Bob, oarecum mirat. Să ştii că spun doar ceea ce simt.

— Bine, bine, răspunse femeia, în timp ce se aşeza într-un fotoliu. N-ai vrea să acoperi peretele transparent?

— De ce?

— Am să-ţi explic îndată.

Bob apăsă un buton şi hubloul se închise imediat. Reveni şi se aşeză în faţa Cristinei.

— Şi acum să stăm puţin de vorbă, începu ea. Bănuieşti de ce şi-a schimbat astronava drumul?

— Nu, nu bănuiesc... Stai!... Nu cumva s-a primit vreun mesaj de pe Pămînt?

— Hm! Pămînt?! Asta nu. La Pămînt să nu ne gîndim, deocamdată! – mai adăugă Cristina, dusă pe gînduri.

— Atunci?!

— E vorba de o poveste nouă pentru astronava noastră. Acum o jumătate de oră, aparatele de bord au semnalizat un fenomen cosmic pe care trebuie să-l ocolim. Sîntem încă departe de primejdie, dar te-am rugat să acoperi peretele transparent pentru a evita orice complicaţii.

— Ce vorbeşti?!... Şi ce primejdie trebuie să ocolim?

— Prea bine nu ştiu nici eu. După cîte mi-a spus Arthur, e vorba despre zona unei explozii cosmice uriaşe.

— Cerule! se sperie Bob.

— Vezi? Am prevăzut că ai să te nelinişteşti! Te rog să fii calm!... Zona periculoasă va fi ocolită de astronavă şi ne vom îndrepta într-o altă direcţie.

— Cum, astronava va ocoli singură zona?

— Fără îndoială! Mă mir că Giulio nu ţi-a explicat încă modul în care aparatele de bord „simt” apropierea vreunui bolid cosmic sau a unei primejdii şi comandă automat ocolirea obstacolului!

În cazul de faţă, e vorba de un flux uriaş de raze şi corpuri cosmice, care se îndreaptă spre noi. Cu toate că astronava este protejată împotriva radiaţiilor nucleare, de bolizii cosmici e bine să te păzeşti!

— Şi la ce depărtare se află toate astea?

— Foarte departe. Dar se apropie cu o viteză mai mare decît viteza astronavei. Numai aparatele de bord au putut detecta prezenţa lor cu mult înainte.

— Şi... dacă ne ajung?

— Asta nu e posibil. Ele se împrăştie treptat în cosmos, şi după un timp nu vom mai avea de ce să ne temem.

— Dar de ce nu mărim viteza?

— Ei, ei! făcu Cristina, mirată. Ieri alaltăieri te îngrozeai de viteza uriaşă a astronavei şi acum ceri chiar tu să fie mărită. Nu e mult de cînd vorbeai cu totul altfel!... În sfîrşit, văd că ai început să te mai aclimatizezi cu viaţa de astronaut şi să te încrezi mai mult în puterije navei. În ceea ce priveşte viteza, cred că nu mai poate fi mărită. Asta ne-ar putea costa viaţa.

Cristina rămase pe gînduri şi după un timp reluă:

— Vezi, Bob, cînd a fost proiectată astronava, am avut foarte mult de furcă cu echipa de consilieri. Ne-au spus că sîntem nebuni, cînd i-am informat că vom adopta sistemul preconizat de sovietici. O ţineau morţiş

să adoptăm un proiect „naţional"! Noi însă am făcut aşa cum am crezut că e mai bine. Şi rezultatul îl vezi şi tu...

Nu pentru multă vreme tăcură amîndoi. Ziaristului îi reveni în minte primejdia care ameninţa astronava. Cristina, de cînd adusese vorba de consilieri, se întunecase de tot la faţă. După un timp, Bob rupse tăcerea.

— Am uitat să te-ntreb ceva: spuneai că fugim de zona unei explozii naturale. Despre ce poate fi vorba?

— Astrofizicienii numesc aceste explozii nove. Ştii, orice novă este în fond explozia spontană a unei stele îmbătrînite, care dă naştere, pentru un timp limitat, unei alte stele, cu o densitate mai mică decît prima, dar cu o strălucire mai mare şi cu dimensiuni superioare. De cele mai multe ori, novele sînt de zeci şi chiar sute de mii de ori mai strălucitoare decît Soarele.

— Nova asta n-ar putea fi observată şi de noi?

— Ţii aşa de mult s-o vezi şi tu? întrebă Cristina. N-ai să te sperii?

— Ei, la naiba! Drept cine mă iei? Cum adică, să nu vreau?!

— Atunci, haide! Să mergem în cabina de observaţii unde ne aşteaptă Arthur.

Cristina se ridică şi se îndreptă spre uşă. Bob dădu s-o urmeze. În aceeaşi clipă răsună însă semnalul de alarmă în cabină. Bob se opri pe loc, nedumerit.

— Asta ce mai e?

Dar Cristina nu mai avu cînd să-i răspundă. O forţă teribilă îi izbi pe amîndoi de uşa cabinei. Sub povara greutăţii şi a izbiturii grozave, uşa zbură în lături. Cristina şi Bob fură proiectaţi şi ei, unul după celălalt, afară din cabină şi se ciocniră năprasnic de peretele opus al culoarului astronavei...

8. UN SUNET DE SIRENĂ

Datorită supraelasticităţii pereţilor interiori, Cristina şi Bob se aleseră doar cu o ameţeală straşnică. Femeia îşi reveni cea dintîi. Cutremurul care îi proiectase pe uşă şi îi izbise de perete încetase.

Străduindu-se să se ridice, Cristina se trezi urcînd vertiginos şi nu se mai opri decît după ce se izbi destul de tare de tavan. Scoase atunci un ţipăt de spaimă. Îşi dădu seama că s-a petrecut ceva groaznic. Nu ştia încă ce anume. Deocamdată, un fapt era sigur! În etajul final nu mai aveau gravitate artificială!

Strigătul femeii îl trezi şi pe Bob. Deschizînd ochii, rămase uluit cînd o zări pe Cristina suspendată deasupra lui.

— Vai de mine! Cum ai ajuns acolo? întrebă el stupefiat, în timp ce încerca să se ridice.

Dar nu mai auzi răspunsul ei, deoarece în aceeaşi clipă se trezi şi el pocnindu-se cu capul de tavan.

— Sfinte Bavon! strigă ziaristul, uluit. Ce s-a întîmplat?

Între timp, Cristina ajunsese jos şi reuşi să apuce bara de susţinere. Într-o clipă, ziaristul îşi aminti că mai trecuse cîndva printr-o aventură identică. Şi culmea! Exact pe culoarul acela. Îi mai veni inima la loc şi coborî lîngă Cristina.

— Ce-i asta? întrebă el, în timp ce căuta să se prindă cu mîinile de bară.

— Nu pricep nici eu, răspunse femeia foarte necăjită. S-o fi defectat instalaţia centrală a gravităţii artificiale.

— Dar de ce ne-am izbit atunci şi de pereţi?

— Nu ştiu. Probabil că astronava şi-a schimbat, brusc, direcţia. Da, asta trebuie să fie! Hai să stabilim legătura cu Arthur!...

Sprijinindu-se în continuare de bară, Cristina ajunse în cele din urmă în cabina lui Bob. Dar se opri locului, înlemnită. Cînd o văzu pălind, ziaristul şopti îngrijorat:

— Cerule!... Ce ai, Cristina? Ţi-e rău?

— Repede, Bob! strigă ea. Nu mai întreba nimic şi vino înăuntru!

Dintr-un salt, ziaristul ajunse lîngă ea. Cînd se opri, la urechi îi ajunse un sunet ascuţit, ca un şuierat strident de sirenă îndepărtată.

— Ce sirenă sună? întrebă el, tulburat.

— Deci, auzi şi tu?!... Credeam că mă înşală auzul. Repede, Bob, costumele!...

Auzind de costume, păli. Spaima îl făcu să rămînă locului.

— Mai iute! Aerul nostru ţîşneşte afară! îi strigă femeia, cu faţa îngălbenită de groază. Etajul final a fost străpuns şi acum aerul se pierde în vid. Unde sînt costumele?

— Aici! strigă ziaristul electrizat.

Cristina deschise dintr-o smucitură uşa dulapului în care se aflau costumele şi îi întinse unul lui Bob.

— Îmbracă-l repede!

Luă un altul pentru ea şi se îmbrăcă în grabă. Verifică şi tuburile de oxigen. Erau pline. Cel puţin, deocamdată, se puteau considera la adăpost de primejdia asfixierii. Costumele însă nu le mai îngăduiau să se înţeleagă decît prin radio.

— Şi acum, ce facem? întrebă Bob, zăpăcit.

— Încerc să stabilesc legătura cu Arthur prin televideofon, răspunse Cristina, în timp ce răsucea în grabă comutatorul aparatului din faţa ei.

În zadar. Contactul nu se stabili.

— Ce s-a mai întîmplat? strigă Bob.

— Nu mai funcţionează televideofonul. Să văd ce-i cu restul astronavei...

Ieşiră amîndoi şi după cîteva secunde se aflau în cabina de comandă a etajului final. Cum ajunse în faţa tabloului de comandă, Cristina îşi aruncă ochii pe cadranele de control ale etajului. Glasul ei stins îl făcu pe Bob să se cutremure de spaimă.

— Îngrozitor, Bob! Sîntem izolaţi!...

— Cuuum?

— Etajul final se răceşte! Toate instalaţiile anexe sînt distruse! răspunse Cristina, cu o teamă de nedescris în glas.

— Să fugim atunci în restul astronavei! – urlă ziaristul în cască şi chiar căută s-o ia la goană, uitînd că dispăruse gravitatea.

Asta îl costă o izbitură serioasă de pragul superior al uşii. Fără să mai ţină seama de prezenţa femeii, trase o înjurătură zdravănă şi coborî încet. Ţinîndu-se în continuare de bară, ajunse curînd la uşa care dădea în coridorul de legătură cu restul astronavei. Apăsă grăbit pe butonul de deschidere, dar uşa nu se clinti. Îşi aduse aminte de întîmplarea cu Robert Brown.

— Mii de fulgere! scrîşni el. Alt criminal?

Cristina se afla în urma lui şi, auzindu-l cum bombăne, uită de situaţia ei, compătimindu-l pe bietul Bob. În timpul acesta ziaristul căuta cu înfrigurare butoanele secrete pe care învăţase de la Arthur cum să le acţioneze. După ce dădu peste ele, apăsă în grabă

butonul albastru. Spre disperarea lui, urmă un nou eşec. Uşa rămase îngheţată.

— Ce-i asta, Cristina? ţipă el deznădăjduit.

— Bob, fii calm! încercă femeia să-l liniştească.

Cristina îşi dădu seama că etajul final se află într-o situaţie foarte gravă. De aceea, îşi adună ultimele puteri pentru ca să poată acţiona calm. I se adresă lui Bob:

— Să chibzuim ce-i de făcut. După cum se vede, nici instalaţiile electrice nu mai funcţionează. N-avem altceva de făcut decît să rămînem liniştiţi, să aşteptăm ajutorul celorlalţi...

Ziaristul se mai potoli. Cristina se întoarse în sala de comandă a etajului. Îi veni un gînd. Se apropie de staţia de radioemisie şi o puse în funcţiune. Spre bucuria ei, observă că staţia funcţionează. Rezervele proprii de energie probabil că nu-i fuseseră atinse. Reglă în grabă emisia şi încercă să stabilească legătura cu sala de navigaţie. Dar nu-i răspunse nimeni. Atunci prin minte îi trecu o altă idee.

Fiecare etaj al astronavei dispunea de un periscop cu ajutorul căruia se puteau observa celelalte etaje prin exterior. Întoarse aparatul în direcţia celorlalte etaje. Dar scoase un strigăt de groază. Prin periscop zări doar capătul etajului final. Restul astronavei dispăruse fără urmă!

În faţa acestei catastrofe evidente, curajul Cristinei se spulberă. Oricît de vitează ar fi fost, cînd observă că restul astronavei nu mai există simţi că o părăseşte orice urmă de putere. În faţa ochilor i se făcu negru. Imaginea ameninţătoare a Cosmosului o înspăimînta pentru prima oară în viaţa ei.

Între timp intrase şi Bob în cabina de comandă. O văzu pe Cristina că se clatină, gata să se prăbuşească.

Cu o mînă se prinse de un fotoliu fix şi cu cealaltă o sprijini.

— Doamne, Cristina! Ce s-a întîmplat? întrebă el disperat.

— Încearcă să stabileşti legătura cu Arthur – îl îndemnă ea, cu vocea stinsă. Aparatul e în funcţiune şi e reglat. Caută-i, încearcă, altfel sîntem pierduţi!

Ziaristul o lăsă să se sprijine de perete, iar el se apropie de microfonul staţiei de emisie. Dar oare cum vorbise cu Cristina?

— De ce stai? – auzi el în cască vocea Cristinei.

— Cum să vorbesc? Mă împiedică costumul...

— Ia firul ce atîrnă şi leagă-l de antena costumului tău.

Ziaristul făcu întocmai.

— Vorbeşte o dată, pentru Dumnezeu! strigă femeia cu o voce disperată. Cheamă-i! Nu mai e nici o clipă de pierdut!

— Arthur!… Arthur! – urlă Bob în microfonul de emisie al costumului său.

Ascultă cîteva secunde, dar nu primi nici un răspuns.

— Cristina, nu răspunde nimeni!…

— Mai cheamă-i! Spune-le că sîntem vii, dar nu putem rezista mult...

— Sfinte Bavon! Unde-or fi de trebuie să-i chemăm atîta?! – strigă Bob, de astă dată foarte mîniat.

Cristina îşi aminti atunci că Bob nici nu cunoaşte situaţia dramatică în care se aflau. De aceea îi strigă ziaristului:

— Sîntem singuri, Bob! Numai cu etajul final! Ai înţeles?! Singuri! Fără ei – sîntem pierduţi!…

În sfîrşit, ziaristul întrezări într-o clipită toată tragedia. Orice întîrziere înseamnă un pas spre o moarte sigură prin asfixie şi îngheţare. O încăpăţînare

de nedescris îi încleşta toată fiinţa. Nu, nu se va lăsa! Se apucă cu disperare de butoanele şi comutatoarele emiţătorului. În acelaşi timp, Cristina simţi că oxigenul se împuţinează. începuse s-o doară capul.

— Arthur!... Arthur!... Ne auziţi?!... Răspundeţi! Salvaţi-ne!... Sîntem vii, dar nu mai rezistăm!... Veniţi!... Arthur!... Giulio!... Ajutor! striga Bob tot ce-i trecea prin mintea lui înfierbîntată.

Deodată simţi că-l cuprinde ameţeala. Ca prin vis, mai auzi că în aceeaşi clipă o voce începu să răsune în casca costumului său:

— Cristina!... Bob!... Venim!... Nu vă pierdeţi cumpătul!... Aici e Giulio!...

— Giulio! repetă Bob, fericit.

Efortul şi groaza îl măcinaseră într-atît, încît acum simţea că-l părăsesc definitiv puterile. Apucă să mai rostească:

— Cristina!... A răspuns Giulio!... Ai auzit?...

Dar nu mai primi nici un răspuns. Ar fi vrut să mai spună ceva, însă o căldură moleşitoare îi încinse capul şi îşi pierdu cunoştinţa...

9. ÎNTRE CIOCAN ŞI NICOVALĂ

Cînd asistentul îl chemă, Arthur se afla în sala de observaţii. Îl miră foarte mult urgenţa cu care îl chemase Giulio. Intrînd pe uşa sălii de navigaţie, întrebă uimit:

— De ce atîta grabă?

— Priveşte ecranul de semnalizare! – îi răspunse tînărul febril.

Privind în direcţia arătată de Giulio, profesorul se încruntă.

— Asta ce mai e? Reglează, te rog, telescoapele.

Asistentul puse repede la punct radiotelescoapele şi începu observarea.

— Vezi ceva? întrebă Nielsen.

— Încă nimic;.!... Ah!... Uite, Arthur!

În aceeaşi clipă, astronava îşi schimbase brusc direcţia.

— Despre ce e vorba?

— Se apropie de noi un corp... La naiba!... Nu e singur... O adevărată ploaie de meteoriţi... Arthur, virează dreapta!

Profesorul încredinţă astrorobotului comanda de schimbare a direcţiei. Astronava se supuse docilă şi îşi îndreptă uşor corpul spre dreapta. Era a treia schimbare de direcţie în mai puţin de o oră.

— Mai e ceva?

— Nu ştiu, Arthur, ce-o să se întîmple. Mă îndoiesc că o să scăpăm teferi din ploaia asta de bolovani

cosmici. Pînă la roiul lor mai avem doar vreo treizeci de secunde. Lasă totul pe comandă automată... S-ar putea să evităm centrul de greutate al roiului, dar nu-mi miroase a bine aventura asta.

Profesorul şi asistentul aşteptau cu răsuflarea tăiată mersul evenimentelor. Era cea mai grea încercare din cîte trăiseră pînă atunci. O întoarcere bruscă ar fi însemnat moartea sigură a întregului echipaj. De aceea, se hotărîră să meargă înainte, înfruntînd orice risc. Astronava ar fi putut să evite uşor un singur meteorit, dar nu o adevărată ploaie de asemenea pietre cosmice.

— Atenţiune! strigă Giulio... Dreapta... Aşa... Lasă din nou comanda automată!...

Astronava mai evită cîţiva bolizi cosmici. Se părea că zona periculoasă fusese trecută. Deodată, astronava încercă să evite ciocnirea cu un bolid uriaş. Şi reuşi. Dar, pe neaşteptate, în timp ce bolidul se pierdea ca fulgerul în urma astronavei, corpul acesteia fu zguduit de un zgomot asurzitor ce se propagă prin interior. Astronava se cutremură din toate încheieturile. Profesorul şi asistentul fură trîntiţi pe jos, înainte de a mai putea face ceva. Totul dură numai o clipă.

Primul se ridică Arthur şi îşi aruncă ochii pe panoul de verificare a interiorului astronavei. Îngrozit, îi strigă asistentului:

— Giulio!... Tabloul!...

— Ce s-a întîmplat? întrebă asistentul, neliniştit, în timp ce se ridica în picioare.

Observă atunci şi el motivul care îl determinase pe Arthur să strige înspăimîntat. Îl mai auzi pe profesor gemînd:

— Bob şi Cristina!...

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, asistentul continua să privească aiurit tabloul de verificare. Beculeţele de control ale etajului final erau stinse!...

— Periscopul! tună Arthur.

Cînd îşi fixă imaginea, avu senzaţia că un cuţit îi străpunge inima.

— Giulio, am pierdut etajul final! şuieră Arthur, disperat.

Tînărul simţi că i se pune un nod în gît.

— Programul! mai strigă profesorul. Schimbă programul!... Întoarce imediat!...

Asistentul se reculese în grabă şi cu o febrilitate nebună schimbă programul de zbor al astronavei. Butoanele, ceasurile de bord, comutatoarele şi beculeţele tabloului de comandă păreau că au înnebunit sub manevra mîinilor lui Giulio.

Astronava făcu mai întîi un ocol uriaş şi apoi reveni pe vechea direcţie de zbor.

— Încearcă să-i descoperi prin telescop! strigă Arthur, în vreme ce el căuta să-i anunţe pe Karl şi Raymonde, prin televideofon.

Nu mai era necesar s-o facă şi pe asta. Doctorul tocmai deschise uşa cabinei şi intră, urmat de Ray-monde, care era albă la faţă ca varul.

— Ce se-ntîmplă, Arthur? – întrebă doctorul.

— Cristina unde e? – se interesă grăbită, la rîndul ei, Raymonde.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu! – răspunse profesorul.

— Ce-ai spus?!

În clipa aceea se auzi vocea lui Giulio:

— I-am găsit! Sînt la patruzeci şi cinci de minute de noi!... Arthur!... E îngrozitor! Se îndreaptă orbeşte în direcţia torentului cosmic!

Karl şi Raymonde rămaseră năuci.

— Pe cine aţi găsit? – făcu doctorul, intrigat. Spuneţi-ne o dată, unde sînt Bob şi Cristina?

În acelaşi timp, în sala de navigaţie, din difuzorul statiei de radio răsună o voce deznădăjduită. Era Bob.

Raymonde nu se mai abţinu:

— Arthur, ce s-a petrecut cu astronava noastră? De unde cere Bob ajutor?

— Ce facem, Arthur? —strigă asistentul, pălind. Mergem împotriva fluxului?

— Ce-ai vrea să facem, să-i lăsăm la voia întîmplării, numai ca să ne salvăm noi pielea? – i-o tăie profesorul, înfuriat. Pînă ocolim fluxul, ei sînt morţi! Înţelegi?

— N-am spus asta – răspunse Giulio, înciudat. Te-ntrebam ce manevră să executăm!

— Ce manevră?! Înainte! N-o să pierim din cîteva doze de radiaţii în plus. Anunţă-i că sosim!...”

Profesorul răsuci o rozetă de comandă.

— Arthur?! – strigă asistentul, înlemnit de cele ce vedea. Ce faci?

— Accelerez! – răspunse Nielsen, cu un glas calm de gheaţă. E nevoie să ajungem la timp...

Comandantul astronavei acţiona în numele marii sale răspunderi.

Giulio îşi întoarse privirile spre indicatorul de intrare în funcţiune a motoarelor celui de al doilea etaj. După un timp, vitezometrul indică iuţeala de o sută şaizeci mii kilometri pe secundă. Tînărul se prinse cu mîinile de cap.

— Ce faci?! – mai strigă el, exasperat. Explodăm!

Şi doctorul era îngrozit. Din fericire, Raymonde încă nu pricepuse totul.

— N-ai teamă, Giulio! – răsună liniştitoare vocea lui Arthur. Uneori, vrei sau nu vrei, trebuie să accepţi o

aventură ca asta. De astă dată, merită!... E vorba de două vieţi!...

„Vulturul” străpungea Cosmosul într-o năprasnică urmărire, apropiindu-se de fostul său etaj final, care o luase razna în direcţia fluxului ucigător.

Într-un tîrziu, profesorul întrebă:

— Doza de radiaţii?

— A crescut de trei ori – răspunse Giulio, privind spre un ceas de bord.

— Cît mai avem pînă la ei?

— Vreo opt minute!

Raymonde şi soţul ei stăteau pe marginea unor fotolii şi priveau înlemniţi. În sfîrşit, înţeleseră totul. Lovită de un meteorit rătăcitor, astronava îşi pierduse etajul final. Bolidul cosmic lovise doar legăturile dintre etaj şi restul astronavei, astfel se putea explica faptul că Bob şi Cristina se mai aflau în viaţă.

După ce asistentul căută în zadar să stabilească legătura cu cei din etajul rătăcitor, strigă disperat:

— Nu răspunde nimeni! Pesemne şi-au pierdut cunoştinţa.

— S-o fi spart învelişul – îi răspunse profesorul. Numai să nu fi rămas fără oxigen. Să-şi fi pus cel puţin la timp costumele. Doctore, pregăteşte-ţi trusa!

Karl ieşi imediat. Raymonde însă aştepta cu sufletul la gură să vadă ce s-a întîmplat cu cei doi eroi.

— Ne apropiem de etaj! – anunţă Giulio. Observ că viteza etajului s-a micşorat puţin. Trebuie să fi fost un şoc teribil... Redu viteza, Arthur!

După cîteva minute, viteza astronavei ajunse la o sută patruzeci şi cinci mii kilometri. În aceeaşi clipă, astronava ajunse din urmă fostul ei etaj final.

— La cabina de salvare! – strigă Nielsen şi, ca o furtună, porni spre ieşire.

Ajuns la destinaţie, profesorul apăsă un buton şi uşa cabinei de salvare se deschise. În interior se zăreau numai aparate şi panouri de comandă. După ce uşa se închise ermetic la loc în urma lor, profesorul se adresă celorlalţi, prin radioul costumului:

— Lucraţi cu atenţie şi în timpul cel mai scurt!... Giulio, comandă deschiderea!

După ce asistentul puse în funcţiune mecanismele automate de deschidere a uşii de salvare, o mare parte a învelişului astronavei alunecă în urmă. Astronauţii se feriră la timp din calea vijeliei aerului care ieşea din cabină şi se pierdea în golul sinistru.

După ce cabina se goli de atmosferă, Arthur se apropie de uşă şi se aplecă în afară. Pentru o clipă, nesfîrşitul întunecat ce i se deschisese în faţă îl înfioră.

— Proiectoarele externe! comandă el.

Sub apăsarea degetelor lui Giulio, butoanele de comandă făcură contactele şi în exterior se aprinse îndată grupul de reflectoare.

În faţă le apăru o privelişte neobişnuită. Datorită lipsei de aer, razele de lumină nu se vedeau decît reflectate de corpul fostului etaj final. Epava se afla ceva mai înainte decît uşa cabinei de salvare şi îşi continua zborul în virtutea inerţiei.

— Trebuie să mărim puţin viteza! – ceru Arthur.

Giulio execută neîntîrziat şi această comandă. Uşor, aproape pe nesimţite, „Vulturul” ajunse cu uşa cabinei de salvare în dreptul capului fostului etaj final. Se puteau vedea acum foarte clar rupturile legăturilor. Bolidul ucigaş tăiase în două coridorul de legătură cu ultimul etaj. În rest, nu mai fusese atins nimic. Probabil,

numai bolizi uşori reuşiseră să spargă pe undeva învelişul etajului.

Arthur îi ceru lui Giulio să comande scoaterea lanţurilor de remorcare. Trebuia ca etajul rătăcitor să fie fixat de corpul astronavei pentru ca salvarea să poată începe neîntîrziat.

Purtate pe braţe puternice de plastic foarte re-zistent, lanţurile de remorcare începură să se des-făşoare ieşind în exterior.

Suspendat în golul cosmic şi agăţat cu o mînă de fostul etaj final, Arthur prinse cu cealaltă mînă capătul unui lanţ şi-l fixă în urechea de remorcare din stînga uşii epavei. Apucă apoi şi celălalt lanţ şi-l fixă în urechea dreaptă. Cînd treaba aceasta fu gata, profesorul se săltă din nou în cabina de salvare şi dădu comanda:

— Trage lanţul din dreapta!...

Rotorul începu să se înfăşoare şi lanţul din dreapta se retrase treptat în corpul astronavei. În cele din urmă, fostul etaj final se lipi de peretele astronavei, iar după aceea prinse a se roti pînă ce se aşeză perpendicular pe direcţia de zbor. În felul acesta, uşa cabinei de salvare se găsi faţă în faţă cu uşa de intrare din epavă.

În aceeaşi clipă, profesorul puse mîna pe mînerul de deschidere. Rămase însă surprins:

— Şi ăsta a fost distrus! – şopti el îndurerat.

Încercă să împingă uşa, dar se pomeni zburînd înapoi şi prins de braţele lui Karl. În febra lucrului, Arthur uitase că gravitatea de pe astronavă nu mai acţiona şi în exterior.

Reveni lîngă uşa etajului şi căută, pentru a nu mai rămîne în gol, să se sprijine cu o mînă de lanţ, iar cu cealaltă, fără mişcări bruşte, împinse uşa epavei. Dar nici acum nu cedă. Căută în grabă butoanele secrete. Şi

pe ele apăsă în zadar: lipsa curentului electric din etajul desprins făcea imposibilă deschiderea uşii blocate.

— Arthur! – se auzi profesorul chemat. După cîte văd, în etaj se mai află aer care apasă asupra uşii.

— Cred că ai dreptate, Giulio! – îi răspunse profesorul, gîfîind.

— Să crăpăm puţin uşa! – propuse Karl.

În timpul acesta, profesorul căuta ceva din ochi.

— Ce mai cauţi? – întrebă asistentul, mirat.

— Unde e ciocanul pneumatic?

Giulio se ridică în grabă, deschise o ladă şi scoase din ea ciocanul pneumatic al cărui cablu de comandă îl adaptă la priza specială.

Arthur apucă aparatul şi se îndreptă din nou spre uşa epavei, mergînd sprijinit de lanţurile de remorcare.

— Voi să mă susţineţi zdravăn din spate! – le strigă el prin radio.

Doctorul şi asistentul înaintară şi ei agăţaţi de lanţuri. Îşi împreunară mîinile şi îl sprijiniră din spate pe Arthur. Acesta se prinse mai bine de ciocanul pneumatic pe care îl şi puse în funcţiune.

— Atenţiune! – strigă el.

Giulio şi Karl îşi încordară puterile. Arthur apăsă cu vîrful ciocanului pneumatic partea de jos a uşii. Forţa ciocanului îi împinse pe toţi înapoi, dar uşa tot nu cedă.

— Încă o dată! – şuieră în căşti vocea profesorului.

O nouă opinteală. Ciocanul bătu din nou cu putere în uşă. De astă dată, uşa se crăpă şi aerul ce mai rămăsese în etaj se scurse năvalnic în afară cu viteza sunetului*.

Profesorul întinse ciocanul asistentului şi se apropie grăbit de uşa navei. O împinse şi aceasta se dete larg în

---

*Ieşind dintr-un vas închis, în vidul exterior, gazele se propagă cu viteza sunetului. (N. A.).

lături, nemaifiind împiedicată de atmosfera ce existase înainte în interior.

Doctorul şi Giulio se simţeau destul de obosiţi, însă mai mult de emoţie. Profesorul intră în epavă ca o vijelie, cu lanterna specială în mînă.

Cristina şi Bob fură găsiţi în sala de comandă a etajului, aşa cum îi prinsese ameţeala cînd oxigenul începuse să se termine. Ziaristul încă mai ţinea mîna pe butonul aparatului de emisie.

— Karl! – răcni profesorul. Repede, să-i ducem de aici! Să nu se fi întîmplat vreo nenorocire!

Într-o grabă de nedescris, îi transportară pe cei doi naufragiaţi în cabina de salvare. Pentru a-i putea duce în astronavă trebuia mai întîi să fie închisă uşa cabinei de salvare, care dădea direct în Cosmos, Tocmai în clipa cînd apăsa pe butonul de închidere a uşii exterioare, Arthur observă că un beculeţ roşu, de pe panoul de comandă, se aprinde şi se stinge regulat.

— Giulio! – strigă profesorul neliniştit. Alarma!...

Privirile asistentului se îndreptară brusc spre beculeţul cu pricina.

— Du-te în grabă şi schimbă programul de zbor! îl îndemnă Arthur. Am uitat cu toţii de flux! Noi zburăm în întîmpinarea lui, iar astronava se poate prăpădi.

Tînărul nu mai aşteptă o altă invitaţie. Se pierdu imediat în corpul astronavei. Şi în curînd, astronava prinse a-şi schimba direcţia de zbor, după ce execută un ocol complet. Astfel, „Vulturul” se îndepărta din nou de zona fluxului de raze şi corpuri cosmice ucigătoare.

Între timp, Bob şi Cristina fură transportaţi în cabina infirmeriei, iar Karl începu să le dea primul ajutor... Prima încăierare cu Cosmosul, oricît de dureroasă era pierderea unui etaj, adusese şi prima biruinţă a

„Vulturului”! Două vieţi fuseseră smulse din ghearele morţii.

10. DUPĂ FURTUNĂ

Profesorul se întoarse în cabina de salvare şi de acolo transmise prin radio lui Giulio:

— Desprindem etajul şi-l lansăm! Nu mai are nici un rost să cărăm epava asta după noi.

— Ce trebuie să fac? – se auzi vocea tînărului.

— Redu viteza pînă la o sută de mii kilometri pe secundă.

Trecură mai bine de şase ore, pînă cînd asistentul anunţă că s-a atins viteza dorită. În clipa aceea, Nielsen se apropie de masa de comandă şi începu să manevreze cîteva butoane. Comandă din nou deschiderea uşii exterioare. De astă dată aerul din cabină fu mai întîi absorbit de pompele puternice ale astronavei. Cînd în interior se realiză un vid înaintat, uşa exterioară fu deschisă. Lanţurile, la comanda lui Arthur, se slăbiră şi profesorul le desprinse din urechile de fixare. Apoi reveni la masa de comandă şi apăsă pe butonul de retragere a lanţurilor. Cînd manevra se sfîrşi, Arthur mai privi o dată spre fostul etaj final. Avu o strîngere de inimă, căci se despărţea de o parte din munca lui. Şi asta îl durea. Cosmosul îl lovise fără milă. O cută adîncă i se săpă între sprîncene şi rămase multă vreme aşa.

Se reculese cu greu şi îşi adună toată voinţa pentru a putea da comanda:

— Giulio… accelerează!

Curînd după asta astronava îşi lăsă în urmă fostul ei etaj final. Nielsen mai privi o dată înapoi, după care transmise din nou:

— Ne doare pe amîndoi, Giulio!... Ştiu... Dar etajul nu mai e decît o epavă... N-ar mai trebui să ne pară rău. Poate că se va îndrepta direct spre sistemul solar şi, cine ştie, vreodată s-ar putea să-l mai revedem. Să-i spunem bun rămas şi să revenim la viteza iniţială...

Se retrase în cabină şi stinse reflectoarele externe. Apăsă apoi butonul de închidere şi învelişul astronavei se închise la loc. Părea că nu se întîmplase absolut nimic.

Şi totuşi, sufletul lui Arthur era măcinat în clipa aceea de durerea pierderii şi mai ales de neliniştea ce i-o provoca starea Cristinei. De aceea se grăbi să ajungă cît mai repede la cabina infirmeriei.

Cu ajutorul preţios al lui Karl, la cîteva ceasuri după catastrofă, Cristina şi Bob erau din nou pe picioare. După ce li se povesti toată întîmplarea, Cristina deveni foarte abătută. „În Cosmos, spunea ea, orice lucru pe care l-ai pierdut înseamnă o biruinţă a forţelor oarbe ale naturii asupra ta!” Dar Arthur căuta s-o liniştească, arătîndu-i că motoarele celui de al doilea etaj final sînt tot atît de bune ca şi cele dintîi şi că, în rest, astronava nu suferise vreo avarie.

Trecu multă vreme pînă cînd Cristina îşi reveni cu totul.

Ziaristul, în schimb, cînd înţelese tot ce s-a petrecut, sări ca ars.

— Sfinte Bavon! Mi-aţi salvat jurnalul? – întrebă el, disperat.

— Care jurnal? – se interesă Giulio, mirat.

— Pe toţi dracii!… Mi-aţi lăsat jurnalul să se prăpădească, începu el să se tînguie.

Profesorul îl privea şi el nedumerit. Abia acuma afla că ziaristul nu încetase o clipă să-şi practice meseria.

— Ei, Bob, lasă văicăreala! Doar n-ai pierdut o avere…

— Ce spui? O avere?! Află că însemnările mele erau toată averea de care dispuneam. Ce-o să mai prezint acum redacţiei?! Pe mine?…

— Parcă ai fi un copil! – îl mustră Nielsen, părinteşte. Ai oare o memorie atît de slabă, încît nu poţi reface nişte însemnări? În loc să te mulţumeşti că ai scăpat cu viaţă, ceea ce cred că e mai presus decît toate însemnările tale, plîngi după nişte hîrtii…

— Uite, Bob – interveni şi prietenul său Giulio – mă angajez să te ajut cu toate datele necesare la refacerea jurnalului. De aceea, haide, în numele prieteniei noastre, fii iarăşi Bob cel vesel! Cred că ai acum ocazia să scrii un material şi mai teribil. Aventura pe care ai trăit-o îţi oferă toate motivele. Ce spui?

— Ei, voi o luaţi foarte uşor – răspunse Bob, ceva mai puţin supărat. V-aş vedea eu prezentîndu-vă în faţa lui Barthelet cu mîna goală!…

Un timp, nici unul din cei de faţă nu mai spuse ceva. În cele din urmă, profesorul îi făcu un semn discret lui Giulio. Acesta se hotărî să rupă tăcerea.

— Dragul meu, văd că vorbeşti mereu de redacţie, de parcă mîine te-ai duce să-l întîlneşti pe Barthelet. În definitiv, cît timp crezi că a trecut de la decolare?

— Ştiu eu?! – răspunse Bob, surprins de întrebare. Nu aţi vrut să-mi spuneţi niciodată precis. Cred că nu mai mult de şapte sau opt luni.

— Ai spus şapte sau opt luni – replică asistentul, gînditor. Ei bine, să zicem că-i aşa. Pînă la Pămînt ne-ar

trebui încă pe atît. În total ar fi peste un an. Crezi oare că vreo redacţie din ţara noastră îţi va fi ţinut ţie, atîta amar de vreme, postul liber?... Şi te va aştepta la nesfîrşit, cu braţele deschise?...

Ziaristul nu răspunse. În gînd, îi dădea dreptate asistentului. Acesta nu-l slăbi:

— Şi încă ceva. Asta, ca încheiere la întîlnirea noastră de azi. Ce-ai spune, iubite Bob, dacă timpul presupus de tine ar fi, în realitate, mult mai mare?

De astă dată, ziaristul nu mai răbdă şi rosti înciudat:

— Ei, asta-i! Doar nu am stat leşinat în epavă ani de zile?!

— Nu, nu, n-a spus nimeni aşa ceva! – o întoarse asistentul, bucuros că Bob îşi uită necazul. Dar timpul ce s-a scurs pe Pămînt, în vreme ce noi zburam, ar putea să fie altul decît cel pe care l-am trăit pe astronavă!

Lui Bob ideea aceasta i se păru foarte stranie:

— Cum adică?! N-ai vrea să fii mai puţin enigmatic?

— Astăzi nu. Am trecut prin atîtea! Poate mîine...

Ziaristul se mulţumi cu atît. Ieşi apoi împreună cu ceilalţi tovarăşi de drum. În timpul mesei se încinse o discuţie al cărui subiect era cu totul altul. De la o vreme, veselia începu să-i stăpînească pe toţi.

Şi astfel, ziua se încheie totuşi cu bine. Numai Bob, cînd ajunse în cabina sa, îşi aminti de cuvintele lui Giulio. „Ce-o fi vrînd să spună?” se întrebă el deosebit de uimit.

Complet nedumerit, Bob se pregăti de culcare. Îşi luă o carte şi se trînti pe pat. Dar nu trecu mult şi adormi cu cartea pe nas şi cu lumina aprinsă...

11. TORPILA

Ceasornicul atomic de pe astronavă arăta că trecuse de ora două după miezul nopţii. Dormeau aproape toţi, obosiţi de întîmplările din ziua precedentă. Pierderea grea suferită de astronavă îi lovise deopotrivă pe toţi. Şi cu toate acestea astronava fugară zbura acum din nou nestingherită, spintecînd depărtările nesfîrşite ale Cosmosului.

O linişte adîncă domnea peste tot. S-ar fi părut că astronava îşi dăduse mîna cu pacea eternă din jurul ei şi acum totul era împăcat cu infinitul cosmic...

În vremea asta Giulio nu putea închide ochii. Era frămîntat de o droaie de gînduri. în cele din urmă se îmbrăcă şi părăsi cabina-dormitor. Paşii şi-i îndreptă spre sala de navigaţie şi comandă...

Să fi trecut vreun ceas de cînd se afla în sala de comandă. O vreme urmărise desfăşurarea zborului şi controlase cu ajutorul aparatelor de bord cum se efectuează corecţiile de mişcare şi care este poziţia astronavei în raport cu constelaţiile. Pînă la urmă asistentul se arătă mulţumit de cele constatate.

După o ultimă rotire a privirilor în jurul său, Giulio se aşeză în comodul fotoliu de comandă, lăsîndu-şi capul să i se sprijine pe perna spetezei. În curînd închise ochii, în timp ce gîndurile îi fugeau spre cine ştie ce colţ al universului, sau poate tocmai spre Pămînt...

Deodată, un semnal cunoscut îl făcu să sară drept în picioare. Era buimăcit de somn şi îşi freca ochii încercînd să-şi dea seama dacă nu cumva visase. Dar semnalul nu întîrzie să se repete. Foarte surprins, se apropie de panoul comenzilor centrale, gata să acţioneze butonul sau comutatorul necesar.

Privind uluit indicatoarele vitezometrului, Giulio şuieră printre dinţi:

— Asta... e nemaipomenit!...

Ceea ce îl făcuse pe asistent să exclame atît de surprins era viteza. Crescuse. Şi nu ştia de ce. Alarma din sala de navigaţie se dăduse tocmai din această cauză.

Privirile tînărului se întoarseră brusc spre ecranul telescopului electronic. În jurul astronavei nu se zărea însă nimic periculos. Prin minte îi trecu atunci o idee. Întinse mîna şi deschise contactul la radioastral. Ceea ce auzi îl făcu să rămînă înlemnit. Broboane de sudoare îi apărură pe tîmple. Îşi scoase o batistă şi începu să-şi şteargă faţa cu ea.

Radioastralul prinsese trenuri de unde cu totul neobişnuite. Şi Giulio le înţelegea foarte bine semnificaţia. Erau unde de ghidaj.

— Dar ce naiba mai ghidează şi astea? se încruntă el, mormăind înciudat şi privind mai departe ecranele de control.

Ochii şi-i aruncă din nou spre vitezometru şi de astă dată strigă înfuriat, de parcă ar fi fost ameninţat de un pericol teribil:

— Drace!... Astronava a înnebunit!...

Radioastralul nu înceta să reproducă sunetele acelea care nu puteau prevesti nimic bun. În acelaşi timp viteza creştea văzînd cu ochii. Cînd îşi dădu seama că singur nu mai poate face nimic, stabili de urgenţă

legătura prin televideofon cu cabina lui Arthur. Acesta se trezi destul de repede.

— Tu eşti, Giulio?! Ce s-a mai întîmplat? – întrebă profesorul, cu ochii cîrpiţi de somn.

— Arthur... vino imediat! Se petrece ceva foarte grav!

— Grav?!... Vin imediat!...

Televideofonul se închise şi Giulio îşi întoarse iarăşi privirile spre calvarul său: vitezometrul! Motoarele astronavei intraseră de mult în funcţiune comandate automat de maşinile cibernetice de navigaţie. Şi astronava zbura acum tot mai repede, atingînd viteze din ce în ce mai mari.

Profesorul sosi foarte curînd. Şi în timp ce închidea uşa după el, întrebă în grabă:

— Ce s-a petrecut?

— Priveşte vitezometrul! De cîteva zeci de minute astronava accelerează, fără să ştiu de ce... A atins deja o sută şaizeci mii kilometri pe secundă.

— Observ că acceleraţia e slabă. Dar... continuă... Şi e din ce în ce mai mare... Foarte ciudat!...

Nielsen se apropie de panoul de comandă şi ascultă cu atenţie zgomotele reproduse de radioastral. Cînd îşi dădu seama despre ce este vorba, făcu mirat:

— Unde de ghidaj*!

— Da... unde de ghidaj – răspunse Giulio tot mai enervat. De unde naiba vin? Şi ce ghidează?...

Privirile lui Arthur căzură pe ecranul telescopului electronic. Întinse mîna spre ecran şi îl făcu atent pe ajutorul său:

— Pe ăsta l-ai văzut?

---

* Unde de ghidaj – unde electromagnetice care conduc un corp de la distanţă (de ex. o rachetă teleghidată) şi care pot fi detectate cu ajutorul unui receptor, sub formă de impulsuri neregulate (N. A.).

— Ei drăcie!... Ce mai e şi cu punctul ăsta negru?!

Ochii celor doi bărbaţi exprimau o uimire fără seamăn. Giulio nu se mai abţinu şi spuse:

— Arthur... acesta este corpul ghidat de undele pe care le recepţionează radioastralul!

Fără să-i răspundă, Nielsen se aşeză în faţa-mesei de comandă.

— Ia să vedem ce-nseamnă toată comedia asta! – rosti el, în timp ce făcea contactele la radiotele-scoape.

În acelaşi timp, Giulio urmărea jocul nebunesc al vitezometrului. Viteza crescuse peste o sută şaptezeci mii kilometri pe secundă. Dar poate că nu acesta era lucrul cel mai înspăimîntător, ci faptul că iuţeala creştea necontenit şi cei doi bărbaţi nu îşi puteau da încă seama care este motivul real.

— Priveşte, Giulio! – strigă Nielsen. Corpul condus prin unde de ghidaj se apropie cu o viteză foarte mare de astronava noastră...

— De unde naiba vine?

— Ei, asta nu o putem şti încă – îi răspunse profesorul, ca de obicei, mai liniştit. Şi tu care spuneai că astronava a înnebunit! Ce ne-am fi făcut dacă comenzile automate n-ar fi funcţionat şi corpul acesta, care poate fi foarte bine un bolid periculos, ne-ar fi lovit fără veste?!...

Cuvintele lui Arthur îl mai calmară pe Giulio, cu toate că Vulturului nu i se mai întîmplase vreodată asemenea aventuri. Neliniştea tînărului, Nielsen o înţelegea foarte bine. Îl ştia pe Giulio extrem de iute din fire, gata să-şi pună tot sufletul, de multe ori chiar în treburi aproape banale.

Privind mai departe ecranul radiotelescopului, Arthur rosti, ca pentru sine:

— Şi totuşi... corpul acesta drăcesc se apropie vertiginos!...

Atunci Giulio nu se mai stăpîni:

— Să-l ia toţi dracii! Ce corp mai e de zboară cu o viteză atît de mare? Şi cine-l ghidează?

— Calmează-te!... O să aflăm noi şi asta – îl domoli Arthur.

Giulio îşi dădu seama că profesorul are dreptate. Enervarea nu i-ar fi ajutat la nimic. În definitiv, cu tot pericolul pe care-l prezenta creşterea necontenită a vitezei, astronava se angaja într-o cursă de urmărire palpitantă. Ce-ar fi putut, un simplu corp, să dăuneze unei astronave ca a lor?

Dar cînd îşi aruncă ochii din nou pe vitezometru, o nelinişte tulburătoare puse iarăşi stăpînire pe el. Viteza depăşise graniţa de o sută nouăzeci şi opt mii kilometri pe secundă. Aventura începea să devină de temut.

Se apleacă încet peste umărul lui Nielsen şi îi şopti cu teamă:

— Arthur, oare vor mai rezista motoarele?

— Fii calm! – îi răspunse comandantul, încurajator. După cîte văd, coeficientul de siguranţă încă n-a fost depăşit. Să aşteptăm cu răbdare...

Pe fruntea lui Arthur apăruseră totuşi primele broboane de sudoare. Părul său negru şi bogat. îi căzuse în dezordine pe frunte. Îl surprinse strigătul lui Giulio:

— Să manevrăm, Arthur!

Acesta fu de acord cu propunerea şi acţionă îndată butoanele de comandă. Astronava se supuse docilă şi o luă spre dreapta.

Pentru o clipă, viteza rămase constantă. Dar numai pentru o clipă. Se dovedi efemeră satisfacţia celor doi bărbaţi. Curînd, vitezometru ţinu să devină iarăşi

calvarul lor. Acul indicator se deplasa cu o încăpăţînare diabolică spre cifre tot mai mari.

Cînd asistentul îşi dădu seama că nici manevra aceasta nu poate aduce ceva nou, şuieră:

— Virează stînga!...

Astronava se supuse cuminte comenzii profesorului. O luă spre stînga, dar după puţină vreme deveni clar că şi manevra aceasta este zadarnică.

Asemenea unui demon al întunericului cosmic, punctul negru îndepărtat, reprodus pe ecranul radiotelescopului, se apropia vertiginos de astronavă. În acest timp, în conformitate cu programul de navigaţie, Vulturul căuta să scape, cu orice preţ, de urmăritor. Orice ocol, orice încercare de manevră se dovedi însă a fi fără folos. Şi singura salvare a astronavei – pentru a nu fi ajunsă de bolid – creierul cibernetic al comenzilor şi sistemului de apărare o găsise în creşterea vitezei.

Privirile lui Giulio parcă erau lipite de vitezometru. Cînd indicatorul arătă două sute cincizeci şi cinci mii kilometri pe secundă, inima i se strînse de groază. Viteza crescuse cu mai bine de o sută de mii kilometri pe secundă! Poate că în alte împrejurări, acest fapt ar fi putut constitui o victorie fără precedent, un record nemaiatins pînă la plecarea Vulturului de pe Pămînt. Pînă atunci, ruşii abia depăşiseră o sută optzeci şi două mii kilometri pe secundă, în condiţii normale de zbor, în timp ce patria lui Nielsen se ţinea la distanţă mare în urmă, în jurul lui şaptezeci şi cinci mii kilometri pe secundă. Dar şi asta în condiţii destul de grele!...

Din clipă în clipă reactoarele nucleare, supraîn-călzite, ar fi putut face explozie. Dispozitivele de accelerare se puteau distruge dintr-un moment în altul. Tînărul se gîndea că coeficientul de siguranţă a fost

depăşit de mult şi astronava se găseşte la voia destinului...

Nielsen îşi întoarse încet ochii obosiţi spre ceasul atomic din cabina de comandă. Trecuse de orele şase. În curînd avea să înceapă o nouă dimineaţă pe astronavă. Ceilalţi încă dormeau, fără să bănuiască măcar tragedia prin care trecea nava în clipele acelea. Înconjurat numai de golul Cosmosului nesfîrşit, Vulturul se lupta din răsputeri să păstreze vieţile celor şase oameni care-şi puseseră nădejdea în el.

Deodată Nielsen căută un anumit ceas de bord şi, privindu-l, chipul i se mai însenină.

— Ai vedenii? – îi strigă Giulio, abia stăpînindu-şi durerea.

— Nu, n-am vedenii, Giulio. Astronava va mai rezista! Cît, asta nu o ştiu... Dacă am putea face ceva, cît mai repede, să scăpăm de acest demon, am putea realiza o victorie excepţională. După cîte văd, în cosmos, condiţiile de accelerare permit performanţe la care nici nu puteam să mă gîndesc cînd am proiectat această astronavă...

— Ce tot vorbeşti?... Uite, Arthur! – strigă din nou Giulio, înspăimîntat. Am trecut de două sute şaptezeci mii kilometri pe secundă!

La strigătul tînărului, profesorul, pentru prima dată, se încruntă. Nu mai era de glumit. Continuînd în ritmul acesta nebunesc, astronava avea să ajungă, orbeşte, la o explozie sigură.

Venindu-i în minte o idee, Giulio propuse în grabă:

— Proiectilele, Arthur! Altfel nu e chip să ne apărăm împotriva acestui demon. Opreşte accelerarea!... Continuăm zborul cu viteza actuală şi încercăm apărarea astronavei cu ajutorul proiectilelor teleghidate...

Nielsen opri motoarele propulsoare. Vulturul, în virtutea inerţiei, îşi continuă zborul cu viteza constantă de două sute şaptezeci şi şase mii kilometri pe secundă.

— La ce depărtare se află bolidul? – întrebă profesorul, gînditor.

— La aproape şase sute milioane kilometri... Dar are o viteză mult mai mare decît viteza noastră... Priveşte, Arthur! Vitezometrul special indică douăzeci şi trei mii cinci sute kilometri pe secundă!...

Aparatul pe care-l pomeni Giulio indica viteza relativă a bolidului ce-i urmărea faţă de astronavă. Cu alte cuvinte, bolidul zbura cu o viteză ce depăşea iuţeala astronavei cu peste douăzeci şi trei mii cinci sute kilometri pe secundă!

Profesorul nu-şi mai ascunse uluiala:

— Cît ai spus?!

— Douăzeci şi trei mii cinci sute kilometri pe secundă, Arthur!

O clipă se lăsă tăcerea. Curînd, însă, Giulio izbucni:

— Fantastic!... Aproape viteza luminii!... Arthur, bolidul acesta zboară aproape cu viteza luminii!... Ăsta ne urmăreşte de mult timp!... Mă-nţelegi?... De mult timp!... Şi e pieirea noastră!... Aici, în pustiul ăsta îngrozitor!...

În sufletul lui Nielsen, încetul cu încetul se cuibări îndoiala. Chiar pentru o voinţă ca a lui, călită în atîtea zboruri cosmice, nu era o glumă să te trezeşti cu un bolid ca acesta după tine. Oare vor rezista? Va fi în stare Vulturul să se apere? Pregăti în aceeaşi clipă lansarea proiectilelor teleghidate. Era o ultimă şansă ca bolidul să fie distrus cu ajutorul uneia din bombele hidrogenice purtate de aceste proiectile. Şi asta trebuia

să se întîmple cu mult înainte ca el să se fi apropiat de astronavă.

— Cît mai e, Arthur?

— Patru sute de milioane! – răspunse Nielsen, tot mai înnourat.

— Lansează primul grup! – propuse asistentul, cu nerăbdarea omului aflat în primejdie de moarte.

— Mai aşteptăm puţin!... îl lăsăm să se apropie ceva mai mult... Ştii bine cît e de greu să distrugi o astfel de ţintă. Dacă greşim calculul traiectoriei numai cu o sutime de grad, totul e pierdut*. Aşa!... Acum!...

Şi profesorul, în aceeaşi clipă, apăsă butonul de lansare. Cu ajutorul radiotelescopului, Giulio urmărea traiectoria proiectilelor. Simultan, Arthur dirija zborul acestora prin intermediul undelor de ghidaj. Curînd, pe ecranul telescopului electronic apăru imaginea proiectilelor ce se îndreptau în întîmpinarea bolidului urmăritor.

Cei doi bărbaţi aşteptau încordaţi rezultatul acţiunii. După cîteva minute, asistentul anunţă deznădăjduit:

— Bolidul a ocolit proiectilele!... E nemaipomenit! E o născocire satanică!... Al doilea grup, Arthur!... Repede!...

O nouă comandă şi al doilea grup de proiectile părăsi cabina de lansare îndreptîndu-se vertiginos spre bolidul cosmic. În vremea asta, el se apropia de astronavă ca o nălucă a morţii.

Iarăşi încordare. Emoţia şi teama celor doi încercaţi astronauţi creştea pe măsură ce demonul cosmic se apropia de Vultur. În culmea disperării, asistentul strigă din nou:

---

*O sutime de grad eroare, la depărtarea de sute de milioane de kilometri, înseamnă deviaţii de kilometri de la ţintă. (N. A.).

— Înnebunesc, Arthur!... Iarăşi le-a ocolit! Lansează al treilea grup!

Asemenea unui mecanism de ceasornic, Nielsen, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, cu ochii pierduţi în fundul orbitelor, execută şi această manevră.

Grupul proiectilelor părăsi în grabă astronava, pierzîndu-se în mare viteză în direcţia bolidului urmăritor. Acesta se afla acum la mai puţin de două sute milioane kilometri în urma astronavei. După calculele celor doi cosmonauţi, eventuala întîlnire dintre grupul de proiectile şi bolid trebuia să aibă loc la vreo sută douăzeci milioane kilometri de Vulturul.

Giulio abia mai răsufla. În timpul acesta profesorul aştepta cu teamă răspunsul asistentului. Din întîmplare privirile i se opriră pe ceasul din cabină. Trecuse de şapte. „Oare ceilalţi s-or fi sculat?” se întrebă el în gînd. Dar nu apucă să sfîrşească gîndul, căci vocea stinsă a asistentului îl lovi drept în inimă:

— Ocolit!... Încercăm în zadar să-l distrugem! Are un mecanism de apărare şi în condiţiile actuale de zbor ne ghiceşte din vreme şi ocoleşte proiectilele... Viteza, Arthur!... Se mai poate ceva?

Auzind îndemnul tînărului, Nielsen rămase un timp în cumpănă. Fără voie, mîna dreaptă i se întinse spre comutatorul comenzii de accelerare. Rămase însă aşa, un timp, cu mîna în aer, neîndrăznind să şi-o mai apropie de comutator. Ba chiar şi-o retrase de parcă s-ar fi temut de o catastrofă. Privi întrebător spre ecranul distanţelor. Bolidul se afla la mai puţin de treizeci milioane kilometri în urma lor. Îşi dădu seama că orice ezitare le-ar fi putut fi fatală.

— Accelerează, Arthur! – îl îndemnă asistentul, cu o voce de nerecunoscut.

Giulio cel vechi nu mai exista, apăruse un alt om, frămîntat în clipele acelea de un singur gînd: salvarea Vulturului.

Strigătul lui Giulio îl decise. Nielsen întinse mîna cu hotărîre şi întoarse brusc comutatorul. Motoarele intrară imediat în funcţiune. Ochii celor doi astronauţi urmăreau cu încordare şi cu vădită teamă cînd vitezometrul, cînd indicatorul de distanţe, cînd comportarea generală a Vulturului.

Şi bolidul, indiferent la drama răscolitoare a celor doi bărbaţi, continua să se apropie vijelios. Deodată, astronava făcu un mic ocol, după care îşi schimbă puţin direcţia şi apoi cu viteză sporită se avîntă năprasnic înainte.

Asistentul se aşeză pe un scaun şi rămase năuc, cu privirile fixate pe vitezometru. Într-o încordare supremă, Nielsen încerca să nu-şi piardă cumpătul. Corpul îi era leoarcă de sudoare. Mîinile şi le proptise de marginea panoului de comandă şi aştepta, cu dinţii încleştaţi, rezultatul acestor manevre nebuneşti ale Vulturului.

Ca într-un vis, Giulio începu să citească în şoaptă indicaţiile vitezometrului.

— 282... 283... 284... 285...

— Taci! – se răsti la el, cu exasperare, Nielsen.

Dar Giulio parcă nici nu auzise strigătul celuilalt şi continuă:

— 289... 290... 291... 292...

Ai fi putut jura că tînărul îşi pierduse minţile. Încet, începu să se ridice din fotoliu. Un nod i se oprise în gît. Nu mai putea pronunţa nici cifrele. Avea senzaţia că se sufocă. Ochii i se împăienjeniră şi crezu că se va prăbuşi. Dar nervii, căliţi în atîtea antrenamente şi zboruri încă nu cedară. Pentru o clipă îşi reveni în fire.

Trupul îi era un ghem de încordare. Şi poate că nu moartea îl înspăimînta atît pe tînăr, cît durerea nemărginită a unui sfîrşit stupid, lipsit de orice sens!

Privirile i se opriră iarăşi pe vitezometru. Fără să vrea se pomeni din nou citind cu glas tare:

— 298... 298,5... 299...

Profesorul încetase de mult să mai privească vitezometrul. Ochii săi rămaseră ca vrăjiţi, pironiţi pe un ceas de control. Indicatoarele acestuia încă nu se clintiseră din loc. Oscilau, abia perceptibil, fără să se mişte cu ceva spre cifrele ameninţătoare. Faptul acesta îi mai dădu curaj. Slăbiciunea care încerca să-i cuprindă trupul mai cedase. Se întoarse spre ecranul distanţelor. Bolidul nu se mai afla la o depărtare prea mare, dar se vedea uşor că pierde teren văzînd cu ochii.

Oricît încerca asistentul să nu mai privească spre vitezometru, asemenea unei vrăji, acesta îi întorcea ochii mereu spre el. Fără să-şi mai dea seama ce face, Giulio se apleacă peste ceasul de bord şi prinzîndu-l cu amîndouă mîinile şopti:

— 299 998!!... 299 999 kilometri/secundă!... Oh! Arthur!...

Nielsen se înspăimîntă văzînd paloarea aşternută pe faţa adjunctului său. Se apropie în grabă de tînăr şi încercă să-l scoată din toropeală:

— Giulio!... Revino-ţi!...

Îi era teamă ca nu cumva tînărul să-şi piardă firea.

Pierduţi în nemărginirea cosmică, lipsiţi de orice ajutor dinafară, cei doi comandanţi s-au pomenit pe neaşteptate ameninţaţi din două direcţii. Mai întîi era catastrofa pe care ar fi putut s-o producă explozia motoarelor nucleare supraîncălzite. Şi nu era de loc de neglijat această dramatică posibilitate. Pe de altă parte, din urmă venea năluca morţii, bolidul-torpilă, cu

siguranţă îndreptat spre Vultur pentru a-l distruge. Cum ajunsese el să-i descopere, de cine era trimis şi dirijat, acestea erau încă taine pentru Nielsen şi Torelli.

Tînărul, deşi îl avea în faţă pe excepţionalul său comandant, un om cu o voinţă de fier, lovit dintr-o dată de aventura dramatică a Vulturului, nu mai era în stare să întrevadă decît un sfîrşit rapid, fără nici o putinţă de scăpare. I se rupea inima gîndindu-se că Vulturul lor drag va ceda neputincios în faţa neaşteptatului dezastru. Iar ceilalţi habar nu aveau că, peste prea puţină vreme, totul se va preface în scrum...

Încerca în zadar să găsească un sprijin moral, oricît de neînsemnat, pe care să-şi clădească în grabă o licărire de speranţă. Ca printr-o ceaţă deasă, îl zărea pe Arthur cum stă şi cumpăneşte calm, ca un sloi de gheaţă, situaţia tragică a navei lor. Din nefericire, el, Giulio, nu-l mai putea ajuta pe prietenul său. Poate că dacă s-ar fi aflat, singur în faţa primejdiei, ar fi acţionat cu totul altfel... Ca Arthur, poate...

Îl auzi pe comandant:

— Giulio!... Vino-ţi în fire, dragul meu! Ce faci?... Dumnezeule!... Trebuie să fim tari! Trebuie!...

Asistentul se întoarse spre profesor, cu privirile rătăcite. Reuşi să îngaime:

— Ce e asta, Arthur?... Nu mai pot!... Ce s-a întîmplat cu astronava noastră?...

— Nimic, dragul meu! Absolut nimic! – îi răspunse Nielsen, prinzînd între mîinile sale capul tînărului. Nimic, auzi? Linişteşte-te!... Vom rezista!... N-ai dreptul să nu fii tare!...

Pentru o clipă, Giulio îşi propti faţa de umărul lui Nielsen. Dar vitezometrul îl readuse iarăşi la realitate. Cu faţa lividă, îşi scutură în neştire capul, de parcă ar fi încercat să se smulgă dintr-un coşmar.

— Giulio, ţi-ai revenit? Poţi înţelege ce spun? – îl întrebă Nielsen.

— Te rog lasă-mă puţin! încerc să mă adun.

Profesorul îl lăsă în pace şi se apropie în grabă de tabloul de comandă.

Primul lucru ce-l observă era că viteza încetase să mai crească, iar motoarele ieşiseră din funcţiune. Pe ecranul distanţelor, Nielsen observă că bolidul se ţine scai de astronavă la vreo zece mii de kilometri în urma lor. Distanţa dintre bolid şi astronavă nu mai scăzuse. Dimpotrivă: acum astronava se îndepărta încet de bolid, întrucît viteza ei depăşise probabil limita puterii de accelerare a acestuia. O limită pe care nimeni nu o visase!...

Cu un suspin de uşurare, Nielsen se aşeză pe un scaun şi scoţîndu-şi batista îşi şterse fruntea şi faţa de sudoare. Socoti că sosise clipa acţiunilor hotărîtoare. O dorinţă nebună de răfuială îi cuprinse sufletul. Pregăti în grabă lansarea unui alt grup de proiectile. Dorea să se convingă dacă încercarea de acum poate avea mai multe şanse de izbîndă. De pe scaunul său, Giulio se lupta din răsputeri cu toropeala ce era gata să-l doboare.

— Arthur – chemă el – cum stau motoarele?... N-auzi?

— Linişteşte-te, Giulio! – încercă profesorul să-l calmeze. Viteza a rămas constantă şi, din fericire, motoarele sînt încă în bună stare... Se pare că... deocamdată am scăpat... Zburăm mai iute ca el... Lansez două proiectile. Poate de astă dată vom reuşi să distrugem această torpilă satanică!...

Pentru a se convinge, Giulio se apropie din nou de vitezometru. Indicatorul acestuia se înţepenise în dreptul cifrei de 299 999 kilometri-secundă.

— Groaznic! – gemu el, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Timpul, Arthur!... Timpul s-a dus!...

— Giulio, lasă văicărelile! – strigă profesorul, oarecum enervat. Ce-ai fi vrut să facem!?... Alt chip n-a existat!... Nu, n-a existat, repetă Nielsen, parcă pentru a se convinge şi pe sine.

Torelli îşi descoperi faţa şi îl căută cu privirile pe Nielsen. În clipa aceea acesta tocmai lansa cele două proiectile. Cu atenţia încordată peste orice limită, Arthur urmărea desfăşurarea manevrei prin radiotelescop.

Într-un tîrziu, cînd aşteptarea se prefăcuse într-un chin de nesuportat, punctul negru de pe ecran deveni mai mare şi mai luminos. Apoi, după un timp, dispăru cu desăvîrşire.

Cu mişcări încete, asemenea unui şurub mecanic răsucit domol de o forţă nevăzută, Nielsen se întoarse spre Giulio. Aproape că nu-i venea să creadă. Torpila aceea blestemată fusese distrusă! Năluca diabolică dispăruse brusc, precum şi apăruse...

— S-a sfîrşit!... Ai auzit, Giulio?... Praful s-a ales de ea!... Acum...

Nielsen nu-şi sfîrşi fraza. Se ridică şi se apropie de vitezometru.

Astronava zbura prin Cosmos cu o viteză pe care nu visase niciodată să o atingă, pe care nici un alt vehicul din univers nu o mai avusese. Numai lumina o mai putea întrecere. Nici cele mai rapide particule nucleare nu pot atinge viteze mai mari decît cea cu care zbura atunci astronava Vulturul.

Apariţia aceea diabolică şi neaşteptată, venită şi condusă de cine ştie unde, silise Vulturul să se apere, iar acesta îşi aflase salvarea doar în viteză. Numai mărind iuţeala peste orice limită admisibilă! Primele

încercări de a distruge torpila cu ajutorul rachetelor teleghidate eşuaseră, deoarece programul lor de zbor depindea de doi factori variabili: de viteza astronavei şi de viteza torpilei. În clipa cînd torpila şi-a atins însă viteza limită, nemaiputînd manevra, programul de zbor al rachetelor nu mai depindea decît de viteza astronavei aşa că traiectoria lor de zbor a putut fi ghidată cu mare precizie. Sistemul de apărare al torpilei acum devenise ineficient. Pericolul ce ameninţase astronava cu o catastrofă trecuse. Rămăsese totuşi viteza!...

Abia în clipa aceea Nielsen avu viziunea întregii lor tragedii. În minte îi apăru imaginea Pămîntului iubit. Spatele i se încovoie ca sub povara unei greutăţi insuportabile. Se sprijini de colţul panoului de comandă şi şopti, aproape gemînd:

— Numai ei, cîinii! Ei mi-au făcut-o! Fiarele!... M-au mai ajuns o dată!... Dar cum?!... De unde au avut puterea asta?

Giulio, doborît de efortul făcut, mai zări o dată, ca prin ceaţă, indicaţia vitezometrului. Era sfîrşit şi în clipele acelea nu mai dorea absolut nimic. Ştia că sînt salvaţi. Era bine. Ochii i se închiseră de la sine şi adormi, brusc, cu capul pe masa de comandă...

Pe Nielsen îl ajunse o oboseală de nedescris; abia de se mai putu desprinde de panoul de comandă pentru a merge să se aşeze în fotoliu. Dar numai pentru o clipă. Dorind totuşi să învingă sfîrşeala ce căuta să-l doboare, se ridică împotriva dorinţii nebune de somn şi se apropie de masa comenzilor centrale. De-acum îi era clară întreaga poveste. Furtuna îngrozitoare trecuse, dar toate planurile lui erau făcute ţăndări. Se uită la ceas şi observă că trecuse de ora opt. „Ce-o fi făcînd Cristina?” se mai întrebă el ca într-o doară.

Dădu să se îndrepte spre asistent, după ce îşi mai aruncă o dată privirile spre panoul de comandă. Toate încremeniseră, totul era liniştit, în afară de gîndurile lui.

Un geamăt greu îi cutremură tot corpul. În acelaşi moment uşa cabinei se dădu în lături şi în pragul ei apăru Cristina, peste măsură de speriată. Cînd îşi văzu soţul în halul acela, scoase un ţipăt înăbuşit:

— Arthur!...

Dar Nielsen nu o mai auzi. Se prăbuşi fără cunoştinţă în fotoliul de lîngă el...

12. TAINA LUI ARTHUR NIELSEN

Cel dintîi se trezi Nielsen, după mai bine de zece ore de somn. Tot timpul cît dormise, strigase comenzi neînţelese şi gesticulase aproape neîncetat. Karl îl veghease tot timpul şi îi administra din cînd în cînd cîte o doză de unde reconfortante.

Giulio încă mai dormea. Tragicul eveniment îl lovise mai mult decît pe profesor. După ce îi administră ultima serie de reconfortante, doctorul îl lăsă să doarmă mai departe...

Cînd se trezi, profesorul deschise ochii mirat şi, zărindu-l pe doctor, întrebă îngrijorat:

— Ce face Giulio?

— Doarme... Tu cum te simţi?

Arthur nu răspunse imediat. Din întîmplare, privirile îi căzură pe patul unde dormea tînărul asistent. Văzîndu-l cît de liniştit doarme, scoase un suspin de uşurare. Apoi se întoarse spre doctor:

— Bietul băiat!...

— Dar ce s-a întîmplat cu el? – întrebă Karl, mirat.

— Nu numai cu el, dragă doctore. Cu toţi! Înţelegi? Cu toţi!... E prea tîrziu!...

O clipă îşi închise ochii, ca şi cum ar fi fost foarte obosit. Tocmai atunci intrară în cabina-spital Cristina şi Raymonde.

Căutînd să-l înţeleagă pe Arthur, Karl nici nu le auzi. De aceea, aproape speriat de cuvintele comandantului, întrebă:

— Ce e prea tîrziu? Ce s-a întîmplat, Arthur?...

Un zîmbet trist flutură pe buzele lui Nielsen, cînd zări cele două femei.

— Apropiaţi-vă şi voi! – le îndemnă el, cu obişnuitu-i calm. Sînt sănătos, nu vă fie teamă!

Încurajate de vorbele profesorului, ele se aşezară lîngă doctor, pe un pat învecinat.

Raymonde nu pricepea nimic. Era convinsă că Giulio şi Arthur s-au îmbolnăvit subit de cine ştie ce boală năprasnică. Cristina, care îl descoperise pe Arthur în cabina de navigaţie în halul acela de sfîrşeală, era într-o stare de plîns. Tot timpul cît dormise soţul ei încercase cu înfrigurare să descopere pricina care-i doborîse pe cei doi bărbaţi. Dar nu aflase nimic. În spaima ei, uitase cu desăvîrşire de vitezometru sau poate că-l privise, dar fără să observe în dreptul cărei cifre se înţepenise indicatorul.

— Bietul Giulio! Doarme! – reluă Nielsen. Dar Bob unde e?

— În cabina lui – răspunse Raymonde. E tare necăjit de îmbolnăvirea voastră. Scrie de zor la noul său jurnal.

După o clipă de cumpănă, Nielsen continuă:

— Cu atît mai bine. Încă nu e cazul să fie informat. N-a rezistat nici Giulio, bietul băiat! Să-l scutim, deocamdată, pe Bob.

Cei de faţă erau tot mai uimiţi de felul misterios în care vorbea comandantul. Dar acesta părea că nu ţine seama de sentimentele lor, deoarece întrebă, ca din senin:

— Cristina, ai verificat comanda?

— Desigur! – răspunse ea surprinsă de întrebare.

— Şi cum stăm?
— Foarte bine!... De ce mă întrebi?
— Viteza?... Ce viteză are astronava?
Cristina ridică din umeri încurcată.
— La asta nu m-am uitat, Nu-i aceeaşi ca aseară?!
— Hm! – murmură Arthur. Deci încă nu ştiţi nimic. Ce oră e?
Privindu-şi ceasul, Karl răspunse:
— 22 şi 14 minute!...
— Aşadar – reluă Arthur, apăsînd pe cuvinte – au trecut cincisprezece ore... Şi cu fiecare oră, mai bine de un an!...
În aceeaşi clipă, Cristina îşi duse mîna la obraz. Raymonde făcu ochi mari, crezînd că profesorul şi-a pierdut minţile. Karl se încruntă:
— Ce tot vorbeşti, Arthur? Vino-ţi o dată în fire!
— Mi-am venit, Karl, nu-ţi fie teamă! Vă rog să nu mă credeţi nebun... Dar...
Profesorul nu-şi mai termină fraza. Ramase o vreme liniştit, încercînd poate să-şi mai adune gîndurile. Dar Cristina nu mai răbdă:
— Arthur, dragul meu! Ce ţi s-a întîmplat?
Făcîndu-se că nici nu ia în seamă întrebarea soţiei sale, Nielsen întrebă, ca într-o doară:
— Vă pare rău după Pămînt?
— Ce vorbe mai sînt astea? – replică doctorul, mîniat. Doar nu s-a distrus astronava?!
— Nu, nu s-a distrus nimic. Era... Numai că ceva tot s-a prăbuşit!...
— Doamne! – izbucni ' Raymonde, înfricoşată. Oxigenul!
— Nu, dragă Raymonde! – o linişti Nielsen. Am să vă spun tot adevărul. Dar, vă rog, îngăduiţi-mi să mai răsuflu o clipă... Ştiţi, cel mai mult îmi pare rău de

Giulio. Şi poate şi de Bob... Dar, orice am face, totul rămîne zadarnic!...

Se opri din vorbă, fixînd un punct în gol. Apoi reluă cu o voce pe care nu i-o mai recunoşteau:

— Vă amintiţi că, înainte de plecare, în lunile grele de pregătire, aţi învăţat despre caracterul zborului la viteze foarte mari. Îmi închipui că nu aţi uitat de efectul zborului la viteze mari...

Prin mintea Cristinei trecu un gînd ca un fulger ce o făcu să tresară îngrozită. Profesorul observă aceasta, dar nu conteni:

— Karl... Raymonde... vă mai amintiţi?

— Desigur! – făcu doctorul, neînţelegînd unde vrea să ajungă Nielsen.

— Ei, dragii mei, ce aţi spune dacă astronava noastră s-ar pomeni acum într-unui din cazurile discutate atunci?!...

Cristina nu mai aşteptă. Se ridică brusc şi ieşi valvîrtej, lăsînd în urma ei uşa deschisă.

Doctorul şi Raymonde cătară spre profesor, întrebători.

— Să mergem după dînsa – spuse Arthur, întunecat de tot la faţă, în timp ce se dădea jos din pat.

— Dar unde s-a dus? – încercă să se lămurească Raymonde.

— O să aflaţi îndată – mai spuse Arthur, pornind spre ieşire...

Cînd ajunseră în sala de navigaţie, Raymonde şi Karl se priviră înmărmuriţi. Cristina şedea pe scaunul de comandă, cu coatele sprijinite de masa de control şi cu faţa ascunsă în palme. Hohote de plîns îi cutremurau tot corpul.

— Doamne, ce s-a întîmplat? – strigă Raymonde îngrozită, apropiindu-se de prietena ei.

Cu o mînă începu s-o mîngîie pe păr, iar cu cealaltă îi prinse fruntea şi i-o ridică. Şiroaie de lacrimi brăzdau faţa Cristinei.

— Ce s-a petrecut aici, Arthur? – întrebă şi doctorul.

Profesorul nu-i răspunse, ci se apropie tăcut de soţia lui:

— Haide, draga mea.... să nu ne lăsăm zdrobiţi. Te rog să mă crezi că a fost singura salvare posibilă!...

Dar vorbele lui îi făcură şi mai rău Cristinei. Începu să plîngă şi mai tare. O ridică atunci de pe scaun şi îi întoarse faţa spre el.

— Cristina!... Nu are sens!... Înţelege-mă... Altfel n-a fost chip să ne salvăm vieţile... Ce să fac?!...

Printre sughiţuri, Cristina izbucni:

— Vieţile?!... Care vieţi?...

Raymonde se trezi plîngînd, fără să ştie de ce.

Karl era uluit. Nu mai ştia ce să creadă. Se aşeză într-un fotoliu şi privi năucit scena din faţa lui.

După un timp, Cristina îşi mai veni în fire. Profesorul continua s-o ţină la piept şi s-o mîngîie..

— Ei, acum gata, Cristina! Mai bine să le spunem şi lor ce s-a întîmplat... Ai să vezi că sînt mai curajoşi!...

Soţia lui încetă brusc să mai plîngă. Îşi ridică încet ochii spre Raymonde şi se uită la ea secunde în şir. Apoi privirile i se întoarseră din nou spre vitezometru. Ochii ei fixau aparatul cu o înverşunare aproape sălbatecă, de parcă el ar fi fost cei vinovat.

Doctorul îşi îndreptă involuntar privirea în direcţia în care se uita Cristina. Raymonde cătă şi ea peste umărul soţului ei. Scoase atunci un ţipăt de spaimă. În aceeaşi clipă şi Karl întrezări întregul adevăr. Raymonde era

tocmai pe punctul de a se prăbuşi, cînd soţul ei o cuprinse în braţe şi o aşeză domol într-un fotoliu.

— Raymonde!... Draga mea!...

Ea însă continua să plîngă cu sughiţuri. Karl, aproape zdrobit şi el, o săruta în neştire. Trecu multă vreme pînă ce se liniştiră amîndoi. Într-un tîrziu se auzi răsunînd vocea caldă a lui Arthur:

— Scumpii mei, aş vrea să vă anunţ că astronava noastră dragă ne-a salvat vieţile cu un preţ foarte mare. Aţi văzut fiecare unde s-au oprit indicatoarele vitezometrului...

— Dar de ce asta, Arthur?... Ce ne-a adus aici? – întrebă cu vocea stinsă doctorul. Ce forţă a întunericului a făcut-o?

— Karl, cine alţii decît aceia cărora le-am smuls ultima şansă de a fugi de moartea pe care ei înşişi ar fi dorit s-o semene peste întregul Pămînt!?... Iată răzbunarea lor!... E tot ce-au mai putut face. Şi e destul de mult! – răspunse profesorul încruntat.

O clipă se opri. Maxilarele i se încleştară fără voie. Apoi, reluă:

— După cum vedeţi, şi-au adunat toate puterile şi au trimis pe urmele noastre una dintre cele mai teribile arme: o rachetă autodirijată. Aceasta ne-a dat de urmă şi s-a ţinut multă vreme după noi pînă ce aproape ne-a ajuns. Nu ştiu, nu pot încă să-mi dau seama cum a putut atinge viteza aceea fantastică. Sau poate Cosmosul permite alte condiţii de accelerare... Nu ştiu... Vulturul nostru a mai găsit o singură şansă de salvare. Aţi aflat-o... E viteza!... A fost nevoie ca eforturile astronavei să depăşească orice limită, pentru a se evita catastrofa. Torpila a fost distrusă, dar tragedia continuă!...

Karl închise ochii. În minte îi reveni clipa decolării. Pe atunci, nu putea bănui că vor veni momente atît de îngrozitoare.

— Şi cît înseamnă totul, Arthur? – întrebă el, gemînd.

— După cîte văd au trecut peste cincisprezece ore de cînd zburăm eu viteza aceasta. Dacă mai adunăm şi timpul dinainte, trecem cu ceva peste douăzeci şi cinci de ani!...

Raymonde scoase un nou ţipăt şi îşi ascunse faţa la pieptul doctorului. Cristina continua să privească în gol, cu totul absentă la cele ce se petreceau în jurul ei. Arthur îşi cuprinse soţia pe după umeri şi-i şopti:

— Cristina, sîntem împreună!... Pentru noi e mai puţin trist... Gîndeşte-te la bietul Giulio! Cît de mare e durerea lui!... Să ne adunăm puterile şi să ne învingem nenorocul... Şi bietul Bob! Nu ştiu ce o să facă atunci cînd o să afle!... El e nevoit să suporte nenorocirea fără să aibă altă vină decît pe aceea că a fost prea curios!...

— Arthur – îl strigă doctorul. Eşti sigur de toate astea? Nu cumva s-a defectat vitezometrul?. .

Profesorul o lăsă pe Cristina şi se apropie de masa comenzilor centrale.

— Vino să te convingi singur!...

Doctorul se grăbi să ajungă lîngă profesor. Acesta îl întîmpină:

— Mai ţii minte data precisă a plecării?

Doctorul se gîndi puţin şi apoi răspunse.

— Ai o memorie bună, Karl!... Priveşte acum calendarul automat al astronavei, care, după cum bine ştii, ţine evidenţa timpului pămîntean. Vezi cît a trecut în decursul celor cincisprezece ore de zbor, cu viteza asta fantastică... Nu uita să aduni şi lunile dinainte!...

Spunînd acestea profesorul apăsă un buton şi imediat se aprinse un bec special. După puţin timp, pe un

ecran din faţa lor apăru data corespunzătoare clipei aceleia, pe care o citeau pămîntenii în calendarele lor.

Doctorul se uită un timp fără să poată citi, din cauza emoţiei ce-l gîtuia. Tremurînd din tot trupul, reuşi, în sfîrşit, să pronunţe cu glas tare, silabisind fiecare cuvînt:

— 19... septembrie... 2006... orele cincisprezece...

Karl îşi scoase în neştire batista din buzunar şi îşi şterse faţa de sudoare. Aproape că nu mai vedea bine în faţa lui. Profesorul închise contactele. Puţin după asta, doctorul se îndreptă împleticindu-se spre Raymonde, care stătea pierdută.

— Anul 2006! – mai repetă Karl, pentru sine. Ticăloşii! Diavolii! – scrîşni el printre dinţi... M-aş întoarce de-aş putea şi le-aş răsturna cîteva termonucleare în cap!...

— Doctore, nervii nu ajută la nimic!... Ce naiba, doar eşti bărbat! Nu mai are rost... Efectul vitezei rămîne, oricît am încerca noi să ne împotrivim... Să fim mulţumiţi că ne mai aflăm în viaţă!... Chiar dacă ne-am întoarce, doar ştii...

— Şi ce vom face acum? – întrerupse Cristina.

— Întîi să ne liniştim – îi răspunse iute Arthur.

— Oh, să ne liniştim!... Oare cui îi mai arde de linişte acum? – sări Raymonde. Să ne liniştim?!... Viaţa noastră e pierdută, iar noi... să ne liniştim!...

— Nu, Raymonde, de vieţile noastre dispunem încă noi – încercă Nielsen s-o corecteze. Sînt ale noastre şi dreptul acesta nici Cosmosul n-a fost în măsură să ni-l conteste. Te înţeleg, plîngi pierderea celor ce s-au stins în aceşti peste treizeci de ani. Durerea e a tuturor celor de aici, inclusiv a mea. Dar plînsul şi ţipetele n-ar putea să ne ajute cu nimic. Cred că trebuie să vă odihniţi. În

timpul ăsta am să mă gîndesc ce-i de făcut cu viteza. Poate o readuc la valori mai puţin înspăimîntătoare...

— Să frînezi acum?! – izbucni Cristina, pe neaşteptate. De ce?... Lasă totul aşa cum este!...

Asprimea cuvintelor ei şi hotărîrea neobişnuit de dură cu care le rostise îi făcură pe ceilalţi să se cutremure. Cristina însă intuise, poate cea dintîi, unica consolare, singura lor răsplată, pentru tot ce pierduseră. Dar oare ţinuse ea seama şi de sufletele celorlalţi prieteni?

Surprins de atîta fermitate' Nielsen întrebă:

— S-o las aşa?!

— Da!... Mergem mai departe!... Puţin îmi pasă de aici înainte dacă zburăm cu un kilometru pe secundă sau cu două sute nouăzeci şi nouă mii kilometri pe secundă. O întoarcere, acum, după ce am ajuns aici, plătind atît de scump, ar însemna cel mai stupid lucru! La cine ne-am întoarce? La mormintele celor rămaşi acolo?...

Se opri cîteva momente să-şi mai adune gîndurile risipite. Deodată se întoarse către prietena ei:

— Tu ce spui?

Întrebarea Cristinei o luă, prin surprindere. Ce mai putea spune? Pe Raymonde o încercau cele mai stranii sentimente. Avea uneori impresia că totul e doar un vis din care, în curînd, se va trezi, iar Karl o va întreba de ce a fost atît de agitată.

— Nu răspunzi? – o auzi din nou pe Cristina.

Să răspundă? Nici nu mai ştia la ce să răspundă. A, da! Să spună şi ea ce trebuie să facă. Un sentiment dureros îi încleşta inima fără milă... Cei rămaşi s-au stins de mult!... Şi cîţi prieteni şi prietene a avut ea! E o prostie, nu se poate, e o minciună!...

Din ochi, lacrimile începură să-i curgă din nou, rostogolindu-se peste obrajii ei frumoşi.

— Oh, Cristina, spune-mi că nu-i adevărat!... E cea mai mare crimă împotriva noastră!...

Mai adînc în intuirea durerilor omeneşti, mai stăpîn şi mai calm decît ceilalţi, Arthur se apropie de Raymonde:

— O minciună ar fi să-ţi spun că nu e adevărat!... Te înţeleg şi mă fac şi eu părtaş durerii tale. Nimeni nu s-ar fi gîndit vreodată la aşa ceva!... A şti că toţi cei dragi între timp au pierit, iar tu călătoreşti, aventurier, prin Cosmos... Deocamdată, sîntem stăpîni pe situaţie şi, mai ales, salvaţi! Trăim graţie unui noroc orb! Puteam fi făcuţi scrum! Decideţi şi voi dacă în aceste condiţii trebuie să ne tînguim. Poate spun absurdităţi, dar unele situaţii din viaţă, tocmai cele mai grele, ne cer, înainte de toate, optimism, multă nădejde! Am plecat privind în faţă un ţel. Nu ştiu dacă acest ţel mai are vreo valoare. Pot însă spune că am trecut într-un domeniu, dacă vreţi, într-o aventură, pe care nici un om n-a mai trăit-o înaintea noastră. E răsplata naturii!...

— Dramatică răsplată! – şopti Cristina, cu un zîmbet amar. Ai dreptate, Arthur... Aşa gîndesc şi eu... Am pierdut generaţia noastră de pe Pămînt?!... Poate vom găsi alta, mai bună. Să vedem însă ce-i de făcut...

În sufletul Raymondei era pustiu. Îl înţelegea pe Arthur şi îl admira pentru însuşirile sale deosebite, dar nu putea fi de acord cu cele întîmplate. Gîndul o purta, fără încetare, spre Pămînt, spre Parisul ei iubit şi spre frumuseţile Coastei de Azur. Va mai ajunge vreodată, măcar pentru o clipă, să le vadă? Să schimbe, o vorbă doar, cu un confrate de al ei? Şi parcă, totuşi, e prea egoistă. Oare Karl ce spune? Se întoarse spre el şi-i căută ochii. Văzu, oarecum surprinsă, că soţul ei nu mai

arăta zdrobit de tragicul împrejurării. Îşi aduse, atunci, aminte că Arthur avea o influenţă extraordinară asupra soţului ei. Îi lega de mult o prietenie adîncă.

În acelaşi timp, inima lui Nielsen se umpluse de bucurie. Cristina lui iubită nu se plecase sub povara clipelor acelea. Acum ea îl susţinea. Dorul după cei dragi, după Pămîntul pierdut, o sfîşiau, dar nu-l părăsise nici o clipă ; pe Arthur al ei îl urma neclintită!

Nielsen era mîndru deopotrivă şi de prietenul său Karl. Îl cunoştea bine pe doctor şi se felicita din inimă pentru entuziastul său colaborator într-un zbor atît de tragic. Doar Raymonde păstra încă lacrimi în ochi. În faţa necunoscutului ce li se deschidea în faţă, Raymonde ezita. Încă nu-l putea accepta; totul fusese prea frumos pînă atunci. Sau cel puţin pentru ea...

Într-un tîrziu, profesorul rosti, liniştit:

— Înainte de a-l consulta şi pe Giulio, nu putem hotărî nimic. Să ştiţi însă că nici nu vom avea încotro. Soarta ne-a adus în cale un prilej extraordinar ca să călătorim cu totul altfel decît pînă acum pe cărările Universului. Aş crede că nu există consolare mai bună decît să acceptăm invitaţia pe care ne-o face indirect viteza Vulturului! Dar, singur nu vreau să decid. De altfel mai e, în afară de Giulio, şi ziaristul nostru... Bietul Bob!...

Se aşternu tăcerea. După un timp, se îndreptară cu toţii spre ieşire. Dar cînd uşa se deschise, în pragul ei apăru Giulio. Avea chipul galben, ca de ceară, şi ochii înconjuraţi de cercuri vinete.

Rămase pironit în faţa lor, ca o statuie, cu mîinile la spate şi cu maxilarele încleştate.

— Aş dori să rămîn numai cu Arthur – se decise el, după un timp.

Ceilalţi trei plecară imediat, fără un cuvînt...

Rămaşi singuri, cei doi bărbaţi se priviră un timp drept în adîncul ochilor. Giulio, cu o voce în care ghiceai uşor o mare hotărîre, se adresă profesorului:

— Arthur, să nu ai impresia că m-am prăbuşit definitiv. M-am pierdut doar pentru o clipă... dar...

Nielsen se uită emoţionat la asistentul său:

— Da, dragul meu... N-am încetat, niciodată să am deplină încredere în curajul tău. Atît cît îmi vă sta în putere, voi încerca totuşi să-ţi uşurez durerea...

— Despre asta să nu mai vorbim!... Cînd m-am trezit şi m-am văzut singur, recunosc, am crezut că o să înnebunesc. Dar ireparabilul s-a produs şi nu mai există altă cale. De altfel singur am acceptat drumul acesta, cu toate riscurile lui. Dacă aş fi rămas cu ei, n-aş mai fi avut linişte pînă ce nu te-aş fi întîmpinat la întoarcere! Ce-ar fi însemnat viaţa mea pe Pămînt, cînd aş fi văzut că trece anul 2000 şi astronava ta nu se mai întoarce?

Giulio, după ce-şi mai adună gîndurile învolburate, reluă:

— Vezi, Arthur, aventura noastră tragică îşi are şi frumuseţea ei. Să-ţi spun drept, n-am visat vreodată ca în cursul vieţii mele să trăiesc clipe atît de zguduitoare, să pot observa pe propria-mi piele efectul unor viteze atît de mari! Cred că cei rămaşi vor fi aflat şi ei cum se petrec lucrurile la vitezele acestea. Şi mă refer întîi la sovietici. În timpul scurs după noi, nu mai putem şti unde au ajuns. Nouă numai o întîmplare groaznică ne-a scos în faţă această posibilitate şi cu riscul de a ne vedea împrăştiaţi în milioane de bucăţi prin cosmos. Ca om, desigur, sînt îngrozit de tragedia Vulturului. Pe Pămînt s-au scurs peste treizeci de ani! Ei şi? Calendarul lor arată acum anul 2006, în timp ce al nostru abia a îmbătrînit cu cîteva luni. Nu-i nimic,

Arthur! Cîte se vor fi petrecut acolo!... Aş dori să mai ştiu dacă ne întoarcem sau... mergem înainte!...

Profesorul îşi privi asistentul cu vădită uimire. Nu putea să creadă că tînărul acesta s-a putut împăca atît de repede cu gîndul despărţirii definitive de generaţia sa de pe Pămînt. într-o clipă de efuziune, îl cuprinse în braţe şi-i vorbi, privindu-l în ochi:

— Nu ştiu ce trebuie să fac mai întîi, să-ţi mulţumesc sau să fiu mîndru că mi-a fost dat să am lîngă mine un ajutor ca tine!... Te rog să-mi spui sincer: nu-ţi pare rău după nimeni de acolo? Părinţii, ştiu că ţi-au murit. Dacă nu mă înşel, nici nu i-ai cunoscut. Dar poate... de altcineva?...

De astă dată faţa lui Giulio se întunecă. Ochii căutară un punct în gol şi rămaseră nemişcaţi. Răspunse trist, mai mult în sine:

— Aş vrea să nu vorbim despre asta... Altă dată!... Te-am întrebat ceva...

Arthur îşi luă mîinile de pe umerii lui Giulio şi începu să se plimbe agitat prin sala de navigaţie. Ajuns în dreptul mesei de comandă, ochii îi rămaseră un timp fixaţi pe vitezometru. Privi ceasul de bord, parcă certîndu-l. Apoi întrebă brusc:

— Tu ce-ai dori să faci?

— Mai întîi, cum se ţine astronava?

— Deocamdată, bine...

— Şi combustibilul?

— Am pierdut ceva mai mult decît aş fi bănuit...

— Precis, cît a mai rămas?

— Aşteaptă...

Arthur se apleacă peste un ceas de control şi răspunse:

— S-au consumat treizeci şi patru de procente din rezervă. Să sperăm că nu e nimic îngrijorător.

Giulio rămase pe gînduri minute în şir. O greutate imensă îi apăsa creierul şi inima. După multă vreme, întrebă:

— Ceilalţi... ce spun?

— Bob încă nu ştie nimic. Karl şi Cristina s-au declarat de acord să mergem mai departe. Raymonde încă mai şovăie. Cred că pînă la urmă îl va asculta, totuşi, pe soţul ei. După părerea mea ar fi o mare crimă împotriva ştiinţei dacă nu am continua zborul acesta...

Se opri şi cu privirile fixă un ceas de control. După ce se convinse că totul e în ordine, continuă, visător:

— Ştiu eu, poate că odată oamenii ne vor da de urmă, fie că vom fi în viaţă sau morţi. Cîndva, avîntaţii descoperitori de continente, marii căutători de pămînturi noi, înflăcăraţi de gîndul că pot fi de folos omenirii, înfruntau cu stoicism vitregia anilor de drum şi dispreţuiau primejdiile, oricare ar fi fost ele... Noi, cei de pe Vulturul, n-am plecat să colindăm Cosmosul la întîmplare. Cu totul altceva am dorit, dar a ieşit ceea ce n-am sperat vreodată. Ce să facem acum? Parcă înadins, crede-mă, natura ne-a întins o punte, ispitindu-ne s-o vizităm în nesfîrşirea ei... Ciudat, Giulio! Acesta e sentimentul care mă răscoleşte. Să zbori aproape cu viteza luminii, fără să fi visat vreodată că în cursul acestui veac asta ar fi posibil!

Visa şi Giulio. Uitîndu-şi durerea, acum era alături de Nielsen. Se pomeni comentînd:

— Se vede că legile Cosmosului ne sînt încă puţin cunoscute. Poate că ne aflăm abia în faţa unor surprize şi mai mari...

— Da, da, surprize!... Ce bine ar fi fost dacă zborul acesta nu l-am fi trăit cu atîtea dureri în suflet! Străini de omenire, pierduţi în nemărginirea Cosmosului, ne-am trezit pe neaşteptate în faţa unei posibilităţi

fantastice. E firesc să ne întrebăm: unde vom ajunge dacă o acceptăm?

— Dar dacă nu o acceptăm?!...

— Mde! Ştiu eu?!... Vezi, marii noştri înaintaşi, descoperitori de pămînturi noi, dacă naufragiau mai puteau avea speranţa unei salvări. Oricum, erau atît de aproape de oameni! Noi nu mai putem avea nici o speranţă în salvări miraculoase. Dacă Vulturul s-ar prăbuşi, vieţile noastre s-ar stinge o dată cu el. Şi dacă ne-am întoarce? Oare ar fi mult mai bine? Nu, nu se poate asta! Nu putem respinge invitaţia. Cosmosului! Da, ştiu, luptăm cu forţe infinit superioare nouă. Dar, sfîrşitul Vulturului este încă departe. E mult pînă atunci, aşa cred...

Arthur se opri, fixînd cu privirile uriaşul tablou de bord. Nu trecu mult şi continuă:

— Iar cînd va sosi acel sfîrşit, vom încerca, cu toate puterile rămase, să transmitem ultimul nostru mesaj. Poate Pămîntul sau alte fiinţe raţionale din acest Univers infinit îl vor recepţiona şi vor afla astfel pînă unde s-a încumetat să ajungă astronava noastră fugară. Aşa aş dori s-o facem, oriunde ne-am găsi în clipele acelea!...

Pe neaşteptate, gîndurile şi visurile acestui temerar comandant de nave cosmice fuseseră spulberate, ucise definitiv, iar el se pomenea acum în faţa unei situaţii greu de soluţionat în clipe ca acelea. Ce putea fi mai bine? Să întoarcă sau să continue nebuneşte fuga Vulturului, afundîndu-se în nemărginire, de unde, la drept vorbind, nu mai există şanse de întoarcere.

Giulio era pătruns de fiecare cuvînt rostit de profesor. Simţea şi el aproape la fel. Rezonanţe multiple le uneau sufletele. Părăseau acum Pămîntul, cu toată viaţa lui tumultoasă. Ciudat! Faptul acesta îl lăsa, de

astă dată, indiferent pe Giulio. Chiar dacă s-ar fi întors, pe ai săi tot nu i-ar mai fi regăsit. Aşa că tot mai bine slujeau umanitatea, angajîndu-se în această incomparabilă aventură închinată ştiinţei. Era calea cea mai firească de ales...

Strîngînd cu putere mîna lui Nielsen, Giulio rosti, aproape şoptind şi cu o căldură răscolitoare:

— Sînt din toată inima cu tine, Arthur!

O clipă de cumpănă şi Nielsen răspunse:

— Să mergem atunci şi să-i anunţăm pe ceilalţi!

— Şi pe Bob?...

— Nu! Pe el îl las în seama ta. Cu timpul, cred că îl vei face să înţeleagă de ce ne-am dăruit acestei călătorii,

Cătînd un timp în ochii lui Nielsen, asistentul se hotărî, apăsînd pe fiecare cuvînt:

— Atunci... viteza rămîne neschimbată!...

— Deocamdată! – zîmbi Nielsen, pentru prima dată după furtună.

13. ZBUCIUM

De obicei oamenilor le este frică de necunoscut. Se simt mult mai bine atunci cînd ştiu că totul merge normal, că pămîntul de sub picioarele lor e solid şi îi suportă supus. Se simt şi mai bine atunci cînd ştiu că nimic deosebit nu le ameninţă tihna.

Dar sînt şi excepţii, oameni cărora nu le prieşte niciodată liniştea şi odihna. Creierul şi voinţa lor iscodesc fără încetare, iar gîndurile le aleargă într-o goană nesfîrşită căutînd mereu poteci pe care omul nu le-a bătătorit încă. Pe oameni de soiul acesta îi încîntă întotdeauna ocazia de a înfrunta necunoscutul. Pentru ei viaţa nu valorează nimic dacă se scurge ca o apă lină, fără cascade.

Raymonde nu era o chimistă nepricepută, dimpotrivă. Dar, niciodată pînă atunci nu se gîndise să-şi făurească din ştiinţă idealul cel mai înalt al vieţii ei. Munca pe care o ducea pe astronavă pentru ea nu era nici plăcută, nici neplăcută. Era o simplă îndatorire pe care o făcea conştiincios. Nu ezitase nici în faţa primejdiilor acestui zbor de evadare. Nu s-ar fi putut spune că nu e curajoasă, dar nici prin gînd nu-i trecuse vreodată că zborul acesta va continua la nesfîrşit.

Cînd soţul ei aduse vorba despre hotărîrea celorlalţi, la început nu înţelese bine sensul cuvintelor lui. Era cu totul absurd să creadă că Nielsen a decis ca Vulturul să nu se mai întoarcă vreodată. Teama de necunoscut o

îngrozea, iar amintirea vieţii trăite pe Pămînt o chema neîncetat înapoi. Nu putea nici măcar să plîngă. Un nod dureros i se pusese în gît. Îşi vedea anii copilăriei, cînd zburda liberă în grădina bunicii, căutînd ascunzătorile cele mai bune sau prinzînd fluturaşi cu aripioare albastre. Cîtă bucurie era atunci!... Mai tîrziu a apărut Karl. Şi într-o seară de vară i-a cerut mîna. Cît de minunată a fost şi seara aceea! Crezuse atunci că viaţa lor va fi cea mai fericită de pe Pămînt. Dar toate acestea erau acum departe, tot atît de departe ca şi Pămîntul. Şi în jurul lor se întindea pustiul acela îngrozitor. Atît de îngrozitor!...

Cu fiecare oră de zbor, Vulturul înghiţea mai bine de un an pămîntean.

Raymonde îl privea pe Karl fără să poată rosti o vorbă. Tot timpul nădăjduise că se vor întoarce. Ce-i drept, nu ştia ce ar fi putut găsi la întoarcere. Dar, oricum, speranţa îi face pe oameni să creadă în iluzii. Iar revederea celor rămaşi i-ar fi putut aduce surprize foarte plăcute. Acum însă şi această speranţă se spulbera în schimbul unui ideal care în ea nu avea nici un răsunet. O chemau înapoi pădurile şi munţii sălbatici, cîmpiile şi cerul albastru... O chema viaţa Pămîntului!...

În mintea ei încinsă se încrucişau, ca nişte săbii duşmănoase, mii de gînduri. În fond, se lupta un singur gînd, o singură întrebare, împotriva tuturor celorlalte. Gîndul că nu se vor mai întoarce.

— Spune-mi, Karl, ce vom afla dacă ne avîntăm nebuneşte şi continuăm zborul acesta într-o izolare totală, trăind neîncetat cu lumina asta artificială, care nu ne va alunga niciodată urîtul? M-am săturat, Karl!

— Raymonde, de ce să fii tu împotriva tuturor? Eşti oare sigură că pe Pămînt vom mai regăsi măcar urmele

celor rămaşi? Acolo s-au scurs atîţia ani tereştri, iar pînă ne-om întoarce ar mai trece încă pe atît. Mai ştim noi oare ce s-a petrecut între timp? Cum te-ai simţi printre oamenii unei lumi care a apărut la o jumătate de secol după noi?!...

— Chiar şi atunci ar fi mai bine decît acum – i-o întoarse Raymonde, aspru. Ce vom găsi în pustiul ăsta sinistru?

— Asta nu o ştiu nici eu... Deocamdată zburăm şi unica lume în care ne rămîne de trăit este astronava. Poate că oceanul acesta cosmic ne va scoate în cale şi clipe neaşteptate de încîntare...

— Clipe de încîntare!?!... Ce fel de clipe vor fi astea?... Ce poate să ne ofere neantul ăsta monoton?

— Ascultă-mă, Raymonde, dacă te-ai fi născut în altă parte a Universului, nu pe Pămînt, pe o planetă dintr-o altă constelaţie şi într-o zi ţi-ai fi părăsit lumea natală şi te-ai fi avîntat în Cosmos, nu crezi că ai fi greşit spunînd că n-ai să mai găseşti în altă parte nimic bun şi frumos? Pămîntul să zicem că nu l-ai fi descoperit şi n-ai fi avut cunoştinţă de viaţa oamenilor. Şi cu toate acestea, ai fi spus cu hotărîre că în Univers nu mai poţi găsi nimic demn de mintea şi inima ta. Iar într-o zi, te-ai fi aflat faţă-n faţă cu lumea pămîntenilor. Sînt sigur că în clipa aceea te-ai fi ruşinat de propriile tale gînduri. De vreme ce Pămîntul ni se pare uneori atît de minunat, ce ne-ar împiedeca să credem că în Univers mai există şi alte planete care ar putea să încînte sufletul nostru de oameni, atît prin realizările excepţionale ale unei lumi de fiinţe raţionale, cît şi prin privelişti sau fenomene pe care noi încă nici nu le bănuim!...

Doctorul se opri şi îşi privi soţia. Îi era dragă, dragă din cale-afară şi nu putea s-o vadă tristă. Se auzi întrebînd-o:

— Raymonde, de ce te înspăimîntă aşa de mult necunoscutul? Oare la plecarea noastră de pe Pămînt oamenii de acolo aveau o viaţă atît de sigură încît să le fi fost ferită de orice risc? Nu-ţi aminteşti de nenumăratele accidente care secerau anual milioane de vieţi omeneşti? Nu ştiu, n-aş putea spune de unde-mi vine sentimentul acesta, dar acum simt că viaţa are un farmec atît de deosebit, atît de neobişnuit, numai cînd nu te mai temi să înfrunţi forţele pe care destinul ţi le scoate în cale. De vreme ce sîntem aici amîndoi, fericirea noastră nu va fi completă dacă nu va ţîşni mai întîi din minţile şi inimile noastre. Ceea ce ne-ar da lumea dinafară ar fi artificial, un adaos uneori util, dar fără profunzime...

Raymonde sta dusă pe gînduri şi parcă nici nu-l asculta. Se întreba neîncetat: ce să fac?

— Karl, spune-mi drept, tu vrei să nu ne mai întoarcem vreodată?

Doctorul avu senzaţia că ceva îi străpunge inima. Cuvîntul greu rostit de Raymonde, cu vocea ei neobişnuită, îl făcu să se cutremure. Niciodată?!...

Se reculese, însă, destul de repede. Îşi mărturisi atunci şi el gîndurile intime care-l stăpîneau.

— Raymonde, ştii... să-ţi spun drept, nu cred că Arthur va persista la nesfîrşit în hotărîrea lui. Cine ştie ce ne mai rezervă viitorul? Ar putea sosi o zi cînd o amintire, poate un fapt, să-l determine pe Nielsen să lase altora continuarea cercetărilor începute, iar noi să ne întoarcem cu Vulturul spre planeta care ne-a dat viaţă. Deocamdată, de dragul ştiinţei, cred că e mai bine să profităm de şansa pe care întîmplarea ne-a oferit-o cu preţul timpului!...

Cuvintele lui avură darul să-i readucă în suflet Raymondei o parte din liniştea pe care o căuta. Ochii ei

frumoşi începură să-şi recapete încet strălucirea dinainte. Îşi desfăcu alene braţele şi îi cuprinse gîtul lui Karl.

— Oh, dragul meu! De-ai şti ce teamă mi-e!... Ştii, mă gîndesc că dacă ne va mai fi dat să ne-ntoarcem, vom fi atît de îmbătrîniţi!... Şi asta mă îngrozeşte!...

Un zîmbet lumină faţa doctorului. Inima începu să-i zvîcnească cu putere, ca în vremurile lor bune.

— Inimile noastre vor rămîne mereu tinere şi calde, chiar dacă în jurul nostru va fi mereu zero absolut!...

Raymonde surîse şi ea. Îşi dădu seama că soţul ei apără o cauză pe care nici el nu o înţelege prea bine. De dragul lui şi pentru că nimic nu-i mai putea despărţi, îşi călcă pe inimă.

— Karl, hai să-i spunem Cristinei că ştiinţa şi Cosmosul m-au atras, deocamdată, şi pe mine. Dar pun o condiţie...

— Care?

— Să nu fim prea bătrîni cînd ne vom întoarce. E aşa de urît să pleci în floarea vîrstei, să-ţi trăieşti toată tinereţea prin negura universului şi să te întorci gîrbov şi zbîrcit la faţă...

PARTEA A TREIA

14. „SPRE AŞTRI”

O nouă seară începea pe astronavă. Ceasul atomic central bătuse ora douăzeci şi unu şi un sfert. Cei mai mulţi din membrii echipajului se strînseseră în sufrageria astronavei. Printre ei se afla şi Bob. Arthur şi Giulio lipseau. De fapt, profesorul venise o dată cu Bob, dar fusese chemat de asistent şi ieşise. Ajuns în sala de observaţii întrebă nedumerit:

— S-a mai întîmplat ceva?

— Încă nu... Dar sper că se va întîmpla în curînd...

— În curînd?!... Ce-ai mai descoperit? – se încălzi Nielsen, bănuind ceva deosebit.

— O stea!... O simplă stea, Arthur! – răspunse Giulio, rîzînd. Am şi redus puţin din viteză...

— Doar pentru asta m-ai chemat?

— Cum, te supără? Osteneşte-te şi priveşte-o şi tu prin telescop. Pe urmă verifică-i timpul cu ajutorul spectrografului. Poate că, totuşi, merită osteneala!... Mi-ai vorbit de foarte multe ori despre această stea... Acum ne aflăm în zona ei.

Foarte uimit, profesorul se aşează în faţa ecranului telescopului şi după o examinare atentă, exclamă uimit:

— Ce stea e asta?! Nu cumva...

— Ei, care? – făcu Giulio, zîmbind cu înţeles.

Arthur mai controlă o dată timpul stelei cu ajutorul spectrografului. Cînd înţelese despre ce e vorba, sări de pe scaun ca împins de un resort şi strigă:

— Să frînăm, Giulio!... Grozav!... Mi-ai făcut o mare bucurie!

— Deci, satisfăcut, nu?! – rosti tînărul, bucuros şi el. Am constatat că ne-am apropiat de acest astru abia acum vreun sfert de ceas. Cînd am cerut robotului cibernetic să verifice poziţia noastră în spaţiu, m-am trezit cu un răspuns neaşteptat.

— Să-ţi spun drept, la acest eveniment nu mă aşteptam. De fapt ar fi fost cazul să fim mai atenţi cu prevederea traiectoriei de zbor... Plec să-i anunţ şi pe ceilalţi. Dar stai: cît drum mai e pînă la ea?

— Dacă zburăm cu viteza de acum, ajungem în preajma ei în mai puţin de o jumătate de ceas.

— Ştii ce mă gîndesc? – spuse Arthur, trecîndu-şi mîna prin păr. Mai bine reducem viteza la valoarea ei de regim şi amînăm puţin întîlnirea cu astrul. E mai sănătos. Aşa se vor putea efectua mult mai uşor observaţiile şi în plus sistemul de apărare al astronavei va evita mai simplu obstacolele neprevăzute. Eu plec. Tu începe frînarea şi dă robotului pilot noul program de zbor astfel ca mîine dimineaţă, cînd ne vom scula, astronava să meargă pe un cerc în jurul stelei la o distanţă de trei sute milioane kilometri. Pe urmă vino şi tu la masă...

Ieşiră amîndoi din sala de observaţii. Profesorul îşi continuă drumul spre sufragerie, în timp ce Giulio se îndreptă spre sala de navigaţie.

Cînd ajunse în faţa tabloului de comandă, privi pentru o clipă vitezometrul şi rămase cu ochii pironiţi

pe el. Părea că îl ceartă din nou pentru tot ce se întîmplase astronavei. De fapt, ce vină avea bietul aparat. Peste ochi îi trecu un nor. Se reculese cu un oftat şi se aşeză în fotoliul de comandă. Scoase astronava din comandă automată şi încredinţă pilotului cibernetic noul program de zbor. Apoi, trecu din nou frînele astronavei în mîinile pilotului automat. În aceeaşi clipă, intrară din nou în funcţiune motoarele principale de frînare.

Trecu un timp destul de scurt pînă cînd frînarea se făcu simţită. Deodată indicatorul vitezometrului începu să se deplaseze spre cifre mai mici. Viteza coborîse cu mai bine de cinci sute de kilometri pe secundă. Începuse astfel frînarea efectivă...

Giulio îşi consideră treaba terminată. Mai privi o dată spre ceasurile de control şi se asigură că funcţionarea motoarelor de frînare este bună. Se ridică satisfăcut şi se îndreptă spre uşă. Îl ajunsese foamea şi pe el.

Masa de seară se desfăşură ca de obicei, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Cel mai fericit dintre toţi se arăta a fi Bob, care se bucura de faptul că Arthur şi Giulio îşi reveniseră după „boala” ce credea el că-i încercase pe cei doi bărbaţi. Era încă adînc convins că profesorul şi asistentul fuseseră bolnavi.

După cină, perechile de căsătoriţi se retraseră în cabinele lor de dormit. Bob se trezi că a rămas doar cu Giulio. Încă nu îi era somn.

Deodată îl auzi pe prietenul său:

— Bob, nu ţi-ar face plăcere să mai stăm puţin de vorbă şi să ascultăm puţină muzică? Să ne mai destindem nervii...

— O, sînt de acord cu tine! Să mergem în sala de audiţii – propuse el foarte bucuros şi se ridică de pe scaun.

Cînd ajunseră în cabina unde se desfăşurau în mod obişnuit audiţii muzicale, Giulio îl întrebă:

— Ei, şi acum, ce doreşti să ascultăm? Mai întîi, să ne aşezăm... Deci, cum ţi-e dorinţa?

— Păi... ştiu eu? – făcu Bob, nedumerit. Să zicem că ar fi o canţonetă...

— Nu te superi dacă te rog să ocolim astăzi genul ăsta?

Lui Bob nu-i venea să-şi creadă auzului. Cum era posibil ca lui Giulio, italian pînă-n măduva oaselor, să nu-i placă dulcile canţonete ale patriei sale?!

— Mă rog, dacă nu vrei, nu insist... Ai tu vreo preferinţă?

— Aş dori să ascultăm aria supravieţuitorului din opera „Spre aştri”.

— Ce operă e asta? N-am auzit de ea pînă astăzi.

— A fost compusă de un francez prin 1965, dar criticii vremii n-au fost de acord ca să fie jucată pe scena vreunui teatru. Abia prin 1969, Scala din Milano a montat-o pe scena ei, şi opera s-a bucurat de un succes răsunător. Eu sînt un iubitor al genului şi am cerut atunci să mi se trimită o imprimare a acestei frumoase lucrări. Vrei s-o ascultăm?

— Să-ţi spun drept, eu gust în general doar uver-turile.

— Foarte bine... Ascultăm numai uvertura.

Bob se tolăni într-un fotoliu, în vreme ce Giulio se ocupa de magnetofonul stereofonic. Deodată, în cabină năvăliră acordurile maiestuoase ale uverturii.

Asistentul îşi trase în tăcere un fotoliu lîngă Bob şi nu mai scose un cuvînt tot timpul audiţiei...

Ecoul ultimelor fraze muzicale se stinse pe nesimţite. Cei doi prieteni rămaseră mult timp cu ochii închişi, prelungindu-şi astfel clipele de desfătare. Tîrziu de tot, Bob rupse tăcerea:

— A fost minunat! De-ai şti ce bine mă simt... Bucata asta mi-a lăsat în suflet numai pace şi bucurie... Aş vrea să nu mai ascultăm altceva. A fost prea frumos! Vrei? Mai bine să vorbim.

— Fie, precum zici. În fond, şi eu aş dori să-ţi vorbesc. Mai mult de asta te căutasem şi te rugasem să mă însoţeşti. Ora nu e prea înaintată şi cred că nu ţi-e somn.

— De loc!

— Somn!... În definitiv, pe astronava noastră putem face oricînd noapte sau zi, mai spuse Giulio, zîmbind.

O vreme se lăsă tăcerea între cei doi tineri. Gîndurile fiecăruia rătăceau prin cine ştie ce lume tainică, spre cine ştie ce colţ al Cosmosului...

15. MOTIVUL

După multe clipe de linişte, ziaristul deschise vorba:

— Giulio... ştii la ce mă gîndeam?

— Dacă o să-mi spui... am să ştiu.

— Mă-ntrebam ce-or fi făcînd pămîntenii la ora asta?

Întrebarea ziaristului avu asupra lui Giulio efectul unui trăsnet. O furtună de gînduri şi imagini se dezlănţuiră în el pe neaşteptate. Ochii îi deveniră aproape tulburi, iar buzele albe. Speriat, Bob întrebă:

— Sfinte Bavon! Ce-i cu tine, Giulio? Ţi s-a făcut rău?

— Nu... nu mi-e rău, Bob...

Ziaristul tăcu. Stătea şi îl privea pe Giulio în tăcere. Dar nu se abţinu prea mult timp:

— Nu te supăra, am să-ţi pun o întrebare!

— Hai, spune!...

Giulio îşi recăpătă calmul deplin. Ochii arătau aceeaşi limpezime, dintotdeauna. Dar faţa răvăşită îi mai trăda emoţia prin care trecuse. Blestemata sensibilitate! gîndi el.

— Uite, Giulio – începu Bob pe un ton timid – de cîte ori am adus vorba de Pămînt, am observat că atît tu, cît şi Arthur aproape că vă pierdeţi cumpătul. Nu vă simţiţi de loc în apele voastre. Nu crezi că a venit vremea să-mi spui şi mie de ce?! Sau nu merit încă încrederea voastră? Mi-am refăcut în zilele acestea aproape întregul jurnal. Dar nu ştiu încă ce să scriu despre

motivul plecării. Şi de atunci, n-a trecut numai o zi-două...

Privindu-l mai atent pe Bob, asistentul îi răspunse, gînditor:

— Ai dreptate, ziaristule! Şi eu cred că a sosit vremea să afli adevărul. Dar te previn că nu-ţi va fi de loc uşor...

— Ei, asta-i acum! Fie ce-o fi, nu-mi pasă! Vreau să aflu, măcar acum, de ce a fost învăluită în taină construcţia acestei astronave. De ce pînă astăzi aţi evitat să-mi spuneţi ceva despre istoria Vulturului, de parcă i-aş fi putut face cine ştie ce rău?

Giulio se ridică şi făcu cîţiva paşi prin cameră, căutînd să se concentreze mai bine. Bob trebuia lămurit, pus la curent, cu absolut totul. Împărtăşea doar şi el aceeaşi primejdioasă aventură, ca şi ei.

— Îţi voi spune – începu Giulio cu sinceritate.

— Păi asta şi aştept!...

— Bine... Atunci... ascultă!...

Bob îşi ciuli urechile. În sfîrşit avea să afle şi el adevărul!...

— Am să încep cu istoria Vulturului – rosti asistentul, aşezîndu-se mai comod în fotoliul său. Hotărîrea de a construi această astronavă nu aparţine nici unuia dintre noi. Nici lui Arthur şi nici mie. Profesorul şi cu mine am fost doar coordonatorii principali ai lucrărilor de construcţie. Un ajutor, cred, deosebit pentru amîndoi l-am primit din partea Cristinei, care e de meserie inginer proiectant şi constructor de astronave. Mai tîrziu, a apărut şi Karl, care la sugestia Cristinei a fost angajat ca medic pe Vulturul. Cristina o cunoştea pe Raymonde cu mult înainte şi în felul acesta aflase despre Karl că, deşi

destul de tînăr, este unul dintre cei mai buni specialişti în medicina zborurilor siderale.

După o mică pauză, Giulio continuă:

— Arthur nu s-a opus angajării lui Karl. Nici comisia consilierilor nu a avut ceva de obiectat. Tot cu ocazia aceea ne-am gîndit că ar fi bine s-o pregătim şi pe Raymonde în ramura chimiei sintezelor organice, ea fiind chimistă. Ştii prea bine că astronava dispune de un laborator automatizat pentru preparate chimice, unde se pot produce tot felul de substanţe complexe, de la cele mai simple medicamente pînă la alimentele necesare organismului omenesc. Raymonde a acceptat să participe la pregătirile noastre. Pe urmă am constatat însă că entuziasmul ei scade văzînd cu ochii. A rămas totuşi cu noi. În general, munca Raymondei se rezumă la a da aparatului formula chimică a preparatului dorit şi de a-i asigura alimentarea cu materiile prime necesare...

Cînd am construit astronava, ne-am gîndit şi la Karl. În laboratorul medical de pe astronava noastră dispunem de multe aparate şi instrumente perfecţionate cu ajutorul cărora doctorul poate să pună în mod cert diagnosticul tuturor tulburărilor din organismul uman, cunoscute medicinii pămînteşti. Aceleaşi aparate prescriu în principiu şi reţeta medicamentelor indicate. Din cîte vezi, Vulturul este la înălţimea celor mai pretenţioase cerinţe. Dar pe tine nu te interesează, în principiu, treburile acestea tehnice. Să trecem mai bine la istorie...

Giulio făcu o nouă pauză. O nerăbdare copilărească pusese stăpînire pe Bob. În sfîrşit, asistentul se decise:

— Iată că am ajuns la partea cea mai delicată din istoria Vulturului. Ştii foarte bine în ce fel Pămîntul ajunsese un fel de cazan de fierbere, gata să facă

explozie. Omenirea trăia necontenit sub o tensiune îngrozitoare. Erau oameni care ameninţau omenirea cu izbucnirea unui teribil cataclism. După cum îţi aminteşti, isteria atomică ajunsese pe atunci la apogeu. Mulţi nu vedeau în faţă decît spectrul unei distrugeri pe scară mondială. Iar anumite cercuri din ţara noastră susţineau din plin ideea aceasta obsedantă.

În mijlocul unor astfel de vremuri apocaliptice, Nielsen şi cu mine am fost invitaţi în secret de nişte trustmeni ale căror nume nu mai merită să le amintesc şi am avut cu ei o întrevedere. Ştii ce ne-au spus? Că se apropie teribila clipă a izbucnirii unui grozav cataclism atomic. „Domnilor, nici cel mai sigur adăpost nu va fi scutit – ne spuneau ei – de efectul ucigător al teribilelor arme moderne!...”

Atît eu cît şi Arthur sîntem şi atomişti. Şi nu puteam decît să le dăm dreptate în ceea ce priveşte efectul distrugător al exploziilor şi radiaţiilor nucleare. Trăiam zile de mare cumpănă, cînd minţile noastre păreau a fi legate. Savanţi de prestigiu erau prinşi la carul acestor superasasini ai istoriei. Se supuneau glasurilor care calomniau cu neruşinare şi urlau peste tot că naţiunea noastră este ameninţată de un groaznic pericol. Savanţii noştri!... Cît de copilăroasă mi se pare astăzi mintea lor, cît de puţin am gîndit noi toţi.

Bob aprobă doar din cap şi nu răspunse nimic. Aştepta cu sufletul la gură să afle mai departe faptele care abia acum i se limpezeau şi lui în minte.

— Potentaţii noştri – reluă Giulio – ne fluturau mereu prin faţa ochilor, atît nouă cît şi întregului popor, că sîntem ameninţaţi, că trebuie să ne apărăm! Ce găgăuţe am fost! Cu ce gogoriţă ne păcăleau! Că popoarele socialiste se pregătesc în taină să ne distrugă oraşele şi să ne supună!... Aşa afirmau ei,

bestiile acelea!... Ce puteam să facem?! Şi nu ştiu cum s-a făcut că toate le vedeam pe dos! Ruşii, pe neaşteptate, spulberaseră toate visurile noastre la supremaţie în nenumărate domenii, printre care un loc de seamă îl ocupa astronautica! Şi s-au instalat dintr-o dată, cu hotărîre, în fruntea cosmonauticii şi de-acolo nu-i mai clinti nimeni. În timp ce noi nu puteam construi decît astronave minuscule, ei deja stabiliseră cursele regulate dintre Lună şi Pămînt. Şi ne-ar fi putut ataca oricînd!... Dar nu au făcut-o...

Eu şi cu Arthur ne minunam de avîntul Rusiei, dar în acelaşi timp ne îngrijora zarva din patria noastră. Propaganda politică de atunci ne împuiase şi nouă capetele. Şi eram gata să acceptăm orice, dacă asta se făcea în numele apărării patriei.

Multă vreme, Arthur a cîntărit cu atenţie lucrurile întorcîndu-le şi pe faţă şi pe dos. Ne-am declarat pînă la urmă de acord cu cele ce ni se cereau. Treaba nu era de loc simplă. Aveam de construit o maşină gigantică la care nici unul din savanţii ţării mele încă nu visase pînă atunci. Marea noastră rămînere în urmă în domeniul astronavigaţiei era un lucru cunoscut de toată lumea şi trebuia să fii nebun să te gîndeşti că în doi-trei ani ai să poţi depăşi handicapul care ne despărţea de ruşi. Şi totuşi ne-am gîndit că dacă o să le urmăm exact sistemul lor, de concentrare maximă a forţelor de producţie şi proiectare, vom reuşi măcar să ne apropiem la un pas de ei. Sfîrşitul lucrării nu se putea prevedea de la început. Aveam de executat un proiect care depăşea cu totul şi cu totul ceea ce ştiinţa noastră de pînă atunci reuşise să realizeze vreodată. Ştii, foştii noştri stăpîni accentuau un lucru în mod deosebit: astronava să fie cît mai încăpătoare şi să poată duce cu

ea rezerve de alimente şi îmbrăcăminte pentru un zbor de foarte lungă durată. Cred că poţi bănui motivul...

— Exista vreun motiv? – întrebă-ziaristul, intrigat.

— Exista, Bob!... Trebuia ca în astronava noastră să încapă cîţi mai mulţi vulturi de pradă – completă asistentul, încruntîndu-şi sprîncenele.

— Ce vrei să spui? – făcu Bob, uimit. Despre ce vulturi vorbeşti?

— Vulturi... Mai degrabă monştri! Vezi, nouă, mie şi lui Arthur, ne surîdea în primul rînd şansa pe care acei potentaţi ne-au oferit-o pentru a realiza o mare experienţă ştiinţifică. Dar ei se gîndeau la altceva...

— La altceva?! Cum adică?!...

— Dacă te gîndeşti bine, socoteala lor îţi apare foarte simplă. În cazul că ar fi izbucnit un cataclism nuclear, oricît ar fi fost el de pustiitor, cu ajutorul unei astronave puternice potentaţii noştri ar fi reuşit să evadeze undeva în spaţiul cosmic, pentru a evita urgia unei morţi atomice. E simplu, nu?

— Deci asta era! – făcu Bob, lovindu-se cu palma peste frunte. Asta voiau deci! Formidabil!...

— Nu era de loc formidabil, prietene drag – îi răspunse Giulio, cu tristeţe.

— Nu?

— Nu... Totul trebuia să fie o mîrşăvie cumplită. Dar ai răbdare, căci am să ajung şi la asta. Spuneam că am acceptat proiectul. Ni s-au pus la dispoziţie sume fabuloase. Nu mă gîndeam pînă atunci că există oameni în ale căror buzunare pot să încapă atîtea miliarde!...

Giulio îşi cîntări bine ideile înainte de a le exprima în faţa lui Bob. Se gîndea că pe acest ziarist rătăcitor avea să-l lămurească nu numai din punctul de vedere al istoriei astronavei, ci şi dintr-un altul, mult mai grav. Dar, povesti mai departe:

— Execuţia lucrărilor era controlată de o comisie secretă de consilieri... Iar pentru a nu transpira nimic în afară, pentru ca nimeni să nu afle ceva, piesele, bucată cu bucată, au fost executate în sute de fabrici diferite. Asamblarea astronavei a fost făcută cu ajutorul unei echipe de ingineri şi tehnicieni, în timp ce noi supravegheam şi controlam munca în mod direct. Acelor oameni li se spunea că secretul astronavei trebuie păstrat ca lumina ochilor, deoarece patria noastră numai în felul acesta va putea să apară iarăşi în faţa lumii ca o mare putere în domeniul astronauticii. Am uitat să adaug că proiectul astronavei noastre era bazat, în mare parte, pe ideea unui sovietic, idee care îl cucerise pe Arthur în timpul unui congres internaţional. Calculele noastre dovedeau că sovieticul are dreptate. Proiectul unor asemenea astronave fotonice încă nu fusese publicat integral în revistele de specialitate, dar ştiu că sovieticii îl aplicaseră deja. Principiul Vulturului este de tip fotonic*. N-am putut bănui de la început puterea astronavei, dar nici altora nu ne-am grăbit să le dăm prea multe speranţe cu privire, la cine ştie ce performanţe fantastice. Arthur şi cu mine însă, în adîncul inimii noastre, speram că astronava va fi în stare de lucruri neaşteptat de mari. De altfel, Cosmosul ne-a şi oferit marile lui surprize, iar astronava a rezistat...

Giulio se opri şi mai făcu vreo cîţiva paşi prin cameră, cu totul adîncit în gînduri. Se întoarse spre Bob, şi spuse ţinîndu-se de bărbie:

— Cu toate severele măsuri de precauţie, pe o cale sau pe alta, secretul nostru a transpirat în afară şi mulţi ştiau că se construieşte o astronavă extraordinară. Poate şi tu ai aflat tot atunci, nu-i aşa?

---

* Astronavă fotonică – accelerează cu ajutorul unui jet de lumină (N. A.).

— Să ştii că nu mi-a fost de loc uşor – răspunse Bob scoţînd un oftat. A trebuit să alerg luni de zile pînă ce mi-am atins scopul.

— Şi ţi l-ai atins spre nenorocul tău! – răspunse Giulio, surîzînd destul de trist. Dacă ai fi ajuns la astronavă mai repede sau mai tîrziu, decît în seara aceea, astăzi n-ai mai fi un ziarist rătăcitor prin Cosmos. Ei, dar să reiau firul povestirii... Construcţia se apropia cu paşi repezi de sfîrşit. Dar într-o seară, m-am pomenit cu Nielsen pe neaşteptate. Era negru de supărare şi foarte tras la faţă. Nu-l mai văzusem niciodată în halul acela. Nu ştiu în ce fel descoperise adevăratul motiv care îi făcuse pe magnaţii vremii să-şi pună cu atîta dărnicie averile la bătaie pentru a construi o astfel de astronavă: decolarea Vulturului trebuia să coincidă cu declanşarea unui teribil război termonuclear...

— Ei şi?! – şuieră Bob, nedumerit. Doar pentru asta a şi fost construit?!...

— Ziaristule, nu înţelegi nimic! – accentuă Giulio, necăjit. Noi, savanţii care construiam Vulturul, trebuia să fim complicii unei evadări criminale de pe Pămînt, împreună cu nebunii care voiau să provoace pustiitorul măcel! Ai înţeles? Belicoşii noştri generali şi vîrfurile monopolurilor, în frunte cu guvernul, urmau să constituie un stat-major care de pe bordul astronavei refugiate în Cosmos să conducă prin radio operaţiile unui război termonuclear fulger. Criminalii! Mizau pe un atac surprinzător, pornit deodată de pe toate bazele militare. Vezi, Bob, nu sînt comunist şi nici nu ştiu bine ce înseamnă să fii, dar aici, în Cosmos, am înţeles mobilul cumplitei crime pe care o puneau la cale. Ei erau dintre aceia care, între un război nimicitor şi victoria sistemului comunist, preferau prima alternativă... Mda; asta visau, un atac asupra Rusiei simultan cu evadarea

în cosmos şi de acolo, în chip de conductori supremi, feriţi de urgia ce s-ar fi dezlănţuit pe Pămînt, să conducă „ostilităţile”. Ar fi avut grijă să comunice celor creduli că am fost „atacaţi!”... Nebuni, criminali! La ce s-ar mai fi întors? Se pare că sovieticii dispuneau de tot ce le trebuia, pentru a face inofensive la timp chiar şi cele mai teribile teleghidate aruncate asupra lor. Eh, dar asta nu încăpea în capetele strîmte de mangutarii belicoşi ale generalilor noştri. În schimb, ar fi fost rău de ţara noastră?... Blitz-Krieg?*... Împotriva Sovietelor!... A mai visat un nebun la asta: şi pînă la urmă s-a sinucis cu aceeaşi mînă cu care semnase ordinul de atac prin surprindere împotriva Rusiei şi, de fapt, împotriva omenirii întregi...

Cînd am aflat toate astea, mi-a venit să înnebunesc. Nici nu mai ştiu ce i-am spus lui Nielsen. Mi-aduc aminte că l-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să trecem în lagărul celălalt. Dar Nielsen s-a opus. Bietul de el, era atît de îngrozit de posibilitatea provocării unui război, încît nici nu mai putea judeca lucid. Voia un singur lucru: să nu mai lase astronava în mîna oamenilor. Mulţi dintre savanţii noştri, pasionaţi după cîte o problemă ştiinţifică, pierd legătura cu viaţa şi cu adevărul ei... Dar asta, din păcate, am înţeles-o tîrziu de tot, aici, în nemărginirea asta!...

— Dar e groaznic tot ce-mi spui! – îl întrerupse Bob. Giulio, un fapt mi se pare extrem de ciudat: tu crezi, într-adevăr, că ruşii au avut de gînd vreodată să atace patria noastră, aşa cum eraţi gata să credeţi voi atunci? Cum dracu puteaţi să fiţi atît de orbi şi să nu vedeţi că dacă ar fi avut acest gînd şi cum ei deţineau de atîta vreme supremaţia mondială în domeniul armei absolute

---

*Blitz Krieg = război fulger. (N. A.).

şi al astronavigaţiei, atunci praful s-ar fi ales de noi, de mult! Nu, eu nu mai pot crede asta!...

— Astăzi îmi dau şi eu seama de acest lucru, dar atunci eram prea tulburat, prea apăsat de o responsabilitate care aproape ne depăşea puterile. Tot ceea ce vedeam în faţa ochilor, în acele clipe, era doar faptul că nu doream să fim complicii asasinilor, nu puteam accepta ca noi să dezlegăm mîinile unor criminali...

Ne-am zbătut şi ne-am frămîntat o noapte întreagă. Trebuia să ajungem la o concluzie. Şi această concluzie era determinată de o alta: nu trebuia ca nebunii să intre în posesia astronavei pentru a o folosi în scopuri criminale. Era clar că ori distrugem Vulturul, ceea ce ar fi însemnat să ne distrugem opera cea mai de seamă a vieţii noastre, o nemaipomenită crimă împotriva ştiinţei, sau... Da, soluţia a doua ni s-a părut cea mai bună. Am hotărît să plecăm fără ei! Pe urmă aveam noi să decidem ce e de făcut. Ne gîndeam că lor nu le mai rămîne vreun mijloc cu ajutorul căruia să ne poată ajunge. Mai dispuneau de proiectilele cosmice-robot, dar ele ştiam că nu pot atinge viteze superioare iuţelii Vulturului. Dar... am să-ţi vorbesc despre asta mai tîrziu. După ce am luat o dată hotărîrea de a evada, nu ne mai rămînea decît s-o ducem la îndeplinire.

Giulio se aşează din nou în fotoliu şi îl privi un timp, în tăcere, pe ziarist. Bob însă stătea ca pe jăratec:

— Ei... şi mai departe?!

— Mai departe... Ne-am prefăcut că nu ştim nimic din planurile lor bestiale şi am pregătit astronava într-un ritm accelerat. Cînd totul a fost gata de plecare, ne-am adunat în secret cei cinci componenţi ai echipajului de acum şi am hotărît ziua plecării. Nu ştiu de unde naiba a apărut, în momentul decolării, şi Brown. Era

prea tîrziu să-l mai scoatem din astronavă. I-am spus că facem prima încercare cu motoarele în plin. Omul s-a purtat multă vreme ca şi cum ar fi fost de partea noastră. Cred că un timp a fost convins de faptul că Vulturul face doar un zbor de încercare. Dar – după cum ştii – mai tîrziu nemernicul şi-a dat arama pe faţă.

— Dar ceilalţi membri ai echipajului cînd s-au pregătit pentru acest zbor? – întrebă Bob, întrerupînd.

— Mda, asta am uitat să-ţi spun. Fiecare membru al echipajului a fost pregătit minuţios pentru zborul acesta, de fapt... nu chiar pentru ăsta!... Vulturul a fost echipat cu tot ce ar fi fost necesar pentru o viaţă de zeci de ani în condiţiile vitrege ale Cosmosului. Diavolii se îngrijeau de toate, probabil pentru a se putea întoarce pe Pămînt numai atunci cînd efectele ucigătoare ale exploziilor nucleare vor fi dispărut cu desăvîrşire...

Dar lucrul acesta nu trebuia să se întîmple! În orice caz, planurile lor iniţiale s-au spulberat ca fumul unei ţigări. Căci în noaptea de 17 spre 18 iunie, cînd spre ghinionul tău te aflai şi tu în corpul Vulturului, am decolat lăsîndu-i cu buzele umflate pe cei care sperau să aprindă Pămîntul. Asta e, prietene, istoria Vulturului! Nu ştiu bine dacă fuga noastră a însemnat ceva pentru omenire, dar e tot ce am putut face... Poate că mai existau şi alte soluţii, dar noi am văzut-o ca cea mai bună pe asta...

Giulio se opri. Gîndurile i se încrucişau în minte atît de năvalnic, încît nu le mai putea stăvili mersul. În fotoliul său, Bob avea impresia că a auzit o poveste cu balauri şi Feţi-Frumoşi.

Într-un tîrziu, se încumetă să spună:

— Sînt uluit de tot ce mi-ai povestit. Şi cînd mă gîndesc că eu scriam pentru ei şi în gazetele lor! Cîte

lucruri am înţeles abia astăzi, ascultîndu-te pe tine!... Scriam de curînd în jurnalul meu că oamenii ar putea trăi fericiţi dacă ar încerca să aplice descoperirile minţii lor numai pentru înflorirea vieţii şi nicidecum împotriva ei. Nu ştiu cum se face dar abia aici, pe astronavă, măcinat mereu de spaimă şi nelinişte, am priceput, pînă la urmă, că printr-un efort unanim, oamenii pot birui puterea unei naturi vrăjmaşe... Da, cred că o pot birui!

Lui Giulio i se făcu sete. Se ridică şi îşi turnă un pahar de limonadă rece de la instalaţia specială din cabină. Răcorit de licoarea plăcută, se întoarse apoi şi. rămase aşa o vreme, dus pe gînduri. Dar Bob nu-l lăsă în pace.

— Ascultă, Giulio, un lucru nu pot să pricep: cine trebuie să ne anunţe că ne putem întoarce?

— Un... prieten!... Unul rămas acolo, care n-a putut să ne însoţească. Acum însă... nu ştiu dacă ne va mai anunţa vreodată!

— Ce-ai spus?! – izbucni Bob, stupefiat. De ce să nu ne mai cheme? Sau poate ai aflat că omenirea s-a stins într-un cataclism nuclear?!

— Nu!... Nu!... Asta, nicidecum! Eu unul sînt convins că n-a mai avut loc nici un război nuclear. Şi asta nu pentru că noi am evadat cu Vulturul, lăsîndu-i pe criminali fără putinţa salvării. Am devenit astăzi mai lucid şi văd în alt mod istoria. Faptul că noi, prin evadarea Vulturului, ne-am solidarizat cu toţi oamenii cinstiţi şi dornici de pace o fi avut vreo importanţă oarecare, dar nu hotărîtoare. Mulţi savanţi de-ai noştri ar fi trebuit să se solidarizeze cu noi. Ceea ce cred că a triumfat pe Pămînt este voinţa crescîndă a miliardelor de oameni simpli şi cinstiţi care doresc să trăiască, care vor ca viaţa lor să devină fericită pe planeta noastră şi

urăsc moartea. Sînt sigur că popoarele nu au permis unui număr infim de descreieraţi să se mai joace cu focul. Cum or fi orînduit oamenii lucrurile, nu ştiu. În orice caz, dacă prietenul rămas acolo nu ne va mai chema, aceasta se datoreşte cu totul altui motiv!...

Asistentul se opri şi îl privi atent pe Bob. Acesta, uimit şi neîncrezător, oarecum chiar înspăimîntat, aştepta explicaţia hotărîtoare.

— Vezi, Bob, am ajuns într-o situaţie pe care, în sfîrşit, e cazul s-o înţelegi şi tu...

Bob presimţea c-o să audă lucruri grozave. Întrebă, destul de reţinut:

— Mă rog, fie cum spui tu. Şi care e situaţia asta pe care eu încă n-o ştiu?

Între cei doi bărbaţi se lăsă din nou tăcerea. Pe bordul astronavei domnea o linişte de mormînt. Era tîrziu. Clipele acelea Bob nu avea să le mai uite niciodată. Giulio îşi privi mai întîi ceasul şi spuse meditînd:

— A trecut de miezul nopţii, Bob. Vrei să mai stăm?

— Se-nţelege! Vreau să aflu adevărul în întregime. Şi nu ciuntit!... Nu voi pleca de aici pînă ce nu o să-l aud. Oricum ar fi el! Sper că n-ai să-ţi retragi promisiunea...

Giulio cumpăni o clipă situaţia şi apoi se decise:

— Bine, prietene. Vrei să afli şi restul... N-am nimic de obiectat. Să vedem dacă n-ai să ai tu. Dar n-ai vrea să continuăm în cabina de navigaţie?

— Pentru ce? – întrebă ziaristul, surprins de atîtea ocolişuri.

— Aş dori să mai verific zborul Vulturului şi unele lucruri trebuie să le vezi cu propriii tăi ochi.

— Dacă numai aşa se poate, să mergem!...

16. PARADOXALA LEGE

În cabina de navigaţie ajunseră destul de repede. De cum intră, Giulio îşi aruncă privirile pe tabloul de comandă. Se asigură că totul merge normal. Privi şi vitezometrul: viteza scăzuse destul de mult. Dar frînarea încă nu încetase.

Satisfăcut de cele constatate, Giulio îl invită pe ziarist să ia loc într-unui din fotoliile de comandă. Apoi, se aşeză şi el în faţa prietenului său.

— Aştept! – deschise vorba Bob, nerăbdător.

— Văd că te grăbeşti – i-o întoarse asistentul. Te previn că ai să asculţi o poveste care te va face să nu te simţi prea bine...

Ziaristul înţelese încă o dată că-l aşteaptă veşti neplăcute. Totuşi, răspunse calm:

— Nu-i nimic, capul n-o să mi-l spargi.

— Capul nu, dar... În sfîrşit, să nu pierdem vremea!...

Asistentul se aşeză mai comod şi se lăsă pe spate, proptindu-se în speteaza moale a fotoliului.

— M-ai întrebat adineauri – începu el – de ce s-ar putea ca Pămîntul să nu ne mai cheme. Vezi, faptul acesta are o legătură cu o frază din povestirea mea de mai înainte. Dacă îţi aminteşti, spuneam că după decolarea Vulturului, eu şi cu Nielsen eram aproape convinşi că nici o forţă din ţara mea n-ar mai fi în stare să ne ajungă. Ai văzut că mi-am exprimat o oarecare rezervă.

— Ei, şi ce-i cu asta? – replică Bob, încurcat.

— Ai să vezi îndată, că de fapt asta e totul. Dar mai bine să nu te sperii degeaba. Las explicaţiile pentru la urmă...

— Sfinte Bavon! Mă exasperezi! Ce naiba? Mereu laşi explicaţiile la urmă... Mă crezi un papă- lapte? Un fricos?...

— Mi-e tare teamă că ai să-ţi pierzi în curînd acest curaj lăudabil – replică Giulio, în timp ce pe buze îi flutura un surîs misterios. Totuşi – continuă el – te rog să mă crezi că e mai bine să încep cu altceva. Am să ajung acolo unde trebuie. Eşti de acord?

— Dacă nu te pot convinge să faci altceva, n-am încotro! – bombăni ziaristul, supărat.

— Consider că ai acceptat. Bun... Atunci am să încep printr-o amintire de pe astronavă. Mai ţii minte cînd m-ai întrebat, ultima dată, cît a trecut de cînd am plecat?

— Desigur, ţin foarte bine minte. Dar nu mi-aţi spus nimic precis, nici tu şi nici Arthur. Iar eu, ca să nu vă mai bat la cap, am renunţat să vă mai întreb. Dacă ai de gînd să-mi spui acum, mi-ai face o mare plăcere.

— O vei auzi şi pe asta, dar ceva mai încolo. Te-am întrebat numai ca să-ţi arăt că n-am uitat. Mîine, fii sigur că vei pune în fruntea noului tău jurnal data precisă...

— De-ai şti cît m-am necăjit atunci, cînd am început jurnalul cel vechi, acela pe care mi l-a furat Cosmosul. Aveam impresia că sînt un condamnat la moarte. E tare neplăcut să nu mai ştii nici ziua pe care o trăieşti...

Asistentul zîmbi cu înţelegere. Deodată, întrebă ca din senin:

— Bob, tu ai auzit vreodată vorbindu-se despre efectul vitezelor foarte mari?

— Hm!... Ceva, foarte vag, îmi amintesc de la o conferinţă. Există un astfel de efect?

— Există, Bob. Mai întîi însă ştii cum măsoară oamenii viteza unei astronave?

— Păi... ştiu eu?! Tehnic vorbind, nu ştiu să răspund. Dacă am vorbi despre un automobil, ar fi cu totul altceva. Atunci aş spune că după stîlpii de telegraf sau după un alt punct fix. Dar aici, în hăul ăsta...

— După cum văd, un lucru îţi este clar: pentru a măsura o viteză, e necesar să ai un punct de referinţă. Altfel spus, un punct fix. Dar ştii că în Univers nu există puncte fixe. Pămîntul se învîrteşte în jurul Soarelui, iar acesta îşi are mişcarea lui. Planetele şi stelele, fără excepţie, îşi au şi ele mişcările lor. Ce ne facem atunci? Ce punct fix ne alegem ca să putem măsura vitezele de zbor?

Bob ridică din umeri:

— Întrebarea mă depăşeşte. Habar n-am! Spune-mi tu...

— Nu-mi rămîne decît să-ţi spun eu... Omul şi-a ales ca puncte fixe, încă din vremuri străvechi, chiar lucrurile de pe scoarţa Pămîntului, căci nu avea nevoie de mai mult. Pentru el n-avea nici o importanţă faptul că Pămîntul se roteşte în jurul Soarelui cu o viteză de treizeci kilometri pe secundă. La drept vorbind, multă vreme oamenii nici n-au ştiut că există o astfel de mişcare, fiindcă ea nu e perceptibilă cu simţurile obişnuite. Mult mai tîrziu, cînd ştiinţa a luat un avînt deosebit, omul s-a văzut nevoit să-şi aleagă alte puncte fixe pentru a putea determina şi chiar prezice poziţia Pămîntului faţă de Soare sau faţă de alte stele. Iar pentru treaba asta şi-a ales ca puncte de reper stelele mai îndepărtate care apar ochiului pămîntean ca şi cum nu s-ar mişca. Desigur că asta e o simplă iluzie. De pe astronavă ai avut şi tu ocazia să te convingi că Pămîntul a devenit pentru noi un corp ceresc ce ni se pare fix,

deşi ştim sigur că nu este aşa. Dacă am încerca să măsurăm viteza astronavei noastre faţă de alte stele, am obţine valori cu totul diferite decît cele pe care le citim acum pe vitezometru. Pe noi însă ne interesează viteza Vulturului numai faţă de Pămînt.

— Cum, nu avem aceeaşi viteză faţă de toate stelele?

— Nu, dragă Bob, nu avem... Şi ai să înţelegi îndată de ce... Imaginează-ţi că doi alergători pornesc din acelaşi punct. Unul însă aleargă mai repede decît celălalt. Te-ntreb: viteza alergătorului mai iute de picior va fi aceeaşi, atît faţă de al doilea alergător, cît şi faţă de punctul de plecare?

— Bineînţeles că nu!

— De ce?

— Fiindcă aleargă şi celălalt...

— Exact. Ai judecat corect. Să revenim acum la astronavă. Ea îşi măsoară viteza faţă de Pămînt. Dar şi globul pămîntesc are o anumită viteză în spaţiu, măsurată, să zicem, faţă de Soare. Te pot întreba: toate stelele au aceeaşi viteză de mişcare?

— Nu, cred că nu.

— Şi atunci?

— Ei, da! Acum înţeleg... Cum o să mai aibă astronava aceeaşi viteză?! Ce prostie am spus! Din moment ce comparăm mişcarea ei cu diverşi „alergători” cosmici, e şi normal să găsim viteze diferite.

— Bravo! Pînă acum te descurci bine. Să mergem mai departe. Care crezi tu că e viteza cea mai mare pe care un corp din Univers e în stare s-o atingă – măsurătoarea fiind făcută în raport cu oricare alt corp?

— Ce-ntrebare! Dacă un vehicul va fi accelerat necontenit, va putea atinge orice viteză, oricît de mare!

— Chiar oricît de mare? – îl cercetă asistentul, amuzat.

— Mai e vreo îndoială?! De vreme ce în Cosmos frecarea este aproape inexistentă, viteza poate fi mărită peste orice limită...

— De astă dată ai nimerit-o prost, ziaristule! – observă Giulio, rîzînd. Vitezele au o limită în Univers, prietene!...

— O limită?!

— O limită, Bob, un prag peste care nu se mai poate trece.

Faţa lui Giulio arăta din nou îngîndurată. Ziaristul, însă, neîncrezător, întrebă:

— Poţi să-mi spui şi mie care e limita asta?

— Am să-ţi spun şi eu ceea ce-mi spune şi mie ştiinţa vremii noastre... Pragul acesta este viteza luminii!

— Viteza luminii?!... Ah, aşa e! Văd că memoria mă lasă... Am mai auzit eu cînd va că lumina are viteza cea mai mare din Univers...

— Da, da, Bob. Viteza luminii este cea mai mare viteză pe care natura o poate realiza în sînul ei. Cel puţin nimic nu vine să contrazică acest adevăr ştiinţific. Cred că ştii cît e de mare această viteză: în spaţiul cosmic, lumina aleargă cu o viteză de trei sute de mii kilometri pe secundă.

— Îmi amintesc acum de toate astea. Dar pentru lumină mi se pare totuşi o viteză cam mică!

— Mică?! – făcu Giulio, uimit de observaţia lui Bob. Gîndeşte-te eă cel mai rapid avion-rachetă, pilotat de aviatorii noştri, nu atinsese, înainte de plecarea noastră, mai mult de nouă kilometri pe secundă. Iar din cîte sînt informat, doar una din astronavele sovieticilor mai depăşise graniţa celor o sută şaptezeci de mii

kilometri pe secundă. Nu e exclus ca, între timp, ei să fi ajuns la rezultate şi mai teribile... Nu avem de unde şti – mai adăugă Giulio, trist, pentru sine.

Bob nu observă asta. Pe el îl frămînta altceva.

— Dar astronava noastră?

— Ei, cu ea e altceva. Noi am fost siliţi să împingem la exces accelerarea ei. Astfel ne-am fi putut convinge de extraordinarele posibilităţi ale rachetelor fotonice*.

— Şi de ce spui că numai în vidul cosmic lumina zboară cu viteza maximă?

— Fiindcă în alte medii materiale lumina are viteza ceva mai mică. Undele luminoase sînt, oarecum, frînate în aceste medii.

— Bine – răspunse ziaristul, convins. Dar faţă de cine are lumina această viteză?

— Fată de orice corp din Cosmos! zîmbi Giulio.

— Mă-mbeţi cu apă rece! Adineaori m-ai convins că o navă are viteze diferite, dacă se măsoară viteza ei faţă de stele diferite. Mă rog, asta o cred, fiindcă stelele se mişcă în mod deosebit unele de altele. Iar acum o întorci şi-mi spui că lumina are aceeaşi viteză, indiferent faţă de cine o măsurăm! Asta e prea de tot!...

— Dragul meu, bineînţeles, nu e chiar atît de uşor să pricepi dintr-o dată o lege atît de ciudată a naturii. Cu toate astea, chiar dacă mintea noastră refuză şi nu vrea să fie de acord de la început cu faptul că viteza luminii este aceeaşi, indiferent faţă de ce punct din univers o măsurăm, pînă la urmă ne vedem siliţi să acceptăm acest adevăr. Noi nu vom putea impune universului legile pe care le-am considera acceptabile pentru înţelegerea noastră umană! Unele dovezi ale ştiinţei ne

---

* Giulio se referă la faptul că rachetele fotonice, adică acelea în care ca jet de accelerare se foloseşte lumina (fotonii) pot atinge viteze foarte apropiate de viteza luminii (N. A.).

obligă să trecem peste obişnuinţă, peste ceea ce ni se pare firesc şi să acceptăm adesea chiar şi ceea ce ni se pare imposibil. Simplele păreri sînt de multe ori iluzii deşarte. Orice am spune noi, viteza luminii rămîne mai departe pragul tuturor vitezelor din univers şi, în acelaşi timp, neschimbată faţă de orice punct am măsura-o. Nici un alt vehicul nu va fi în stare să depăşească această limită... Acesta e rezultatul la care a ajuns ştiinţa actuală...

Bob era copleşit de cele auzite. Prin minte însă îl fulgeră un gînd care-l împinse să întrebe:

— Ascultă, Giulio... Sînt foarte frumoase toate cîte mi le-ai spus şi zău, îmi pare tare rău că n-am avut ocazia să le aflu mai devreme. Dar... de ce mi le-ai spus? Sau poate te-ai gîndit să întăreşti cunoştinţele unui biet ziarist cosmic...

Un surîs trist flutură pe faţa lui Giulio. Nu-i putea răspunde lui Bob dintr-o dată. Şi, totuşi, partea cea mai grea a explicaţiilor venea abia acum. În cele din urmă, se hotărî, trecînd peste gluma lui Bob:

— Vezi, cu cît o astronavă se mişcă mai repede, cu cît zboară cu viteze tot mai mari, cu atît viaţa oamenilor de la bordul ei, în comparaţie cu cei rămaşi pe Pămînt, se scurge mai încet...

— Cum ai spus? întrebă ziaristul, uluit. Cum vine asta?! Adică, dacă eu aş zbura cu o viteză foarte mare, atunci aş îmbătrîni mai încet? Ce spui, domnule?! E nemaipomenit! Ar însemna că dacă aş zbura cu viteza luminii, aş deveni şi nemuritor! Dar bine, astronautule, asta ar fi extraordinar!

— Ar fi, Bob! Cu o condiţie – zîmbi Giulio. Dacă am putea atinge viteza luminii! Natura însă interzice acest fapt. A aranjat în aşa fel lucrurile, încît pentru ca un corp să atingă viteza luminii ar trebui să fie accelerat

de o forţă infinită. Dar o astfel de forţă este imposibil de realizat, căci infinitul nu se poate realiza în natură. Nu numai acum, dar niciodată omul nu va putea avea la dispoziţia lui forţe nemărginite. Mintea omului are un hotar istoric. Omul va dispune de forţe tot mai mari, pe măsura dezvoltării ştiinţei, dar nicicînd nu va putea crea forţe nesfîrşit de mari. Astfel că atingerea nemuririi, printr-un zbor cu viteza luminii, ne apare ca un fapt ce contrazice legile naturii, ceea ce e totuna cu a spune că nu se poate realiza!

— Ce păcat! – oftă Bob, sincer întristat. Ar fi fost admirabil ca odată omul să poată smulge globul pămîntesc de pe orbita lui şi cu ajutorul unor motoare infinit de puternice să pornească într-o călătorie prin univers, atingînd viteza luminii. Atunci întreaga omenire ar fi realizat nemurirea!...

Asistentul se amuză copios de ideea năstruşnică ce-i trecuse prin minte lui Bob. Dar nu putea fi de acord.

— La ce ţi-ar fi bună o astfel de nemurire, ziaristule, dacă în zborul acesta tu te-ai desprinde de restul Cosmosului?

Pe Bob însă, în clipa aceea, îl frămînta o cu totul altă problemă. Sări din fotoliu, ca împins de un resort:

— Giulio!... Păi dacă noi am zbura cu o viteză extrem de mare, nouă nu ni s-ar aplica legea vitezelor foarte mari?

— Nu am putea face excepţie!

— Cerule!... Am îmbătrîni mai încet!...

— Fără îndoială, cel puţin faţă de Pămînt!

— Păi, eu nu simt încă nici o schimbare în organismul meu, deşi zburăm cu viteza asta fantastică. Mă simt de parcă aş fi tot pe Pămînt...

— Şi nici n-ai să simţi vreodată că trăieşti, că viaţa ta se scurge mai încet decît viaţa pămîntenilor. Efectul

zborului asupra vieţii tale l-ai putea observa numai întorcîndu-te de unde ai plecat.

— Curios! Şi ce-aş observa la întoarcere? Ce-am să găsesc pe Pămînt, după ce voi fi zburat cu o viteză foarte mare?

17. PASĂREA MĂIASTRĂ

Giulio se gîndi puţin cum să răspundă. Era momentul cel mai critic. Îi veni în minte o idee salvatoare:

— Dragă Bob, am să-ţi spun mai întîi o mică poveste. O legendă străveche. Vrei?

— Are vreo legătură cu cele discutate?

— Într-un fel, da!

— Atunci te ascult.

— ...Se povesteşte că un tînăr păstor, din vremuri străvechi – începu Giulio – se gîndea adesea ce-ar face el dacă ar fi silit să nu mai moară vreodată. Se temea că s-ar plictisi grozav într-o astfel de viaţă fără de sfîrşit. Legenda spune că, într-o zi, păstorul plecă de la stînă şi se rătăci într-o pădure seculară. Deodată, în mijlocul codrului auzi cîntînd o pasăre. Cîntecul ei era atît de frumos, încît păstorul rămase vrăjit. Se apropie de copacul printre crengile căruia se lăsase pasărea cu glasul acela fermecător. Cînd omul se opri la tulpina copacului, pasărea zbură înspre un alt copac. Şi se luă atunci după ea. Cîntînd neîncetat, pasărea zbura din copac în copac, afundîndu-se tot mai adînc în inima codrului. Fermecat de cîntecul păsării, păstorul se ţinu mereu în urma ei. Deodată, măiastra cîntăreaţă dispăru şi împreună cu ea şi cîntecul acela divin. Tînărului păstor îi păru foarte rău că pasărea pierise fără să mai reapară. Mîhnit de cele întîmplate, făcu cale întoarsă pe unde credea el că venise. În sfîrşit, cu multă greutate,

nimeri drumul şi ajunse din nou în faţa vechii stîne... Dar, de cum sosi acolo, observă că o seamă de lucruri sînt schimbate. Totuşi, intră în stînă, unde un tînăr păstor îl întîmpină şi-l întrebă ce doreşte şi pe cine caută. Mirat, şi în acelaşi timp neliniştit, păstorul, la rîndul său, întrebă de cîteva nume pe care le cunoştea. Dar tînărul din faţa lui ridică nedumerit din umeri şi-i răspunse că nu cunoaşte pe nici unul din păstorii numiţi. Îl rugă totuşi să aştepte puţin pînă o să vină baciul stînei, poate că ştie el ceva.

Cînd veni baciul şi auzi de cine-ntreabă oaspetele, rămase uluit. Cunoştea numele acelea, fiindcă ştia bine istoria acelor locuri. Dar cei pe care păstorul afirma că-i cunoaşte bine, şi că trebuie să se afle în stînă, muriseră de peste un secol. Povestea nu mai spune ce s-a întîmplat după aceea...

— E o poveste interesantă – observă ziaristul impresionat de sensul legendei – dar nu văd legătura cu noi!

— Desigur, n-o vezi... M-ai întrebat ce-ai putea găsi la întoarcere, dacă în prealabil ai fi zburat un oarecare timp cu o viteză foarte mare. Legenda s-a născut probabil în mintea cuiva, care dorea, pesemne, să trăiască mult mai mult decît cei optzeci sau nouăzeci de ani cît ţine o viaţă de om... Am să-ţi pun acum o întrebare. Ce-ai zice dacă la întoarcerea Vulturului pe Pămînt te-ai trezi în situaţia păstorului din poveste?

— Glumeşti – rîse Bob. Doar n-or fi murit toţi contemporanii noştri, nu s-o fi stins o generaţie întreagă în decursul celor cîteva luni de cînd am plecat!...

— Mi se pare că ai uitat ce spuneam despre efectul marilor viteze!...

— Ba n-am uitat de loc! Dar nu cred că am zburat cu o astfel de viteză, încît în timpul care s-a scurs pe astronavă, Pămîntul să fi îmbătrînit cu zeci de ani!…

— Şi dacă totuşi am zburat… şi… au trecut zeci de ani? – întrebă Giulio, aproape şoptit.

— Ha, ha, ha! – rîse în hohote ziaristul. Începi să te ţii de glume… Poznaşule!… Din ăştia-mi eşti?!

— Dragul meu, nu mă ţin de glume. Pari extrem de convins că pe astronavă s-au scurs doar cîteva luni. Asta, într-un fel, e adevărat. Dar ţine minte că sînt luni proprii astronavei, arătate de calendarul nostru. Acesta nu simte decît viaţa care se scurge pe bord. Să-ţi arăt însă data reală pe care o citesc pămîntenii…

— Cum ai să mi-o arăţi?

— Astronava dispune de un calendar automat care ţine evidenţa timpului, nu dependent de astronavă, ci a aceluia pe care nu-l influenţează viteza, adică acela pe care oamenii îl citesc în calendarul lor, în acest moment…

Giulio se ridică, invitîndu-l pe ziarist să-l urmeze. Apăsă apoi pe butonul de punere în funcţiune a calendarului automat. Ecranul aparatului se lumină şi în curînd apăru o dată înscrisă pe el.

— Ce citeşti, Bob? – întrebă Giulio, calm.

— 29 octombrie 2009, orele 12! Ce? Ha, ha, ha! Astea sînt scamatorii de astronaut!… Doar n-au trecut pe Pămînt peste treizeci de ani de cînd am plecat!

Giulio îşi privi prietenul cu un aer compătimitor:

— Dragul meu ziarist, au trecut!… Şi regret tare mult, dar nu e vina noastră!…

— Ei, haide, să fim serioşi! Cine te poate crede?

— Dragul meu, sîntem siliţi s-o credem!… Ai văzut-o, doar!…

— Sfinte Bavon! După cîte văd, nu glumeşti! Dar cum e posibil?

— A existat o pasăre care a fermecat astronava noastră.

— O pasăre?!

— Da, ziaristule, o pasăre... Am şi vorbit despre ea .. O cheamă „Viteză”!...

— Viteza?! Dumnezeule! Şi sîntem chiar atît de bătrîni?

Şi nemaiaşteptînd un răspuns, Bob se apropie în grabă de oglinda sălii de comandă. Îşi privi chipul şi, uluit, se întoarse spre asistent:

— Giulio! Tu mă vezi mai bătrîn? Că eu nu-mi dau seama de aşa ceva...

— Nici eu! – răspunse asistentul, mai înveselit. După cum nici tu nu mă poţi vedea pe mine c-am îmbătrînit cu aproape trei decenii. Ar trebui să arăt acum ca un om de peste cincizeci şi cinci de ani... Or, nu prea ar putea spune cineva că am vîrsta asta.

Bob nu putea crede încă. Pentru el, cele spuse de Giulio erau un mare mister. De aceea, întrebă încă o dată şi mai neîncrezător:

— Ascultă, Giulio, calendarul tău spune adevărul? Oamenii de pe Pămînt au serbat deja împlinirea anului 2000?

Asistentul îl privi o clipă pe Bob şi, încruntîndu-şi puţin sprîncenele, răspunse cu o voce caldă, dar tristă:

— Au sărbătorit şi împlinirea anului 2009!

— Mă-ngrozeşti! Cum adică, în timp ce noi am vieţuit pe astronavă ceva mai mult de un an, pe Pămînt s-au şi scurs aproape trei decenii!? Ar fi fantastic!

— De ce fantastic, Bob?

— Cum de ce? Ce vom mai găsi noi pe Pămînt cînd ne vom întoarce. Unde ne vor fi cunoscuţii?,

— Întrebarea e dacă ne vom mai întoarce!

— Alta acum!... Cum poţi vorbi astfel? Doar nu vrei să murim în bezna asta înfiorătoare?! Nici mormînt să n-avem? Să ne înghită neantul ăsta îngrozitor?... Nu vreau!... E un coşmar tot ce-mi spui!...

Ziaristul îşi scutura capul voind parcă să alunge un vis urît. Dar Giulio nu-l mai slăbi:

— Tu nu vrei, dar alţii au hotărît într-altfel!... În principiu vom rămîne în Cosmos şi vom merge cît ne vor mai ţine puterile şi viaţa!...

— Sfinte Bavon, m-ai părăsit! – gemu ziaristul, copleşit... Viaţa mea s-a dus!... Din cauza unor blestemate de informaţii! Acum să fiu sortit unei morţi sinistre, departe de Pămînt şi într-un neant fără nume!... De ce, Giulio, de ce? Spune-mi cine a hotărît asta?

Bob era sincer în mărturisirea durerii lui.

— Dragul meu prieten – încercă să-l mîngîie asistentul. Nu lua totul în tragic. Speranţa îl poate ridica pe om făcîndu-l mai puternic, mai curajos... S-ar putea ca printr-o minune, dacă mă pot exprima aşa, sau mai degrabă printr-un concurs excepţional de împrejurări, să mai ajungem cîndva din nou pe Pămînt... Haide, fruntea sus!...

Pe ziarist, mult mai impresionabil decît ceilalţi, aventura Vulturului îl zguduia. Privi aparatele din jur, pe asistent, şi pe neaşteptate, spre surprinderea lui Giulio, faţa lui Bob se deschise:

— Dacă asta e situaţia... Nu mai am ce face. La urma urmei, mă gîndesc că e prosteşte să-mi pierd nădejdea!... În definitiv, pe Pămînt nu mi-a rămas nimeni scump. Iar de la o vreme, am îndrăgit aşa de mult această astronavă, încît cred că fără ea viaţa mea ar fi rămas întotdeauna ciuntită, nerealizată complet.

Oricărui om i-ar părea rău de Pămînt, de locul în care s-a născut. Nici acolo nu mă simţeam rău... Dar niciodată n-aş fi ajuns să pricep şi să judec legile vieţii aşa cum am reuşit să o fac aici... Să zbor printre stele! – mai adăugă Bob ca într-un vis.

Lui Giulio nu-i venea să creadă. Erau posibile, oare, şi minuni?

— Bob! Dragul meu Bob! – strigă el fericit din cale-afară. Eşti cel mai formidabil ziarist-astrona-ut! Nici nu mă aşteptam la asta... Hai să te îmbrăţişez! Eşti... nici nu ştiu cum să-ţi spun, teribil!

Dar Bob, înveselit şi el, considera situaţia Vulturului foarte firească.

— Nu sînt teribil de loc, Giulio. Vulturul vostru mi-a insuflat şi mie curaj, aş putea spune un curaj orb. Crede-mă, am ajuns să nu mă mai tem de nimic... Eh, uneori mă mai mir şi eu, omul rămîne om... Sînt destule lucruri ce te pot îngrozi... În realitate sînt fericit că eu, un ziarist profan, mă aflu printre oameni care nu s-au înspăimîntat în faţa faimosului efect al vitezei asupra timpului! Da, nu s-au înspăimîntat... Atunci eu de ce să mă tem?

Giulio tresări. Ceea ce spunea Bob era mult, mult prea mult. Căci nu fusese chiar aşa. Dar îl auzi pe ziarist:

— Aţi mai putea reveni la vechea viteză?

Asistentul se reculese. Răspunse iute:

— Dacă vreodată s-ar întîmpla să nu putem, nu ştiu cum s-ar sfîrşi totul!... Însă, de astă dată, tocmai sîntem în curs de frînare.

— Grozav!... Dar stai, aş vrea să te mai întreb ceva. Voi ştiaţi că astronava e în stare să realizeze viteza aceasta?

— Nici măcar n-am visat vreodată! Totul s-a petrecut pe neaşteptate, fără voia şi fără ştiinţa noastră. E o şansă dintr-un milion că nu am explodat.

Dar Bob nu-l mai auzea pe Giulio. Capul său de ziarist înfierbîntat măcina acum idei nenumărate, care-i năvăleau în minte. Uitase să mai întrebe şi de motivul care a determinat Vulturul să ajungă aici.

Într-un tîrziu, vocea lui visătoare răsună cald, liniştită:

— Totul a fost aşadar ca şi cîntecul acelei păsări legendare!... Straniu!... Să afli că generaţia ta s-a stins, iar tu mai rătăceşti, aproape la fel de tînăr, pe cărări cosmice nebătătorite!...

Comportarea ziaristului îl făcu şi pe Giulio să uite pînă şi cea din urmă tristeţe. Îl privi pe ziarist, cîntărindu-l multă vreme. Încercă să ghicească ce se ascunde în acest om pe care o simplă întîmplare l-a făcut erou al unor evenimente tragice şi totodată triumfale...

Giulio simţea acum o afecţiune şi mai adîncă pentru acest Bob, acest veşnic nedumerit şi entuziasmat.

Dar lui Bob îi ardea de cu totul altceva:

— Şi cînd mă gîndesc, cît eram de convins că v-aţi îmbolnăvit de cine ştie ce boală grea!...

Giulio zîmbi. Rămase o clipă gînditor, apoi îşi ridică privirea spre Bob şi comentă:

— Bietul Karl! A fost nevoit să lupte pe două fronturi. Mai întîi cu propria-i teamă de necunoscut şi apoi cu slăbiciunea Raymondei... A plîns femeia asta de credeam c-o să-şi piardă minţile. S-a consolat abia atunci cînd i s-a promis că odată şi odată Nielsen va renunţa la continuarea călătoriei şi ne vom întoarce. Dar asta nu trebuie să o afle Arthur...

Bob tăcu cît tăcu şi întrebă din nou:

— Şi acum unde se află astronava?

— Ah, iartă-mă, am uitat să-ţi spun că pe astronavă distanţele se exprimă altfel decît în kilometri. Se foloseşte anul-lumină, de care cred că ai auzit. E distanţa pe care o străbate o rază de lumină în decurs de un an pămîntesc.

— Şi cît face asta în kilometri?

— E un număr enorm! Te plictiseşti pînă-l scrii!... Se scrie cu unu în faţă şi vreo treisprezece zerouri după el...

— Oho! Şi noi la cîţi ani-lumină sîntem?

— În dimineaţa aceasta, la orele opt, Vulturul se va afla la 13,5 ani-lumină de Pămînt... şi acum, cred că e cazul să mergem la culcare! Ce spui?

— Ce să mai spun?! După toate astea, mie nu-mi mai arde de somn... 13,5 ani-lumină!... în golul ăsta!... Mda! făcu Bob, cu un oftat. Am să merg în cabina mea şi în sfîrşit voi trece în fruntea jurnalului, pe care l-am scris, data cea adevărată de pe Pămînt. Să mi-o mai spui o dată...

Asistentul se îndreptă spre calendarul automat şi îl puse în funcţiune. După ce descifră data îl închise şi reveni lîngă Bob.

— Cît e? întrebă acesta.

— Reţine: anul 2010, luna aprilie, ziua 9. Asta pentru că astronava a mai zburat un timp cu viteza aceea uriaşă, înainte de frînare...

18. SE SFARMĂ O STEA

— Giulio! Hei, Giulio!... Nu te mai scoli?

Trezit de chemarea ce ţîşnise din difuzorul televideofonului, asistentul sări din pat şi privi în jurul său cu ochii cîrpiţi de somn; desluşi pe ecran figura impunătoare a lui Nielsen.

— Mă surprinzi, Giulio! – începu profesorul, zîmbind.

Încă sub imperiul somnului, Giulio abia de-şi mişcă buzele cu un:

— De ce?

— Ştii cît e ceasul?

Întrebarea îl făcu să tresară. Privi spre ceasul cabinei. Nu-i venea să creadă. Trecuse de orele zece. Arthur îi urmărea, prin televideofon, toate mişcările.

— Ei, ai aflat cît e ceasul? – insistă Nielsen, rîzînd.

Tînărul său asistent nu mai aşteptă vreo altă invitaţie. Răspunse în grabă:

— Mă spăl pe ochi, îmi pun hainele şi sînt îndată la tine.

— Nu e nevoie de atîta zor! Nu uita să iei ceva şi în gură, poate ţi-e foame. Să ştii că am început ocolul stelei...

— Am şi ajuns?! întrebă Giulio, mirat şi bucuros, totodată.

— Cu bine şi la timp! răspunse Nielsen, satisfăcut.

Cei şase astronauţi se adunaseră în marea cabină de observaţii. Bob, ca de obicei, încă nu ştia ce o să se

întîmple. Vocea lui Nielsen răsună deodată, impresionant:

— E cazul, Giulio, să preiei comanda! Ne apropiem şi mai mult de astru.

Asistentul ieşi, în timp ce Arthur se întoarse spre Bob:

— Bănuieşti de ce ne-am adunat aici?

— Habar n-am! M-a surprins invitaţia lui Karl. Tocmai îmi completam cea mai interesantă parte din jurnal...

— Cred că n-o să-ţi pară rău... Vei avea ocazia să contempli privelişti pe care nici un ochi omenesc nu le-a mai văzut vreodată.

Profesorul apăsă un buton şi oblonul exterior al astronavei alunecă într-o parte lăsînd dezvelit peretele transparent. Ziaristul nu mai privise de mult afară. Şi de astă dată, ochii săi fură fascinaţi de frumuseţea înfricoşătoare a negrei imensităţi presărate cu aştri strălucitori. Deodată, privirile îi căzură pe o stea foarte apropiată ce i se păru excepţional de luminoasă.

Văzîndu-l impresionat, Nielsen întrebă:

— Cum ţi se pare, dragă prietene?

— E splendid!... Un foc măreţ într-o imensă mare de întuneric!...

Raymonde şi Cristina se ţineau strînse una lîngă alta, privind şi ele înfiorate spectacolul cosmic. După o vreme, comanda profesorului se auzi clar:

— Frînează, Giulio!

Puţin după aceasta, Vulturul încetă să se mai apropie în spirală, de stea. Astrul rămînea mereu în dreapta, în timp ce astronava, într-o goană nebună, se învîrtea în jurul lui, la o distanţă de peste o sută şaizeci de milioane kilometri.

— Ştii ce stea este? – îl întrebă Giulio, intrînd pe uşă.

— De unde ai vrea să ştiu? – răspunse Bob, ridicînd din umeri.

— De altfel, de pe Pămînt nici nu se prea vede – adăugă Giulio. Pornind de aici, pînă la Pămînt o rază de lumină ar zbura 13,5 ani-tereştri.

Impresionat adînc de văpaia aceea cerească ce semăna cu un foc feeric într-o noapte adîncă, Bob sta nemişcat în fotoliul său şi privea. Deodată se trezi întrebînd:

— Cum se numeşte minunea aceasta cosmică?

— E steaua Van Maanen! – îi şopti Giulio.

— Van Maanen?! De ce i se spune aşa?

— După numele celui care a descoperit-o.

— Şi nu uita să-l informezi pe ziaristul nostru cum se numesc astfel de stele! – îi sugeră profesorul lui Giulio.

— Da! Am uitat să-ţi spun, dragă Bob, că stelele acestea, care, în ciuda dimensiunilor lor reduse, strălucesc atît de puternic, poartă numele de „pitice albe”.

— Nostimă denumire! – spuse Bob, amuzat. Dar de ce strălucesc atît de orbitor? Cînd am privit Pămîntul prin telescop nu mi s-a părut că ar avea strălucirea aceasta formidabilă.

— După cîte văd, încă nu ţi-ai pus la punct cunoştinţele de astronomie, deşi te afli printre stele!... Între Pămînt şi steaua Van Maanen – continuă Nielsen, există o deosebire esenţială. În vreme ce Pămîntul este un corp luminat de Soare, steaua aceasta emite ea însăşi lumină.

— În plus, ea este una dintre cele mai interesante, preocupîndu-l încă mai de mult pe profesorul nostru!... adăugă asistentul, cu convingere.

— Prin ce anume este atît de interesantă?

— Prin structura ei atomică...

— Ciudat – făcu Bob, grav, de parcă ar fi înţeles ceva.

— Ai priceput? – îl iscodi profesorul.

— Nimic! – mărturisi rapid ziaristul.

— După cîte vedem, te ţii şi de şotii! Un lucru tot trebuie să ştii: în Univers, toate corpurile sînt formate din atomi. Orice atom are un nucleu central şi un nor de electroni spre periferia nucleului. Steaua Van Maanen însă – ca şi alte pitice albe – face excepţie de la regula asta.

Bob aprobă, arătînd că unele lucruri le cunoaşte. Totuşi, întrebă, surprins:

— Cum, steaua asta nu-i formată din atomi?

— Într-un fel, este... Ştii că între densitatea unui corp şi structura sa atomică există o strînsă legătură. Cu cît atomii unei substanţe sînt mai apropiaţi unii de alţii, cu atît densitatea ei este mai mare. Însă, dacă electronii atomilor din respectiva substanţă lipsesc cu desăvîrşire, atunci rămîn numai nucleele atomice formate din protoni şi din neutroni. Cînd rămîn singure, nucleele se pot apropia foarte mult unele de altele şi densitatea substanţei creşte, putînd atinge densităţi enorme. În cazul stelei Van Maanen, corpul ei, în cea mai mare parte, este format numai din nuclee atomice de hidrogen, calciu şi încă alte cîteva nuclee mai grele. Din cauza constituţiei sale neobişnuite, dacă am duce pe Pămînt un degetar de substanţă din steaua Van Maanen, acolo ar cîntări nu mai puţin de douăzeci de tone!... De fapt, substanţa existentă în corpul piticelor albe este cunoscută de oameni ca o stare aparte a formelor de existenţă a materiei*...

---

* În astrofizica actuală se cunosc o seamă de ipoteze neobişnuite. Din calculele unor oameni de ştiinţă reiese posibilitatea existenţei unor stele ce ar fi compuse din pături de materie în ordinea următoare: în centru, mezoni grei ; la mijloc, neutroni şi protoni liberi ; la periferie, plasmă electronică şi

— Douăzeci de tone! – izbucni Bob, uluit. Un simplu degetar?! Cum se poate?

— Foarte bine! Dacă am reuşi să adunăm într-un degetar numai nuclee atomice şi le-am lipi unele de altele, atunci degetarul ar cîntări peste o sută milioane de tone!

— O sută de milioane de tone, un degetar de materie nucleară?! Pare de necrezut!... Dar stai, de ce atunci substanţa din steaua Van Maanen cîntăreşte mult mai puţin?

— Îmi place! – remarcă Nielsen, vesel. Începi să devii un priceput şi într-ale fizicii stelelor!... Dar, să-ţi răspund. Substanţa din Van Maanen, deşi în cea mai mare măsură este formată numai din nuclee atomice, nu poate avea densitatea lichidului nuclear, fiindcă între nucleele atomice există forţe de repulsie care le împiedică să se apropie oricît unele de altele. Dacă vrei, între ele rămîne un fel de gol... Iată de ce densitatea stelei Van Maanen este mai mică decît aceea a materiei nucleare. De altfel, savanţii din generaţia mea afirmă că cea mai mare parte a materiei din univers se află în această stare simplă, la temperatură mare şi presiuni impresionante.

— N-am putea să ne apropiem mai mult de stea? – aruncă ziaristul o întrebare.

— Ar fi riscant – îi răspunse profesorul. Suprafaţa stelei are o temperatură de peste şapte mii grade Celsius. Vulturul s-ar volatiliza într-o clipită!

— Dar cum se naşte temperatura asta mare? – reluă Bob.

— Eşti cam în vervă cu întrebările, interveni şi Giulio. Hai să-ţi mai răspund şi eu... Ca şi în alte stele, în corpul acestei pitice albe se petrec o mulţime de reacţii

---

urme de atomi (N. A.).

nucleare care produc o căldură uriaşă. Şi e firesc ca temperatura materiei din steaua Van Maanen să fie foarte ridicată. Ca să-ţi dau o imagine mai cunoscută, aş putea asemui majoritatea stelelor cu nişte gigantice reactoare termonucleare...

Cu multă răbdare, Nielsen luă iarăşi cuvîntul cu intenţia vădită de a lărgi cunoştinţele proaspătului lor student în astrofizică:

— Dragă Bob, ştii destule despre steaua aceasta pe care o admiră şi pămîntenii prin telescoapele lor. Nu de mult, dacă ne referim la timpul nostru propriu, Vulturul a avut de suferit o grea pierdere în momentul în care căutam să scăpăm de fluxul acela grozav de raze cosmice. Îţi aminteşti că am pierdut etajul final. Poate că atunci Cristina ţi-a mai spus, printre altele, ce fenomen ceresc s-a petrecut undeva în Cosmos, pentru a da naştere fluxului acela ucigător. Cred că nu ai uitat...

Bob încercă să-şi amintească, dar nu reuşi. Ridică din umeri şi spuse:

— Nu-mi pot aminti. Ştii doar că nu mă pricep!

— Să-ţi spun eu... Cristina ţi-a vorbit atunci despre explozia unei stele...

— Aha! Mi-am adus aminte – sări Bob, însufleţit. Fenomenul se numea novă. Tot Cristina îmi spunea că în decurs de un an, în galaxia noastră apar cam treizeci de nove. E adevărat?

— Adevărat! – răspunse Nielsen, satisfăcut de perspicacitatea lui Bob. Cu mici stimulente, ai o memorie bună, de adevărat reporter!

Bob nu luă în seamă laudele piperate ale profesorului, ci comentă:

— Nu înţeleg ce legătură există între steaua Van Maanen în jurul căreia ne învîrtim acum şi o novă?

Asistentul se uită la Arthur, care îi făcu cu ochiul.

— Uite, Bob – zise Giulio, serios. Aici e aici! Noi ne-am propus să verificăm o seamă de ipoteze ştiinţifice folosindu-ne de steaua aceasta care se pretează cel mai bine scopului urmărit!...

— Să vă folosiţi de stea?! – exclamă ziaristul, uluit. Ce mai înseamnă şi asta?

— Aşa cum ai auzit... Ne vom folosi tocmai de stea!... Fiind al doilea popas cosmic pe care-l facem, dorim să-l folosim cum se cuvine. Am să-ţi spun pe scurt despre ce e vorba... Ne-au mai rămas pe astronavă cîteva proiectile teleghidate, cu încărcătură de explozibil mezonic*. Vrem să repetăm şi aici explozia de pe Pluton, dar la o altă scară...

— O explozie!... Nu cumva vreţi să distrugeţi şi steaua?!

— Ne-ar mai putea opri cineva? – şuieră vocea profesorului. O vom distruge, dacă numai astfel sîntem în stare să verificăm o seamă de ipoteze ştiinţifice...

— Sfinte Bavon! Voi aţi înnebunit de-a binelea! Ce dracu vreţi să verificaţi?

Ziaristul era aproape indignat. Atunci, Giulio căută să-l convingă:

— Am dori să aflăm dacă o anumită ipoteză ştiinţifică este sau nu adevărată. Pînă astăzi, omul încă nu a dat peste cauza adevărată a genezei novelor şi supernovelor...

— Supernove!? Există explozii şi mai mari decît novele? – se minună Bob.

— Există! Ele sînt acelea care, într-un timp foarte scurt, transformă o stea veche într-una nouă, cu o strălucire de zeci de milioane de ori mai mare decît

---

* Încărcătură de explozibil mezonic – explozibil cu evaporare nucleară totală (N. A.).

aceea a Soarelui nostru. Astfel de fenomene sînt însă rare în Galaxia noastră şi apar cam o dată la patru secole. Din cauza aceasta, omul n-a putut să le studieze prea bine. Pe de altă parte, se mai crede că în cursul exploziilor de nouă şi supernovă se produc şi fluxuri uriaşe de raze cosmice – adică nuclee atomice şi protoni liberi care se împrăştie cu mare viteză prin tot Universul. Razele cosmice ajung şi pe Pămînt, unde provoacă transformări în nucleele atomice din atmosferă şi dau naştere altor particule pe care omul le-a botezat „mezoni”. Unii astronomi afirmă că întregul sistem solar s-ar fi născut cu prilejul apariţiei unei supernove. În cazul acesta, Soarele şi planetele n-ar fi decît resturi ale unei stele care a devenit deodată supernovă...

Bob nici nu mai ştia ce să spună. Oamenii aceştia ajunseră să-l înfricoşeze prin gîndurile lor nebunesc de îndrăzneţe.

— Acum sper că te-ai lămurit pe deplin! – încheie Nielsen.

— Sînt copleşit, nu lămurit! Mă întreb ce vor spune pămîntenii cînd vor observa că în locul stelei Van Maanen a izbucnit o supernovă?

— Pămîntenii?! – răspunse profesorul cu răceală. Hm!... Pămîntenii... Şi Nielsen rămase pe gînduri. „De ce tot întreabă şi Bob ăsta?...”

Ceilalţi priveau cu înţeles la profesor. Lor, amintirea Pămîntului nu li se stinsese din suflet. Dacă pe Bob amintirile nu-l tulburau atît de mult, încîntîndu-l mai degrabă aventura prezentului, pe ceilalţi unele cuvinte îi răscoleau adînc.

Cine putea atunci să mai citească gîndurile fie-căruia?... „Ar fi mai bine dacă ar tăcea, uneori, ziaristul ăsta rătăcitor” – se pomeni gîndind Nielsen.

Multă vreme domni tăcerea. În sfîrşit, se auzi vocea lui Nielsen, uşor emoţionată:

— Giulio, e totul pregătit?

— Absolut totul!...

— Atunci să-ncepem! Puneţi-vă ochelarii de protecţie! Vă rog să admiraţi priveliştea în linişte, fie prin telescop, fie numai prin ochelarii de protecţie.

— Pentru ce viteză să le dau programul? – întrebă asistentul, ridicîndu-se.

— Maximă! Punctele de explozie situează-le pe ecuatorul stelei.

— În regulă!

Zicînd acestea, asistentul ieşi şi se îndreptă spre cabina de navigaţie.

— Ce-au discutat? – se interesă Bob, nedumerit.

Cristina îi zîmbi şi răspunse:

— E o poveste... Giulio l-a înţrebat pe Arthur ce viteză trebuie să atingă proiectilele înainte de a lovi steaua. Şi i s-a răspuns: maximă.

— Adică? – ridică Bob din sprîncene, întrebător.

— Ar veni cam două sute nouăzeci şi nouă mii nouă sute cincizeci de kilometri pe secundă.

— Nu înţeleg. Cum pot nişte teleghidate simple să atingă viteze atît de mari? Doar nu sînt astrona-ve fotonice şi în plus, din cîte ştiu, nu se atinseseră pe Pămînt, înainte de plecare, astfel de viteze.

— Ai dreptate – interveni şi Nielsen. Se vede că Giulio a uitat să-ţi povestească despre asta. Tragedia prin care a trecut Vulturul ne-a învăţat multe lucruri neaşteptate. Unul din acestea este şi acela, că, în Cosmos, rachetele pot chiar să-şi dubleze viteza-plafon pentru care au fost proiectate, folosind aceeaşi cantitate de combustibil. Numai aşa pot să explic

performanţa Vulturului, dar mai ales... a acelei torpile blestemate!

— Ciudat! Şi voi nu cunoşteaţi faptul acesta mai înainte?

— Nu... De l-am fi ştiut... Deh, asta a fost!

— Dar de ce se întîmplă aşa? Ce forţe noi intervin?

— Pentru mine rămîne încă o taină – ridică Nielsen din umeri. În regiunile nesfîrşitului pustiu cosmic, unde forţele gravifice sînt inexistente, probabil legile acceleraţiei şi inerţiei sînt altele... Probabil!... Nu ştiu altceva, e greu de spus... Viitorul poate ne va aduce dezlegarea acestei ciudate comportări...

— Şi proiectilele voastre au suficient combustibil?

— Peste nouăzeci la sută din corpul lor e numai combustibil mezonic, din cel folosit de noi... Eh, dar să revenim la treaba noastră.

Şi Nielsen se întoarse spre aparatele de control şi observaţii. Dar Bob nu se lăsă.

— Explozia asta ce va fi: o nouă sau o supernovă?

— Ne aşteptăm la o supernovă. Asta, desigur, numai dacă explozia reuşeşte, adică în cazul cînd nucleele atomice care compun substanţa stelei intră în reacţie de evaporare...

Bob se mulţumi cu atît. De fapt era şi aşa destul de mult. În aceeaşi clipă în difuzorul televideofonului se auzi vocea lui Giulio:

— Gata!

Privirile tuturora se fixară pe ecranul telescopului. Din corpul astronavei se desprinseră, rînd pe rînd, cinci rachete. Erau ghidate de pe astronavă şi se autoaccelerau printr-un sistem analog cu acela al astronavei...

După cîteva zeci de minute, grupul de proiectile ajunse în apropierea imediată a stelei şi o ocoli. Apoi, rachetele se îndreptară în direcţii diferite.

— Ce mai e şi asta? – întrebă ziaristul, uimit de manevră. Proiectilele se îndepărtează de stea!

Karl se bucură de întrebarea lui Bob, deoarece nici el nu prea înţelegea sensul acelei acţiuni.

— Proiectilele – răspunse Nielsen – pentru a nu fi topite de uriaşa temperatură de la suprafaţa astrului, înainte să fi atins viteza maximă cu care vor intra în corpul stelei, au fost deviate, la comanda noastră, şi îndreptate în direcţii diferite. Ele se vor întoarce spre stea abia cînd vor atinge iuţeala maximă.

— Ne îndepărtăm! – se auzi din nou vocea lui Giulio.

— De acord! – încuviinţă Arthur.

Vulturul, ca o săgeată uriaşă, îşi îndreptă trupul spre stînga şi începu să se îndepărteze de steaua Van Maanen.

— Încotro o luăm? Nu rămînem aici? – strigă Bob, nemulţumit.

— Vrei să arzi? – întrebă Nielsen, zîmbind.

— Să ard?!

— Cam aşa, cam aşa!... După ce se va produce explozia, un flux uriaş de particule nucleare va năvăli prin împrejurimi. Din astronavă nu s-ar mai alege nimic!... Peste secole, materia rezultată din explozie se va regrupa în alte formaţii stelare sau poate va ajunge la alte stele şi planete sub formă de raze cosmice. Dar acum...

Glasul lui Giulio întrerupse discuţia:

— Proiectilele se apropie de stea!...

Cu inimile strînse de emoţie, cei şase membri ai echipajului de pe Vulturul aşteptau cu încordare să se producă cea mai neobişnuită explozie cosmică.

— Gata! – anunţă Giulio.

— Nu s-a întîmplat nimic! – strigă Bob, privind încordat ecranul telescopului. Văd tot vechea stea.

— Eşti un limbut incorijibil! – îl certă Raymonde, exasperată. Ai uitat că Giulio urmăreşte mersul proiectilelor nu cu privirile libere, ci cu ajutorul undelor. El ne-a anunţat clipa prevăzută prin calcul cînd trebuia să se producă explozia. Peste cîteva zeci de minute, ne vor ajunge şi razele de lumină care ne vor aduce imaginea celor petrecute în steaua Van Maanen...

— Facem un ocol în spirală – anunţă Giulio. Ne aflăm la patru sute cincizeci de milioane kilometri şi continuăm să ne îndepărtăm.

— Bine, Giulio! Pasul spiralei mai mare! – adăugă Nielsen.

Astronava o luă din nou spre stînga şi apoi îşi continuă zborul pe un braţ de spirală în jurul stelei Van Maanen. Deodată, în ciuda ochelarilor de protecţie, membrii echipajului fură orbiţi de lumina fantastică ce izbucni pe ecranul telescopului.

— Ce-i asta? – urlă Bob, frecîndu-şi ochii de durere.

— Supernova, Bob! – răspunse Nielsen, apăsat.

În locul celebrei stele Van Maanen apăruse o imensă masă de foc, ce strălucea de milioane de ori mai intens decît Soarele. Nimeni nu se mai putea întoarce cu privirile spre fostul astru, cu toate că telescopul nu transmitea decît o fărîmă din strălucirea reală a stelei.

— Nu priviţi! – îi avertiză Nielsen.

Apăsase deja pe butonul care acţiona oblonul exterior. O lumină fantastică inundă încăperea. Arthur, cu ochii închişi, apăsă apoi o manetă de la tabloul de comandă. Peste peretele transparent începu să

alunece, ieşind din învelişul astronavei, o perdea din material plastic colorat în negru.

Cînd peretele transparent fu în întregime acoperit de perdeaua neagră, Nielsen îi îndemnă pe ceilalţi:

— Puteţi privi în voie .

Cu toţii îşi întoarseră capetele şi deschiseră ochii cu teamă. Prin plasticul negru mai străbătea încă o lumină foarte vie. Undeva, extrem de departe, explozia făcea ravagii. Steaua Van Maanen se evaporase ca o picătură de apă şi acum, valuri uriaşe de substanţă nucleară se aruncau cu furie în Cosmos, începînd o goană furibundă în toate direcţiile.

Într-un tîrziu se auzi vocea copleşită a Raymondei:

— Doamne! Ce grozăvie!... Şi cînd te gîndeşti că bestiile voiau să folosească aceste arme împotriva bietului Pămînt!...

Ziaristul nu mai ştia dacă e vis sau realitate tot ceea ce vedea. În clipa cînd tocmai dorea să întrebe ceva, se auzi din nou glasul lui Giulio:

— Fluxul razelor cosmice a crescut de opt ori! Masa fluidă a supernovei se extinde cu o viteză de peste şaizeci de mii kilometri pe secundă. Accelerez pentru îndepărtare! Redau astronavei comanda automată...

Vulturul se avîntă, cu un tremur nervos, înspre largul oceanului cosmic. Supernova rămînea tot mai mult în urmă. Deodată, cei din cabina de observaţie îşi simţiră trupurile degravificate, iar în clipa următoare o greutate uriaşă începu să-i împingă înapoi.

— Ce s-a întîmplat, Giulio? – strigă profesorul, neliniştit, în timp ce căuta să evite ciocnirea cu peretele cabinei.

Dar Giulio nu-i răspunse, căci apăsarea începu în curînd să dispară şi totul reintră în normal. O

nedumerire îi stăpînea pe toţi cei prezenţi în cabina de navigaţie. Tocmai intră şi asistentul.

— Nu vă speriaţi! – începu el, liniştit şi zîmbitor. Cînd a preluat comanda automată, astrorobotul, simţind că doza de radiaţii cosmice a depăşit limita admisibilă, a accelerat brusc pînă la viteza de o sută cincizeci şi cinci de mii kilometri pe secundă. Dacă nu interveneam la vreme, accelerarea mare ar mai continua şi acum.

— Şi ce-ai făcut? – îl întrebă Nielsen.

— Am cerut astrorobotului să accelereze treptat pînă vom atinge două sute de mii kilometri pe secundă...

Nielsen răsuflă uşurat. Gîndurile i se întoarseră iarăşi la explozie.

— Ei, Giulio – zise el – care e rezultatul?! Cum stăm?

Pe faţa tînărului se putea citi uşor un entuziasm greu reţinut.

— Sînt fericit, Arthur... Ipoteza a fost verificată... Aparatele de bord ne-au arătat, în sfîrşit, că supernovele sînt explozii cosmice de evaporare, iar ceea ce mai rămîne din ele, sînt fragmente nucleare ce au compus înainte substanţa stelei. Acum sînt sigur că razele cosmice provin din stelele acestea care se volatilizează, desigur, la comanda naturii!

— Atunci... să ne felicităm! – izbucni şi Karl. Am realizat una dintre cele mai frumoase experienţe din istoria ştiinţei.

— Mai mult decît atît! – interveni Arthur, pe un ton de nestăpînită mîndrie. Ceea ce am făcut astăzi dovedeşte clar că puterea omului este atît de mare, încît poate să creeze nebuloase, să provoace fenomene cereşti pe care superstiţia le atribuia odată numai forţelor supranaturale. Putem spune cu toată certitudinea că astăzi a fost realizată o veritabilă geneză, folosind numai legile care guvernează

Universul. În decursul vremurilor viitoare, din supernova noastră va putea răsări un sistem solar!... Iar peste milioane de ani sau poate miliarde alţi oameni din acel sistem vor cerceta ceea ce noi am întrerupt!... De fapt, noi şi oamenii de după noi, mai spuse Nielsen pentru sine. O uşoară umbră îi trecu peste frunte. Ce să fie oare asta? Păcătoase amintiri!...

Raymonde era transfigurată.

— Ziceai că golul cosmic nu ne poate oferi nimic! – îi şopti la ureche soţul.

— Greşeşti! – răspunse ea tot în şoaptă. Pustiul ăsta nu ne-a oferit nimic. Ceea ce admirăm acum, i-am smuls noi, fără voia lui!

Ziaristul uitase cu desăvîrşire de sine. O mulţumire nemaiîncercată îi umplea inima pînă la refuz. Trăia cu nesaţ momentele acelea în care omul reuşise să dea naştere unuia dintre cele mai grandioase fenomene ale Universului.

19. GOANA CALENDARULUI!

Curînd, viaţa Vulturului îşi recăpăta ritmul ei din vremuri bune.

Steaua Van Maanen nu mai exista. Puterea omului o transformase într-un nor imens, de milioane de ori mai strălucitor decît Soarele. Norul acela era o supernovă...

Într-o goană nestăvilită, astronava se îndepărta acum pentru ca efectele uriaşei explozii cosmice să nu o ajungă. Cu ajutorul telescoapelor, membrii echipajului mai contemplau din cînd în cînd insula strălucitoare ce apăruse în locul vechei „pitice albe”.

Karl, de obicei mai potolit decît ceilalţi, manifesta o exuberanţă neobişnuită. Îl bucura nespus de mult faptul că soţia lui părea a nu mai fi mîhnită. Ba mai mult, uneori chiar era prinsă de valul entuziasmului general.

Într-una din zilele următoare, Bob se afla în biblioteca Vulturului. Ca întotdeauna, avea lîngă el file multe de hîrtie şi nelipsitul său stilou. Tocmai se gîndea cum să-nceapă depănarea firului de amintiri din viaţa navei. Pe cînd era gata să scrie primul cuvînt, apelul televideofonului îl făcu să-ntoarcă privirile. Era Giulio.

— Un nou eveniment? – întrebă Bob, rîzînd.

— Nuu! De astă dată, nu! – protestă în glumă Giulio. Totuşi, vino să-ţi arăt ceva.

— Ce?

— Ei, haide, nu mă mai întreba, sînt sigur că te interesează.

— Bine, vin imediat...

În cabina de navigaţie, Bob îl găsi pe Giulio singur.

— Am sosit – spuse el, închizind uşa şi rotindu-şi privirile prin încăpere.

— Ia loc aici lîngă mine. Ştii, mi-am amintit că doreai, încă de mult, să vezi ceva. Am posibilitatea să-ţi arăt acum.

Foarte curios, neştiind despre ce este vorba, ziaristul se aşeză lîngă Giulio. Uitase cu desăvîrşire ce a putut să-l roage pe asistent. Dar acesta nu-i mai dădu nici o lămurire. Apăsă pe un buton şi hubloul se deschise îndată.

— Pentru a putea privi şi cu ochii liberi! – zîmbi asistentul... Ei, şi acum să-ţi spun despre ce e vorba. În timp ce am să pun în funcţiune motoarele de accelerare, tu poţi privi fie afară, dacă te interesează, fie calendarul.

Ziaristul făcu ochi mari, de surprindere. Privi data pe care o arăta calendarul.

— Accelerăm?! – exclamă el, însufleţit.

Asistentul se întoarse spre el şi surîse. La comanda maşinilor cibernetice de navigaţie, motoarele începură accelerarea. Un timp, vitezometrul nu arătă vreo schimbare a vitezei.

Deodată acul indicator sări cu o diviziune, arătînd că iuţeala începuse să crească. Întrucît accelerarea era suportabilă, nu era necesar să se apeleze la cabinele de antiforţă.

După un timp, Bob strigă:

— Calendarul... a înnebunit! Cifrele zilelor se schimbă de nu le mai pot urmări goana.

— Mai aşteaptă puţin! – răspunse Giulio cu înţeles.

Ziaristul îşi aruncă ochii pe ceasul de la mînă. Arăta orele 17 şi 10. Calendarul însă îl exaspera. Privi şi în

exterior. Îl uimi un fapt neobişnuit. O stea îndepărtată îşi schimba vizibil culoarea.

— Ce-i cu steaua aceea? – făcu el nedumerit.

— Un efect ce-l datorăm tot vitezei... îndepărtîndu-ne de steaua aceea, observăm că lumina ce vine de la ea ne apare tot mai roşcată... Efectul deplasării spre roşu – ar spune oamenii de ştiinţă...

Deodată, ziaristul se ridică de pe scaun, uluit:

— Încă un an şi jumătate!

După ceasul său trecuseră doar vreo cincizeci şi cinci de minute. În aceeaşi clipă, Giulio manevră ceva la tabloul de comandă. Accelerarea încetă brusc.

— Acum vino şi vezi! – îl chemă el pe Bob.

Acesta se apropie prudent.

— Priveşte vitezometrul! – îl mai îndemnă prietenul său.

Bob se aplecă încet să vadă cifrele mai bine. Ochii începură să-i strălucească şi, emoţionat, se întoarse:

— Iar ne jucăm cu timpul?!

— Da, iarăşi! Sau... te înfricoşează?

— Nu ştiu, Giulio!... Nu ştiu ce să spun!... Şi parcă totuşi nu s-a schimbat nimic – îşi continuă ziaristul firul gîndurilor. Zburăm cu peste două sute nouăzeci şi nouă mii nouă sute nouăzeci şi nouă kilometri pe secundă şi nu simţim nimic deosebit! Straniu!...

— În schimb, „simt” aparatele! – răspunse Giulio prompt. Vezi doar că datele calendaristice, corespunzătoare Pămîntului, se schimbă vertiginos.

Bob îşi întoarse din nou privirile către calendar.

— Nu-mi vine să cred! – şopti el, cu emoţie. Aici, pe astronavă, trec ore, în timp ce pe Pămînt se scurg ani. Fiecare oră... mai bine de un an pămîntean! Iar noi rămînem aproape neschimbaţi!...

Giulio îşi privea amuzat prietenul. Entuziasmat în felul său, ziaristul vorbea mai mult pentru sine. Trecu astfel un timp, pînă cînd întrebă brusc:

— Spune-mi, Giulio, cît am putea merge aşa?

— Mda!... Vezi, teoretic, pînă cînd viaţa noastră s-ar sfîrşi. Dar există şi termenul celălalt pentru astronavă, al scurgerii încete a aerului dinăuntrul ei înspre vidul cosmic, Pierderea aceasta de aer e fatală, deşi este extrem de lentă. Astronava zboară acum fără să mai cheltuiască multă energie, în virtutea inerţiei. Nu mai consumăm decît energia necesară aparatelor de bord, iluminatului interior şi preparării hranei.

— Şi atunci, cît am ajunge să zburăm?

— Dacă am socoti că mai avem de trăit patruzeci de ani, cu totul am avea la dispoziţie vreo trei sute cincizeci de mii ore. Fiecare oră scursă aici ar însemna un an trecut pe Pămînt. La sfîrşitul vieţii noastre de pe astronavă, pe globul pămîntesc ar fi trecut peste trei sute cincizeci de mii ani!

Bob rămase năuc. Îşi şterse fruntea cu palma, încercînd parcă să-şi alunge o ceaţă de pe creier.

— Sfinte Bavon! Dacă nu ne-am mai opri şi am merge douăzeci de ani înainte şi, pe urmă tot atîţia înapoi, cu viteza asta, am găsi Pămîntul şi omenirea îmbătrînite cu trei sute cincizeci de mii de ani?...

— Curiozităţile marilor viteze! – sublinie asistentul, rîzînd domol.

— Şi unde am ajunge? – se mai interesă Bob, cu teamă.

— Am trece şi de cea din urmă stea din galaxie. Ai contemplat desigur bolta cerească. Te-a încîntat Calea Lactee. Dacă am zbura cu viteza asta, peste vreo treizeci de mii de ore, adică peste treizeci de mii ani

pămînteşti, am trece dincolo de capătul acestei faimoase Căi a Laptelui...

— Şi... o s-o facem şi pe asta? – şopti ziaristul, înfiorat.

— Vezi, nu mai ştiu! S-ar putea să n-o facem. La întoarcere, după atîtea zeci de mii de ani, am arăta, printre oamenii de pe Pămînt, ca nişte sălbateci.

Deodată, aceeaşi umbră ştiută de Bob întunecă fruntea prietenului său. De aceea schimbă vorba.

— Şi acum încotro ne îndreptăm?

Giulio continua să rămînă dus pe gînduri. În cele din urmă se întoarse spre Bob, mai înseninat:

— Ce pot să-ţi spun... spre lumi noi şi necunoscute minţii noastre. În galaxie mai sînt încă multe miliarde de stele, iar Cosmosul, în nemărginirea sa, mai conţine alte zeci sau chiar sute de miliarde de galaxii ca a noastră... Dar noi nu vom putea ajunge vreodată la ele. Sînt prea departe!... Numai pînă la cea mai apropiată galaxie, vecină cu noi, ar trebui să facem un drum de peste un milion de ani-lumină!...

Gîndurile lui Bob nu prea se concentrau asupra vorbelor lui Giulio. Un cui îi rămăsese înfipt în minte şi deodată asistentul îl auzi:

— Cu fiecare oră – un an!... De necrezut!

— Lasă filozofia, ziaristule! – propuse Giulio, ridicîndu-se. Nu ţi-ar face mai multă plăcere să mergem la bazin? Mi s-a făcut chef să înot...

Părînd că nici nu-l aude, ziaristul rosti:

— Giulio, nu ştiu cum se face că putem rezista atîta vreme aceluiaşi anotimp, aceleiaşi clime artificiale de pe Vulturul. Nici ploaie, nici furtună, nici zăpadă... mă apucă şi pe mine cîte un dor să mă mai plimb, să mai admir copaci, văi şi munţi... Dar unde să mă duc? Toate acestea parcă le-am uitat, parcă nu le-am cunoscut

vreodată!… Mi se pare, uneori, că viaţa mea dinainte n-a fost decît un vis... Un simplu vis! – mai accentuă Bob.

— Dragul meu, ai devenit din cale-afară de sensibil!... În definitiv, dacă pofteşti, apa o poţi găsi la bazinul de înot, iar dacă vrei să plouă, pune în funcţiune duşurile din cabinele de baie. Sau ai ceva împotrivă?!

Bob zîmbi mai vesel. Se ridică şi prinzîndu-şi prietenul de braţ, se îndreptară amîndoi spre uşă. Cînd apăsă clanţa, Giulio se întoarse spre ziarist, privindu-l o clipă, ezitînd.

— Ce e? – făcu Bob, surprins de ezitarea lui Giulio. Nu mi-ai spus totul?

— Mde!... Ştiu eu?... Poate că nu!...

Atunci îşi dădu seama că prietenul său îi mai ascunde ceva.

Ghicindu-i gîndurile, Giulio reluă, mai înseninat:

— Pentru astăzi e de-ajuns!... Altă dată!... Hai să mergem!...

20. PAGINI CU AMINTIRI

Nu trecuse prea multă vreme de cînd Raymonde ieşise lăsîndu-l pe Bob singur, în cabina lui. Acesta îşi privi mai întîi ceasul. Trecuse de orele douăzeci. Îi veni o poftă grozavă să fumeze o ţigară, dar nu avea nici una la el. De altfel, pe astronavă fumatul era permis numai în cabina fumătorilor.

Gîndurile îi năvăleau iarăşi în minte, învolburate, fără să le poată stăvili puhoiul. Pe astronavă mai trecuse o zi! În vremea asta, ceilalţi se distrau în sala de audiţii, unde Nielsen îl invitase şi pe el. Nu primise invitaţia, deoarece mai avea mult de scris la jurnalul său. Şi nici nu ştia prea bine să danseze...

Se afla din nou în faţa mesei de lucru. Stiloul îl aştepta, pregătit să alerge pe paginile de hîrtie rezistentă la cele mai joase temperaturi. Se aşeză în fotoliul său preferat şi se lăsă pe spate, închizînd ochii. Odinioară, cînd îşi scria articolele pentru ziar, nu avusese niciodată obiceiul de a visa înainte de începerea lucrului. Pe atunci, toate le făcea din fugă şi fără să se gîndească la altceva, decît la partea „senzaţională” a evenimentelor.

Tocmai pe astronava aceasta, care mergea aproape cu viteza luminii, Bob uitase ce e graba. Lumea astronavei îl copleşise la început, dar nu pentru multă vreme. După ce aflase adevărul, viaţa lui se schimbase

cu desăvîrşire; din cel care odată fusese Bob Kingstone, se născuse un om cu totul nou.

Deschise ochii şi privirile îi alunecară pe pictura de pe peretele din faţa lui. Era o lucrare veche, dar care se păstrase destul de bine. Autorul tabloului voise parcă să înscrie pe pînză impresia de grandoare a munţilor. De o parte şi de alta, doua ziduri de stînci sălbatice străjuiau o vale adîncă. În mijloc se rostogolea un şuvoi de ape învolburate. O căprioară cocoţată pe vîrful unei stînci căuta cu privirile spre marginea pădurii de brazi ce acoperea ca o haină verde-roşcată trupul semeţ al piscului muntos.

Ziaristul închise iar ochii. I se părea că mai văzuse undeva o privelişte ca aceea din tablou. Cînd? Nu-şi mai aducea aminte.

Deodată, revelaţia prezentului îl făcu să tresară. Privind un timp tabloul, cu priveliştea pămînteană, aproape uitase unde se află. Mintea-i călătorise, cîteva clipe, purtîndu-l spre meleaguri atît de îndepărtate, încît revenirea la realitatea din jur fu deosebit de puternică. Lumea lui era acum astronava, cabina lui, în afara căreia nu mai exista nici pămînt, nici ape, nimic, decît bolta înfricoşător de neagră presărată cu străluciri nălucitoare...

Se reculese cu greu. Avea de scris şi nu trebuia să se îmbete cu visuri. Cu hotărîrea aceasta, apucă stiloul şi trase spre sine prima foaie albă.

„Ei, Bob, se îndemnă el, haide, lasă melancolia şi mai bine scrie despre ceea ce ţi-a oferit Cosmosul...”

„Mă uit la mine şi nu-mi vine a crede – începu el. În nici un caz nu mai sînt cel care eram odată. Sînt mai bun? Asta ar trebui să mi-o spună alţii. Dar cei de aici nu ştiu cum eram înainte.

Mă găsesc iarăşi singur. E multă vreme de cînd nu s-a mai întîmplat asta. În timpul din urmă, Giulio m-a rugat să stau mai mult cu el. Cu acest prilej am învăţat şi puţină astronavigaţie. Bietul Giulio! În sfîrşit, am aflat de ce se înnoura de fiecare dată cînd aduceam vorba despre Pămînt. Mi-a povestit totul, la puţin timp după ce am părăsit zona stelei Van Maanen...

Era în cursul accelerării Vulturului. Credeam atunci că e un vis. Ce banală mi se pare acum şi povestea asta! Nici nu mă mai impresionează. Mă uit la ceas, văd că a trecut o oră, zîmbesc şi spun: Oamenii de pe Pămînt au mai îmbătrînit cu un an!

Cînd s-a terminat accelerarea, Giulio m-a invitat la „ştrandul” astronavei. Acolo, pe marginea micului bazin cu apă cristalină, mi-a povestit istoria vieţii lui. Am rămas adînc emoţionat. Tristeţea lui m-a cuprins o vreme şi pe mine. Nu ştiu cum m-aş simţi în locul său...

Giulio a lăsat pe Pămînt o fiinţă mult iubită. O chema Mirella. Nume frumos, asemenea chipului din fotografia pe care mi-a arătat-o. Mi-a spus că fata se afla la Roma cînd a decolat astronava. Nici măcar rămas bun nu i-a putut spune. Mirella trebuia să sosească la el în ziua următoare decolării, iar peste o lună, trebuiau să se căsătorească. Dar toate s-au spulberat, luate de un val năprasnic, în noaptea aceea de 18 iunie...

L-am întrebat, înciudat, cum de a fost în stare s-o lase acolo. Mi-a răspuns că îşi împărţea viaţa între Mirella şi astronavă, dar că în noaptea aceea întreaga lui fiinţă aparţinea altora, pentru care se şi încumetase să evadeze alături de Nielsen.

Chipul fetei pe care a iubit-o aşa de mult îl mai urmăreşte şi astăzi ca o umbră.

— Şi acum, ce crezi că face Mirella ta? – l-am întrebat eu la sfîrşitul discuţiei.

Îmi şopti:

— Mirella mea?!... Avea atunci doar nouăsprezece ani... Acum se apropie de optzeci şi cinci!... Dacă mai trăieşte...

De cînd am vorbit cu Giulio, pe astronavă au mai trecut nouăzeci de ore... Biata Mirella! Amintirea ei nu m-a părăsit nici pe mine.

Tot în cursul discuţiei de atunci, Giulio m-a informat că nu este exclus să găsim în Cosmos lumi populate cu fiinţe raţionale, pe planete ce se rotesc în jurul altor stele decît Soarele. Ce mult aş vrea să dăm peste o astfel de lume! Cine ştie, poate şi aceşti locuitori au o civilizaţie; poate că şi lor le place – ca şi pămîntenilor – să aspire necontenit spre culmi tot mai înalte ale progresului şi ale ştiinţei...

Oare ce s-ar întîmpla dacă aş întîlni într-o asemenea lume o fată care să-mi fure inima?... Ce prostii îmi trec prin minte! Poate că fiinţele acestea, din alte lumi, nici nu au sentimentele noastre şi nici nu vor fi semănînd cu noi. Ce naiba mi-o fi venit să mă gîndesc la aşa ceva, cînd eu, de fapt, n-am iubit nicio-dată. Pentru mine, fetele au fost întotdeauna doar nişte păpuşi frumoase. N-am simţit niciodată nevoia unei iubiri adevărate, adînci, tulburătoare...

Cosmosul m-a silit, totuşi, să-mi schimb aceste păreri. Şi mai ales prietenele mele Raymonde şi Cristina. Fără s-o ştie, m-au învăţat că sufletul femeii poate deveni un izvor de alinare şi duioşie. Cît de ciudat mi se pare totul! Pînă astăzi n-am simţit niciodată nevoia devotamentului faţă de vreun om. N-am avut prieteni. Dacă m-aş întoarce iarăşi pe Pămînt, cred că n-aş ezita să-mi aleg şi eu o adevărată soţie! Dar una adevărată!...

Nu ştiu ce m-a apucat. Parcă îmi lipseşte şi mie ceva. De cînd cunosc durerea lui Giulio, mă tot gîndesc la celebrele poveşti de iubire. Aici, în mijlocul neantului, să visezi la dragoste! E straniu, orice s-ar spune. Cîteodată mă uit cu nesaţ la Raymonde. E foarte frumoasă. Mi-ar place o soţie ca ea. La naiba! Bat din nou cîmpii! Şi totuşi, Arthur şi Karl se simt mult mai bine decît noi, cei doi singurateci de pe bord. De-am şti măcar cît vom mai cutreiera genunile cosmice închise între pereţii acestui Vultur!... Categoric, oriunde ar fi să se întîmple asta, prima fată pe care o voi întîlni în Cosmos, dacă o să-mi placă şi... o să fie de acord, o iau pentru totdeauna cu mine! Sau poate pe Pămînt, cînd ne vom întoarce...

Oare am să mă mai întorc? Iată o taină pe care o va dezlega numai viitorul...

Multe mi-a fost dat să văd din cele nouăzeci de ore ce au trecut după accelerare.

De la decolare şi pînă astăzi, pe astronavă s-au scurs în total vreo doi ani. Mintea mă duce acum spre Pămînt şi mi se strînge inima cînd îmi spun în gînd că, în timp ce noi am trăit abia doi ani, acolo calendarul a îmbătrînit cu peste un secol! Oamenii au serbat acum şi anul 2200, iar noi mai rătăcim încă prin cosmosul ăsta fără hotar...

Oare pot eu să nu aştern în jurnal faptul că astronava a trecut pe lîngă una din stelele constelaţiei Carului Mare? În zadar spun însă „Carul Mare”, deoarece oricît îmi dau osteneala, tot nu-l pot recunoaşte. Din cele şapte stele, pe care cîndva le vedeam de pe Pămînt înşiruite într-un imaginar car ceresc, am putut acum s-o admir de aproape doar pe una din ele. Celelalte par aruncate la întîmplare pe

bolta schimbătoare a Cosmosului, la depărtări uriaşe şi nu le vom mai ajunge niciodată.

De pe Vulturul se văd toţi aştrii cunoscuţi şi pe Pămînt, dar lucirea lor este nespus de clară aici: Betelgueuse şi Antares, cei doi giganţi roşcaţi, albastrul Sirius, Arcturus cel galben, Altair şi Aldebaran, toate îmi încîntă privirile, dar sînt atît de îndepărtate!...

Gîndul mă duce înapoi, spre anii adolescenţei, cînd, în vacanţă fiind, împreună cu un prieten petreceam seri în şir privind stelele risipite pe bolta cerului. Mama ne-a descoperit odată în fundul grădinii şi a venit lîngă noi să ne explice minunăţiile cerului nocturn. Printre altele, ne-a arătat şi Carul Mare. Să fi ştiut atunci că odată voi ajunge pînă la el şi că am să trec tocmai pe lîngă una dintre „roţile lui”! Cine se putea gîndi atunci la una ca asta?... Acum, zbor şi mai departe! Ce-aş fi spus oare dacă în seara aceea mi-ar fi prezis cineva că am să ajung într-un loc în Cosmos de unde luminii, pentru a ajunge pe Pămînt, îi trebuie aproape treizeci de ani?...

Am trecut şi Carul Mare... în drumul ei, astronava a întîlnit un fenomen ceresc de o frumuseţe rară. Eu m-am gîndit că ar fi bine să consemnez fenomenul şi i-am spus „Inima uriaşă”. Dar Giulio l-a numit altfel. I-a spus „stea variabilă” sau „cefeidă”. Cefeida aceasta nu poate fi zărită de pe Pămînt cu nici un telescop.

Imaginea ei îmi revine în minte şi acum cînd scriu. Vulturul îşi încetinise pentru puţin timp iureşul său nestăvilit şi se rotea în jurul stelei. Deodată, observai cu nespusă uimire cum steaua se strînge ca o minge de cauciuc, pentru ca după un timp diametrul ei să crească din nou, atingînd o mărime impresionantă. Iarăşi scădea, şi din nou creştea într-un ritm foarte regulat. Bătăile acestei imense inimi fierbinţi sînt de o regularitate surprinzătoare. M-aş încumeta să le

consider ca bătăi ale unui ceasornic ce măsoară timpul în Cosmosul plin de mistere.

Cînd Vulturul se îndepărtă de cefeidă, aveam impresia că un magician nevăzut mă făcuse să văd lucruri fantastice...

De la cefeidă, astronava s-a îndreptat spre constelaţia Carul Mic. Mai întîi a accelerat, atingînd viteza maximă, pe care o mai ajunsese doar atunci cînd a fost urmărită de torpilă. Nielsen afirmă că e mai prudent aşa. Nu ştiu încă de ce. Giulio mi-a spus, spre bucuria mea, că ne îndreptăm spre Steaua Polară. Cînd mă gîndesc că voi ajunge şi acolo, mă cuprind fiori!... Steaua Polară!... Polul ceresc al Pămîntului!... Straniu!...

În zbor spre Steaua polară, timpul trece pe nesimţite. Zilele ni le petrecem în fel şi chip.

Într-un moment de răgaz, l-am întrebat pe Giulio cum se face că Vulturul nu-şi iroseşte rezervele de oxigen şi apă.

— Cum, încă nu ştii?! – m-a întrebat el, foarte mirat.

— Nu!... De la cine s-o ştiu?

M-a luat atunci şi m-a condus spre un perete al astronavei.

— Ia priveşte – mi-a spus el arătîndu-mi cu mîna spre partea de jos a peretelui.

Am observat că partea inferioară a pereţilor era construită din plăci ciuruite.

— Ce e asta? – l-am întrebat eu, curios.

— Ai, ai, ai, ziaristule! Nici pînă astăzi n-ai observat că toţi pereţii sînt construiţi la fel? Pe aici iese oxigenul necesar vieţii noastre şi tot pe aici se absoarbe bioxidul de carbon şi apa din atmosfera de pe bord.

Grozav! Aşa va să zică!... Mi-a mai explicat, foarte pe larg, cum funcţionează mecanismul alimentării

astronavei cu oxigen, folosind pereţii astronavei. Aparate speciale, aşezate în pereţii Vulturului, absorb bioxidul de carbon şi apa, descompunîndu-le instantaneu şi eliberînd numai oxigenul. Carbonul şi hidrogenul ce rezultă din descompunerea lor sînt reţinute pentru alte scopuri.

— Cum se numeşte procesul acesta chimic – am întrebat eu, minunîndu-mă. Pare mai degrabă o fotosinteză...

— Într-adevăr, seamănă mult cu fotosinteza plantelor de pe pămînt – îmi răspunse Giulio, plin de răbdare. La început chiar ne-am gîndit dacă n-ar fi bine să luăm cu noi cunoscuta algă, pe nume „Alga Chlorela Pirenoideza”, care nu are în viaţă altă funcţiune decît să absoarbă apă şi bioxid de carbon din mediul exterior şi să elibereze, sub influenţa unei lumini puternice, oxigenul atît de necesar organismului nostru. Am renunţat însă la această variantă, întrucît unul din chimiştii noştri a descoperit între timp o metodă mai bună, prin care se poate realiza fotosinteza artificială cu ajutorul unor aparate speciale, acţionate numai cu radiaţii nucleare.

Am rămas încîntat. Bunul meu prieten mi-a mai explicat apoi că de îndată ce se pierde o cantitate de oxigen (din cea care se află în interiorul astronavei), aparatele de fotosinteză regenerează imediat gazul pierdut din rezerva de bioxid de carbon. Am mai aflat că Vulturul dispune şi de rezervoare de oxigen lichid, pentru a compensa cu uşurinţă orice pierderi care ar avea loc prin scurgere.

Mă gîndesc că oricîte lucruri aş afla despre astronava aceasta, mereu voi rămîne departe de a cunoaşte toate detaliile ei uimitoare.”

21. UN ŢIPĂT ÎN COSMOS

Pînă la prima stea din constelaţia Carului Mic mai era de mers o bucată destul de mică. După timpul astronavei, să fi fost încă vreo cîteva zile de zbor.

Cu puţin înainte de a trece prin dreptul primei stele din constelaţie, pe Vulturul se petrecu un eveniment de seamă. Era într-o după-amiază, cînd pe bord, de obicei, oamenii se odihneau. Numai Giulio şi Bob, prieteni nedespărţiţi, discutau şi ascultau în vremea aceea, cu ajutorul radioastralului, diversele semnale, nedescifrabile, venite pe calea undelor din cine ştie ce parte a universului. Deodată, uşa sălii de navigaţie se dădu la o parte, fără zgomot. Ziaristul fu primul care observă că uşa este deschisă.

— Tu ai lăsat-o aşa? – îl întrebă el pe Giulio.

— Ce să las?

— Uşa... uite, e deschisă!

Asistentul ridică din umeri. Văzînd că prietenul său nu ştie nimic, Bob se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă cu gîndul s-o închidă. Dar cum ajunse lîngă aceasta, auzi pe culoar zgomot de paşi. Uimit, ieşi afară, dar nu mai apucă să vadă cine intrase cu atîta grabă într-una din cabinele vecine. Nedumerit, Bob dădu să intre înapoi în cabină, dar rămase înlemnit cu mîna pe clanţă.

— Ce faci? – strigă Giulio aproape enervat.

În loc de răspuns, ziaristul făcu un pas în afară şi ascultă cu atenţia şi mai încordată.

Necăjit că trebuie să întrerupă observaţia, Giulio se ridică din fotoliu şi veni lîngă Bob. I se părea ciudată comportarea ziaristului. Însă abia ajunse lîngă prietenul său, că ochii i se făcură mari de uimire.

— Aud oare bine?! – întrebă în şoaptă.

Bob nu răspunse, ci îi făcu un semn cu mîna să tacă. Într-un tîrziu, ochii li se întîlniră.

De undeva, dintr-o cabină a etajului, din cînd în cînd răzbătea pînă la ei ţipătul unui copil!

— Un copil, Giulio!... Un copil în Cosmos! – şopti ziaristul, înfiorat.

Ieşiră amîndoi din încăpere. La celălalt capăt al culoarului, uşa unei cabine se deschise şi în pragul ei îşi făcu apariţia Raymonde. Avea faţa transfigurată de emoţie. Cei doi bărbaţi se grăbiră să-i iasă în întîmpinare.

— Nu cumva tu ne-ai deranjat? – o luă Bob pe nerăsuflate.

Femeia îi zîmbi cu înţeles:

— Oare nu merita să vă deranjez pentru acest eveniment?... Să ştiţi că e foarte drăgălaş! – încheie Raymonde, cu un gest care nu mai lăsa loc îndoielilor.

— Dacă nu mă înşel e şi băiat! – sublinie Giulio, surprins. Cred că nu mă înşel, e prea puternic ţipătul!...

Raymonde nu le mai răspunse: îi luă de braţ şi îi conduse pînă la uşa cabinei-spital. Prin oblonul uşii se putea privi în antecabină.

Giulio şi Bob se ridicară în vîrful picioarelor, întinzîndu-şi gîturile pentru a putea vedea mai bine ce se întîmplă înăuntru. Acolo îl văzură pe Arthur. Stătea aplecat peste un pătuţ, dînd impresia că vorbeşte cu cineva. Abia cînd Nielsen îşi întoarse privirile spre ei,

simţindu-le parcă prezenţa, cei doi prieteni observară în pernele patului, înfăşat în scutece albe, pe noul-născut.

Profesorul le zîmbi fericit şi ridică mîna în semn de salut. Apoi se întoarse spre copilul care dormea liniştit. Cristina nu era în cabină.

Profesorul avea deci un moştenitor! Un copil se născuse în apropierea Stelei Polare, departe de Pămînt şi de omenire; atît de departe, încît oricît ar fi încercat cineva să-şi imagineze distanţele, cu nici un chip nu le-ar fi putut cuprinde cu mintea.

Constatînd că Arthur i-a uitat, Bob se întoarse spre Raymonde:

— Spune-mi, Cristina cum se simte?

— Foarte, foarte bine! După cum ne-a asigurat Karl, naşterea a fost uşoară, lipsită de complicaţii.

Raymonde iubea mult copiii. Cîndva avusese şi ea o fetiţă care murise la vîrsta de un an. Oricît a dorit apoi, n-a mai avut alţi copii. O umplea de bucurie gîndul că, de azi înainte, va avea lîngă ea un prieten micuţ, în cursul acelui zbor, pe cît de fantastic pe atît de monoton pentru ea.

— Ce nume poartă noul călător ceresc? – o chestionă asistentul, surîzînd.

— Mark!... Numele său e Mark! – răspunse Raymonde, mîndră. E numele ales de Nielsen în amintirea scriitorului său preferat: Mark Twain... Şi-acum, iertaţi-mă, trebuie să vă las. Mă duc la Cristina să văd cum se mai simte. La revedere!...

După ce plecă Raymonde, asistentul şi ziaristul porniră agale spre sala de navigaţie. Cînd paşii îi aduseră din nou lîngă panourile de comandă, Giulio se întoarse emoţionat spre prietenul său.

— Ce spui, Bob? De aici înainte, avem încă un tovarăş de drum!

— Nu ştiu, sînt copleşit!... înţeleg abia acum de ce n-am mai văzut-o pe Cristina în ultima vreme... Totul a venit ca o surpriză fulgerătoare!...

— Vezi, cînd am auzit ţipătul acela, pe mine m-au trecut fiori. La început n-am desluşit prea bine sensul acelui strigăt neînsemnat. Cînd mă gîndesc acum iarăşi la el, simt că această clipă nu are egal în istoria omului! Cel puţin, atît cît o cunoaştem noi. S-a născut un om în mijlocul pustiului sideral. Şi Cosmosul n-a fost în stare să împiedice venirea lui la viaţă. Neasemuită este această izbîndă!... Un om s-a născut printre stele!...

Asistentul se opri. Spre surprinderea lui, constată că Bob era mult mai reţinut. De fapt, ziaristul nu dorea să-i mai înnegureze sufletul. Dar, chiar şi aşa, Giulio se întunecă deodată la faţă. Un oftat reţinut îi tăie răsuflarea. Bob se apropie de el:

— Giulio, uiţi că mi-ai promis ceva!... Ai spus că niciodată n-ai să te mai întristezi şi văd că-ţi calci cuvîntul... Chipul acela, pierdut în negura amintirilor, oricît ţi-ar fi fost de drag, a rămas cu trecutul şi orice zbucium e fără sens. La ce bun?... Vulturul s-a rupt de lumea amintirilor noastre şi e bun rupt!...

Asistentul încercă să schiţeze un zîmbet. Efortul lui Bob de a-i îndulci frămîntarea nu prea avu rezultat. Amintiri ca ale sale nu se pot uita atît de uşor. Se mai reculese totuşi şi reluă cu glasul său pătrunzător:

— Mi-e greu, Bob, mi-e tare greu să nu mi-aduc aminte că odată am iubit aşa de mult! Acest Mark, un simbol nou şi atît de omenesc, îmi tulbură tot sufletul. S-ar putea ca el să cam schimbe mersul vieţii noastre de pe Vulturul. Mark a devenit un semn concret al biruinţei noastre, dar şi un motiv de amintiri dureroase... Poate, asta, numai pentru mine!...

— Cred că e mai bine să păstrezi doar simbolul cel luminos – replică Bob, punîndu-i o mînă pe umăr. Gîndurile negre îngroapă-le pentru totdeauna!...

— De-ar fi aşa de uşor, precum spui!

Între ei se lăsă tăcerea. La puţin timp, uşa cabinei se deschise şi în cadrul ei apăru Nielsen, impunător şi cu ochii strălucitori de bucurie.

Uitîndu-şi gîndurile sale triste, dintr-un salt, Giulio se afla lîngă prietenul şi profesorul său drag.

— Te felicit din toată inima! – îl întîmpină el pe Arthur, îmbrăţişîndu-l.

— Iar eu, la rîndul meu, îţi doresc din tot sufletul – interveni Bob – ca micul tău Mark să ajungă odată urmaşul strălucit al îndrăzneţului său tată. Dacă nu în astronautică, atunci pe un alt drum al vieţii omeneşti!...

Şi spunînd acestea, Bob îl îmbrăţişa, la rîndul său, pe Nielsen. Arthur nu-şi mai putea ascunde emoţia ce-l stăpînea.

— Vă mulţumesc din toată inima pentru felicitările voastre sincere, prieteni dragi – răspunse el cu buzele tremurînde. Să ştiţi, dragii mei, că gîndurile îmi sînt tare răvăşite! Copilul acesta a venit să-mi aducă un mesaj pe care nu-l mai aşteptam, care aş fi dorit să nu mai vină!...

Asistentul şi ziaristul îl priviră pe Arthur fără să înţeleagă prea bine sensul cuvintelor.

— Cît a mai rămas, Giulio, pînă la pol? – întrebă profesorul, pentru a schimba vorba.

— Cred că mîine dimineaţă ajungem. În momentul de faţă parcurgem un drum paralel cu şirul de stele din oiştea constelaţiei.

— E în regulă! Eu vă las... Mă duc să-mi văd nevasta... Dacă vreţi, Raymonde vă aşteaptă să vi-l prezinte pe Mark. Mergeţi acum?

— Nu, încă nu – răspunse Giulio, scuzîndu-se. Transmite-i Cristinei urarea noastră sinceră de grabnică însănătoşire.

— Vă mulţumesc!... Cu bine! – mai adăugă Nielsen şi ieşi grăbit, petrecut de privirile celor doi prieteni.

Cel care rupse primul tăcerea fu ziaristul:

— De ce ai refuzat să mergem la Mark?

— Să verificăm mai întîi zborul... Pe urmă vom merge şi noi... Ce-o fi cu Nielsen? – mai întrebă Giulio, gînditor.

După ce sfîrşi efectuarea corecţiilor de mişcare, se întoarse către Bob, care nu înţelegea nimic.

— Şi acum, să mergem! Ne aşteaptă „fiul stelelor”...

22. ÎN VÎRFUL UNEI OIŞTI

De la naşterea lui Mark trecuseră doar cîteva ceasuri. Cristina se odihnea alături de copilaşul ei drag.

În vremea asta, Nielsen şi Giulio pregăteau frînarea astronavei, întrucît Steaua Polară nu mai era departe.

Prin fereastra cabinei de navigaţie, astrul se zărea strălucind puternic, aidoma unei sfere uriaşe de foc. Strălucirea Stelei Polare este de aproape şapte sute de ori mai puternică decît aceea a Soarelui, iar diametrul ei îl întrece pe cel solar de peste trei sute de ori.

Cînd Vulturul se mai afla doar la cinci sute de milioane de kilometri de Polară, îşi schimbă încet direcţia, intrînd într-un zbor circular şi reducîndu-şi mult viteza.

Pe astronavă începea o nouă dimineaţă. De astă dată însă, după atîta vreme, sala de navigaţie nu mai era luminată în chip artificial! Lumina Polarei se revărsa din belşug prin fereastra cabinei.

— Priveşte, Giulio, în stînga! – îl îndemnă Nielsen, cu o voce care vibra de emoţie.

Giulio îşi aruncă privirile într-acolo şi scoase o exclamaţie de satisfacţie:

— Planetele!...

Nielsen continua să zîmbească mulţumit. În direcţia arătată de el se zăreau două corpuri cereşti. Erau cele două planete ce se rotesc în jurul astrului polar.

— Ce facem acum? – întrebă asistentul. Mergem spre planete sau ne oprim în apropierea polului ceresc?

— Satisfacţia va fi mai mare, dacă vom poposi o clipă şi la pol.

Pe măsură ce se apropia de ţintă, astronava îşi încetinea zborul. În curînd urma să ajungă în punctul pe care oamenii de ştiinţă l-au botezat „Polul Nord ceresc”.

— Mai sînt doar cîteva minute! – anunţă asistentul.

— Facem un mic ocol şi apoi reducem viteza la zero – completă Nielsen atent la cadranele de control.

Viteza Vulturului se apropia vertiginos de zero, cînd glasul lui Giulio răsună din nou:

— Mai sînt cinci sute de mii kilometri!

Frînarea se făcea acum foarte lent, pentru a nu mai avea vreun efect asupra astronauţilor. În clipa cînd Giulio anunţă că viteza s-a redus la zero, cosmografii cibernetici indicară că Vulturul se află exact în punctul fictiv al „Polului Nord ceresc”.

Cei doi bărbaţi se întoarseră unul spre celălalt şi se priviră. Mîndria victoriei îi încătuşa deopotrivă.

— Să-i ducem şi pe ceilalţi în cabina de ieşire, propuse asistentul. Ar fi păcat să nu vadă minunea asta.

— Să-i ducem... Anunţă-i să-şi îmbrace costumele.

— Crezi că şi Cristina va putea veni?

— Depinde de micul Mark – surîse Nielsen.

Giulio stabili prin televideofon legătura cu ceilalţi. Îi găsi pe toţi patru în cabina Cristinei. Tocmai atunci, Mark era pe punctul să adoarmă. Observînd aceasta, asistentul nu mai îndrăzni să-i cheme cu glas tare, pentru a nu deranja copilul. Noroc că Raymonde îl simţi pe Giulio şi întrebă prin gesturi ce doreşte. În acelaşi mod asistentul îi răspunse că Arthur ar vrea să-i

întîlnească pe toţi. Femeia înclină capul în sens că a înţeles. Dar trebuia mai întîi adormit copilul...

De cîteva secunde, uşa sta larg deschisă lăsînd urmele de aer din cabina de ieşire să se piardă vijelios în vidul cosmic. În cadrul uşii, îmbrăcaţi în costumele speciale de astronaut, cei şase vieţuitori de pe astronavă admirau în neştire Cosmosul nesfîrşit. Al şaptelea dormea liniştit în scutece.

Vulturul se afla în repaus faţă de Polară. În jurul său, nesfîrşita pleiadă a stelelor, în frunte cu Polara şi cu cele două planete, se roteau pe drumurile lor tainice.

Comunicarea între astronauţi nu se mai făcea decît prin radio.

Lucrul acesta nu-l împiedică pe Bob să exclame, plin de o firească emoţie:

— O lume ca-n basme!...

— Priveşte în jos, Bob! – îi strigă asistentul, nu mai puţin emoţionat. Ochii lui Bob se plecară spre adîncul nesfîrşit. Oriîncotro privea, luceferi strălucitori împînzeau întunecatul ocean. Simţi că o ameţeală îi cuprinde trupul. Dar se reculese repede.

La o depărtare de cîteva sute de milioane de kilometri, Polara, ca un Soare uriaş, îşi purta corpul ei gigantic şi strălucitor pe un drum fără sfîrşit, în jurul polului ceresc, într-o mişcare lentă, aproape insesizabilă.

— Polul nu coincide cu Polara? – întrebă deodată Karl, nesigur.

— Nu! – răspunse Arthur. Ai uitat, mi se pare, cele învăţate în perioada pregătitoare a zborului. Polara se află la o distanţă oarecare de pol, în jurul căruia se mişcă împreună cu cei doi sateliţi. De altfel, cum ştii,

acest pol nu este decît o ficţiune, o prelungire imaginară a axei polilor pămînteşti...

Profesorul se întoarse apoi spre Giulio.

— Adu două micromotoare de propulsie!

Înţelegîndu-i gîndul lui Nielsen, plecă imediat şi se întoarse curînd, aducînd cele două minuscule motoare.

— Vii şi tu? îl întrebă pe profesor.

— Nu! îi ofer plăcerea lui Bob.

Asistentul se întoarse spre ziarist şi-l întrebă:

— Facem o scurtă excursie?

Bob rămase stupefiat. Nu înţelegea ce vrea asistentul.

— Unde?!

— Lasă întrebările şi mai bine ataşează micromotorul acesta la priza costumului tău – spuse Giulio rîzînd.

Bob se supuse. Asistentul îl ajută să-şi fixeze micromotorul la costum şi apoi i se adresă:

— Şi acum fii atent! Imită-mă, ziaristule!

Cuprins de oarecare teamă, Bob nu îndrăzni totuşi să se împotrivească.

— Apasă butonul verde! – îi mai strigă Giulio.

Ziaristul apăsă. În trup simţi un tremur uşor.

Micromotorul intrase în funcţiune. Bob îl privi pe Giulio, aşteptînd o nouă comandă. Dar, în aceeaşi clipă, îl văzu pe asistent cum se desprinde de corpul astronavei şi se avîntă în largul cosmic.

Îngrozit de cele ce vedea, încercă să se întoarcă. Era însă prea tîrziu! Se simţi împins, împotriva voinţei lui, înspre oceanul din spatele său. Avu atunci senzaţia că-l înghite abisul acela înfricoşător. Picioarele i se desprinseră de podeaua astronavei şi se văzu suspendat în gol.

Micromotorul funcţiona de zor, împingîndu-l cu spatele înainte, tot mai departe de astronavă.

Pe Giulio nu-l mai zărea. Îi vedea doar pe cei rămaşi cum îi făceau semne cu mîinile. Ca prin vis, îşi dădu seama că o groază de moarte pune stăpînire pe el. Scoase un strigăt de spaimă. Dar chiar în secunda aceea, lîngă el apăru Giulio.

— Fricosule! îl certă Giulio. Apasă butonul alb.

Mîna ziaristului căută cu înfrigurare butonul alb şi îl apăsă cu nădejde, de parcă ar fi dorit să găsească în el sprijinul ce-i lipsea. Motoraşul cu reacţie se opri, dar Bob continua să se îndepărteze de astronavă, în virtutea inerţiei.

— Giulio! – strigă din nou Bob. Unde mă duc? E înfiorător!...

— Nici o grijă, ziaristule!... Nu păţeşti nimic!... Răsuceşte spre stînga maneta motoraşului! Apasă butonul albastru!...

Ziaristul execută cu iuţeală toate comenzile. În sfîrşit, simţi că trupul i se răsuceşte şi pînă în cele din urmă ajunse cu spatele către astronavă.

Era zăpăcit de lumina aştrilor care îi defilau nebuneşte prin faţa ochilor. Sub el avea un cer de stele; deasupra lui, un alt cer de stele.

— La loc maneta! – răsună în cască vocea lui Giulio.

Bob încetă să mai răsucească maneta de comandă. Deodată se opri, lovindu-se cu spatele de ceva rezistent. Cineva îl răsuci uşor şi se trezi faţă-n faţă cu prietenul său. Aşadar, Giulio fusese „stînca” de care se ciocnise.

— Ei, cum te mai simţi, bravule astronaut? – auzi el glasul asistentului.

Giulio rîdea de frica lui Bob.

Acesta nu răspunse. Cu o teamă firească, îşi roti privirile în jurul său. Se găsea suspendat în inima Cosmosului, pentru prima dată în viaţă, fără nici un punct de sprijin. Îşi ridică privirile: într-acolo era tot vidul fără capăt, iar undeva, foarte departe, se zărea o constelaţie strălucitoare. Apoi îşi lăsă capul în jos. Aceeaşi adîncime teribilă i se deschise în faţa ochilor. La o depărtare imensă, globul uriaşului astru polar strălucea de-i lua vederile.

Era copleşit. Inima îi zvîcnea gata să-i spargă pieptul. Nu mai simţea nici o greutate în trup. Dar de ce asta? – se întrebă el.

— Giulio, de ce nu ne atrage spre ea Polara?

— Nu cumva vrei să faci cunoştinţă cu cele opt mii de grade de la suprafaţa ei?

— Nu, brr! Nu de asta te-am întrebat, răutăciosule! Vreau să ştiu de ce nu mai simt gravitatea ei?

— De vină e motoraşul. El este acela care pune un zid între tine şi cîmpul gravific al Polarei... Dar văd că începi să cercetezi în loc să te înfricoşezi! Cum ţi se pare Cosmosul?

— Uluitor!... Frica mi-a trecut şi acum nu mă mai satur!... Privesc în toate părţile şi nu dau de capăt!

Bob începu o serie de adevărate acrobaţii cosmice. Cei de pe astronavă, care auziseră prin radio discuţia dintre tineri, urmăreau şi ei, amuzaţi, tumbele siderale pe care le descria neastîmpăratul ziarist.

Cînd simţi că oxigenul i se sfîrşeşte, Bob, neliniştit, îl anunţă pe Giulio.

Acesta îl sfătui, calm:

— Deschide rezervorul al doilea!

Bob se-mbăta din nou de gazul dătător de viaţă ce pătrundea în costumul său.

— Hei, Bob! – auzi el, în cască, glasul lui Nielsen. Nu crezi că e destul?... Întoarceţi-vă!...

Tinerii arătau ca doi copii ce se joacă sub privirile părinţilor rămaşi pe astronavă. Giulio ajunse primul lîngă Vulturul şi se pomeni în braţele lui Nielsen. Apoi sosi şi Bob. Între timp, Cristina plecase de lîngă dînşii, căci o atrăgea mai tare copilul ei nepreţuit. Raymonde o urmase. Ochii celor rămaşi se îndreptau acum din nou spre largul nesfîrşit.

Din vîrful oiştei Carului Mic, în acele momente patru oameni dominau cu privirile şi cu mintea infinitul din faţa lor!...

23. DORINŢĂ ÎMPLINITĂ

Zilele treceau pe nesimţite. Pe astronavă domnea aceeaşi bună dispoziţie ca şi în clipa cînd se ajunsese în dreptul Polarei. De cînd Vulturul poposise în apropiere de polul ceresc, încetînd să se mai îndepărteze de Pămînt, zilele şi nopţile astronavice deveniseră aproape egale cu cele pămînteşti. Lucrul acesta îl aflase şi Bob. I se explicase că, de vreme ce acum viteza astronavei ajunsese la zero faţă de Pămînt, timpul de pe Vultur curge la fel ca şi pentru oamenii rămaşi acolo departe pe globul terestru.

Lui Bob îi mai rămăsese o dorinţă neîmplinită. În îndelungata lor călătorie, printre nenumărate stele, cei de pe astronava Vulturul încă nu avuseseră fericirea să calce cu piciorul pe vreo planetă sau pe vreun alt corp ceresc. Pînă atunci, ziaristul admirase frumuseţile cosmice numai de la distanţă. Faptul acesta nu putea să-i fie de ajuns nestăvilitei lui curiozităţi...

Într-o zi, Bob îl întrebă pe Giulio dacă nu s-ar putea efectua o debarcare pe unul din sateliţii naturali ai Stelei Polare.

— Să-l întreb pe Arthur! – răspunse Giulio, nehotărît.

— Sînt tare nerăbdător, Giulio!... Te rog, convinge-l cum ştii mai bine!...

— Poate nu va fi necesară prea multă insistenţă...

Răspunsul lui Nielsen nu întîrzie. Numai după o oră de la această discuţie, Vulturul coborî pînă la o sută de

metri deasupra satelitului mai îndepărtat al Polarei. Primii aveau să descindă Bob şi Giulio, desigur tot cu ajutorul micromotoarelor de propulsie.

Cei doi tineri ajunseră cu multă uşurinţă pe suprafaţa planetei. În clipa cînd picioarele ziaristului atinseră terenul solid, aproape ca de granit, prin tot corpul îl trecură valuri de fiori.

Rămase o clipă cu ochii ficşi şi mintea năucită. Aproape că nu mai ştia ce să facă. Îi venea să strige, să salte de bucurie. Într-un tîrziu, îşi întoarse capul după asistent. Acesta îi făcea semne disperate să se apropie de el.

— De ce nu vorbeşti prin radio? transmise Bob.

Dar nu veni nici un răspuns. Făcu cel dintîi pas: putea să meargă, fără să se mai slujească de motoraş! Simţea însă că ceva nu e ca şi pe Pămînt. Prea i se îngreunaseră picioarele şi trupul. „Trebuie că aici gravitatea e mult mai mare decît pe Pămînt!” gîndi el.

Ajungînd lîngă Giulio, auzi, în cele din urmă, răsunînd vocea acestuia în casca costumului său:

— Nu ţi-am putut vorbi prin radio, deoarece undele radiofonice nu se propagă aici decît pe distanţe mici. Mă auzi?

— Aud foarte bine!... Nu înţeleg ce se întîmplă. Care e cauza?

— Mi se pare că planeta aceasta are un cîmp magnetic foarte intens care tulbură puternic propagarea undelor radiofonice.

Liniştiţi după acest intermezzo ştiinţific, cei doi cosmonauţi căutară cu ochii în jurul lor. În faţă se întindeau terenuri nesfîrşite, presărate cu munţi înalţi, pleşuvi şi tăiaţi de văi adînci, fără strop de apă. Era o planetă lipsită de viaţă – un pustiu cu desăvîrşire mort.

Un fapt le atrase totuşi atenţia. Suprafaţa planetei le apărea deosebit de lucioasă, reflectînd cu putere razele de lumină venite de la Steaua Polară.

— De ce sclipeşte „pămîntul” ăsta aşa de tare: – întrebă Bob, nedumerit.

— Hm!... Mi se pare că scoarţa planetei este constituită din roci bogate în silicaţi. Cred că am putea afla cu uşurinţă, în inima acestor roci, şi cuarţul pămîntean... Ah!... uite, Bob, strigă Giulio, în timp ce se apleca.

Se aplecă şi el, la rîndul său, scoţînd o exclamaţie de copil:

— Nisip!...

Ar fi dorit atît de mult să-şi poată scoate mîna din costumul protector şi să şi-o afunde adînc, adînc de tot în nisipul de pe jos. Ar fi simţit atunci Pămîntul mult mai aproape de el!...

Dar aceasta nu se putea. Se mulţumi să răscolească de vreo cîteva ori, cu mîna înmănuşată, prin nisipul fin ce nu mai fusese călcat de vreo fiinţă vie...

Deodată, fără de veste, cei doi bărbaţi se treziră într-un întuneric de nepătruns.

— Ce e asta, Giulio? – urlă Bob în casca lui.

— Uşurel!... Cred că a început eclipsa, răspunse asistentul, calm. N-ai de ce să te sperii!...

Dar Bob se miră şi mai tare:

— Eclipsă?!

— Da, Bob! Celălalt satelit al Polarei se află acum între noi şi stea, astfel că, deocamdată, am intrat în umbra lui. Cred că o să dureze destul de puţin...

Nu-şi termină bine vorba, cînd locul pe care se aflau fu iarăşi brusc inundat de lumina astrului polar.

Atunci ziaristul rîse de propria-i teamă, pe care o manifestase numai cu cîteva minute înainte. Asistentul îi explică mai departe:

— Faptul că noaptea şi ziua se lasă aici brusc, fără amurg, şi, respectiv, fără crepuscul, mă face să cred că această planetă este lipsită de orice urmă de aer.

Dar Giulio vorbea în zadar, căci Bob nu-i mai asculta de mult. Gîndurile ziaristului zburau spre o altă lume. Privea necontenit pe jos, căutînd cu înfrigurare, prin toate părţile, să afle lucruri pe care nu le mai văzuse vreodată. Şi acestea nu întîrziară să se arate. Dintre toate însă un fapt i se păru mai izbitor. Satelitul Polarei era format din roci care pot fi întîlnite cu uşurinţă şi pe Pămînt.

— Giulio – strigă el. Mă auzi?

— Da, te aud! Ce-ţi veni?

— Spune-mi, chiar toate stelele din univers sînt formate cu aceleaşi elemente chimice?...

— Bravo!... Cum ai descoperit-o şi pe asta?!

— Mă uitam la scoarţa satelitului ăsta. Nu sînt sigur, poate spun prostii, dar mi se pare că universul ăsta este o societate infinită ai cărei membri sînt rude foarte bune.

— Excelent, ziaristule! – rîse Giulio, mulţumit de perspicacitatea lui Bob. Într-adevăr – continuă el – nu prea există vreun indiciu că în Cosmos s-ar afla stele sau insule de materie care să fie altfel constituite şi clădite – din alte elemente decît din cele cunoscute de om. De altfel, ceea ce descoperim noi aici, confirmă încă o dată ipotezele şi concluziile ştiinţei din vremea plecării noastre.

În aceeaşi clipă, lîngă ei coborîră şi ceilalţi membri ai echipajului. Doar Nielsen rămase pe astronavă.

Cristina rîse:

— Peste tot numai lecţii, Bob! Ai să ajungi un savant croit în Cosmos!...

— De!... Cu vremea, nu este exclus! – răspunse Bob, modest.

— În orice caz, rămîi cel mai grozav ziarist!

— Mulţumesc!... Eşti foarte drăguţă! Mai bine spune-mi ce-ţi mai face „idolul”? Cum se mai simte?

— Se simte bine, dar şi noi am început să-l simţim... bine! A învăţat să şi rîdă! Mai rar, însă... La ora asta e în program de somn – îl mai informă Cristina.

— Fiul Cosmosului doarme! – se înduioşă Raymonde, cu un surîs fericit.

Cinci oameni, cinci soli ai Pămîntului coborîseră din Vulturul, venind din depărtări pe care gîndul nu le mai putea cuprinde, şi acum contemplau lumile de pe suprafaţa unei planete a sistemului Stelei Polare.

Nici un pămîntean n-ar fi putut să mai recunoască peisajul ceresc pe care-l admirau ei de aici. Dispăruseră cu desăvîrşire constelaţiile familiare. Acum stelele se închegau în alte familii, care aşteptau să fie botezate cu alte nume. Trebuiau create un alt Car Mare şi un alt Car Mic. Soarele, dătător de viaţă pe Pămînt, de aci, pentru ochi şi telescoape, nu mai exista!...

24. PE DRUMUL „MARELUI CERC”

Întorşi de pe planeta Polarei, vieţuitorii Vulturului se închiseră iarăşi în trupul dragei lor astronave.

După ce-şi lepădă costumul incomod, Giulio păşi direct spre cabina de observaţii. Lucrul acesta îl făcea foarte des în ultima vreme, alegîndu-şi asemenea ocazii cînd nu-l mai putea deranja nimeni. Ajuns în cabină, mai întîi îşi roti privirile împrejur, căutînd parcă un lucru anume, ascuns de cine ştie cînd acolo. După aceea se îndreptă spre grupul cibernetic No. 2, de recepţie şi înregistrare a mesajelor. Se aşeză comod pe scaunul de comandă în faţa tabloului pe care puteai distinge nenumărate ceasuri de bord, multicolore beculeţe de control şi o puzderie de butoane şi rozete de comandă.

Clipe în şir rămase nemişcat, cu privirile fixate pe cine ştie ce punct din cabină. Ochii îi deveniră pe neaşteptate trişti.

Se decise într-un tîrziu şi întinse mîna spre butonul care punea în funcţiune înregistratorul de mesaje. Un beculeţ roşu se aprinse, curînd, vestindu-i că aparatul este gata pentru recepţie. De undeva, din adîncul inimii lui, Giulio simţi că se ridică iarăşi valul fierbinte al unui dor ce nu voia să moară. Toată vremea petrecută de unul singur, aici, în cabina de observaţii, Giulio era mereu încercat de aceeaşi dorinţă.

De la părăsirea Pămîntului, pe astronavă trecuseră doar vreo doi ani. În vremea asta, Pămîntul îmbătrînise

cu mai bine de cinci secole! Giulio cunoştea prea bine faptul acesta. De la o vreme încoace îl frămînta cu totul altceva...

De cînd se luase hotărîrea ca Vulturul să nu se mai întoarcă pe Pămînt, Giulio aproape că uitase de grupul cibernetic No. 2, astfel că nu mai fusese recepţionat nici un mesaj.

Giulio nu mai ştia dacă nu cumva pămîntenii emiseseră între timp vreun mesaj, vreo solie radiofonică.

O dorinţă nestăpînită îl domina de la o vreme, aducîndu-l mereu lîngă grupul cibernetic No. 2, pe care-l punea necontenit în stare de funcţionare, doar-doar o să mai audă măcar un singur semnal venit de acolo, de pe îndepărtatul Pămînt.

În general, grupul cibernetic No. 2 lucra pe toate benzile de frecvenţe, astfel că era în măsură să recepţioneze emisiunile oricărei staţii pămîntene care ar fi avut puterea necesară pentru o comunicaţie radiofonică pînă la astfel de distanţe...

Aparatul funcţiona de multă vreme, fără să indice vreun lucru neobişnuit. Din difuzorul său se răspîndeau în cameră doar sunetele produse de semnalele parazite ce colindă la întîmplare prin Cosmos. Aproape plictisit de atîta aşteptare zadarnică, Giulio se ridică, gata să întrerupă recepţia. Totuşi, îşi mai aruncă o dată privirile, aproape din întîmplare, spre tabloul de comandă. Simţi că i se pune un nod în gît. Indicatorul de recepţie era aprins, semnalizînd „RECEPŢIE CONTINUĂ PE 500 MHz”.Un timp rămase mut şi nemişcat, neîndrăznind nici să se aşeze. Inima începu să-i bată în piept, înnebunită.

Minute în şir, din difuzoarele aparatului nu răzbătură decît semnalele de acord ale necunoscutei staţii ce îşi începuse emisiunea.

Giulio se aşeză, totuşi, cu greu, aşteptînd într-o încordare supremă desfăşurarea recepţiei. Şi iată că, după alte cîteva minute, din puternicele difuzoare răsună o voce solemnă:

— „Vorbeşte Pămîntul! Vorbeşte Pămîntul! Transmitem universului în zece limbi terestre pe banda de cinci sute MHz...!”

Urmă o pauză în care asistentul simţi că se sufocă de emoţie. Glasul acela omenesc, venit de la o depărtare nesfîrşită, îl lovise drept în inimă.

— Ce se întîmplă aici? – răsună în cabină vocea lui Nielsen.

Dar Giulio nici măcar nu-şi întoarse capul spre profesor, care tocmai intrase şi prinsese din zbor ultimele cuvinte ale mesajului.

Arthur se apropie încet şi şovăitor de pupitrul de comandă, aşezîndu-se apoi lîngă Giulio.

— Ce-a fost asta? repetă Nielsen întrebarea. Dar tînărul nu mai auzea nimic. Întreaga fiinţă îi era concentrată asupra aparatului.

Profesorul nu-şi termină bine vorba, cînd glasul din difuzor reluă:

„Mesaj către toate astronavele şi expediţiile pămîntene din Cosmos. Postul mondial de radioemisiune şi televiziune vă felicită călduros cu prilejul împlinirii unui deceniu de la începutul Erei Comunismului Mondial şi de la instaurarea păcii eterne pe Pămînt. Vă trimitem un salut din inimă, vouă exploratorilor îndrăzneţi ai Cosmosului şi vă urăm reuşită deplină în misiunile voastre.

Întreaga omenire, eliberată pe vecie de sub jugul sălbaticei şi inumanei orînduiri capitaliste, îşi îndreaptă astăzi cu dragoste gîndul spre voi, pionieri ai lumilor siderale. Astronavele voastre, care brăzdează Cosmosul cu viteze uluitoare şi vă ajută să îndepliniţi misiuni grandioase, constituie mîndria tuturor popoarelor înfrăţite astăzi sub stindardul aceluiaşi ţel nobil.

Ştim prea bine că şi voi, viteji astronavigatori, vă puneţi întregul talent, întreaga voastră capacitate în slujba omului nou, eliberat pentru totdeauna din împilarea multimilenară. Va sosi în curînd vremea cînd în urma titanicei voastre munci, dusă pînă la sacrificiul suprem, Cosmosul va fi învins de om şi cînd genunile Universului nu vor mai înspăimînta pe nimeni. Datorită vouă, Pămîntul se va putea înfrăţi cu celelalte lumi de fiinţe raţionale, despre care astăzi ştim atît de puţin...

Dragi prieteni îndepărtaţi, dăm acum cuvîntul PREŞEDINTELUI CONSILIULUI MONDIAL!...

Mesajul său va fi transmis şi pe Calea Marelui Cerc, după codul „SIRIUS”, pentru cei care folosesc înregistrările automate şi nu ascultă direct. Vă reamintim că numele de Marele Cerc a fost dat, în cinstea ilustrului savant şi visător Efremov, sistemului de lumi cosmice locuite de fiinţe raţionale, pe care aşteptăm să le descoperiţi. Trecem pe frecvenţa de o mie MHz... Deschideţi şi descifratoarele automate de cod!...”

„Cu prilejul acestei aniversări măreţe felicit, în numele Consiliului Mondial, toate popoarele lumii. Adresez un fierbinte salut şi celor plecaţi de pe planeta noastră şi le urez deplin succes în munca lor nobilă de pionieri ai călătoriilor spre alte stele.

De zece ani stindardul comunismului a fost înălţat în lumea întreagă. Au încetat, pentru totdeauna, vrajba şi

ura între naţiuni; tunurile, aruncate în cuptoarele de topit fier, nu vor mai bubui niciodată. Pămîntul întreg, în primăvara adevăratei sale istorii, se bucură şi cîntă dezlănţuirea forţelor omeneşti descătuşate din întuneric.

Pămîntul – bătrîna noastră planetă – şi-a schimbat înfăţişarea. Iar oamenii de pe el – ţelurile. Eliberaţi de sub povara grijii pentru ziua de mîine, oamenii noştri se întrec în a-şi dărui forţele pentru noi şi noi cuceriri ale muncii de toate felurile. Pacea eternă ne-a adus şi împlinirea unui vis de demult: oamenii se pot gîndi în tihnă să populeze şi alte planete. Forţele de care dispunem ne vor fi suficiente pentru începutul acestei grandioase opere.

Salutăm şi felicităm din toată inima expediţiile noastre plecate spre alte planete. Trimit un fierbinte salut echipajului astronavei „LENIN” ce se îndreaptă în aceste zile în direcţia stelei Alfa din constelaţia Centaurului.

Oameni de pe tot Pămîntul comunist, vă felicit şi vă urez: La mulţi ani!...”

Palid, Giulio întinse încet mîna şi întrerupse recepţia. Apoi se întoarse spre Nielsen. Dar şi el era atît de tulburat, încît nu mai putea scoate o vorbă. Cu mîna dreaptă mîngîia în mod mecanic marginea pupitrului de comandă, ţinîndu-şi ochii pe jumătate închişi.

Tîrziu de tot, ca trezit dintr-un somn letargic, spuse, mai mult pentru sine:

— Mesajul lor, trimis cu secole în urmă, ne-a ajuns abia astăzi, aducîndu-ne veşti pe care acolo numai istoria le mai pomeneşte... Straniu!... Şi dureros!...

Iarăşi tăcu, continuînd să privească în gol.

Deodată, Giulio îl smulse din reverie:

— Spune-mi, Arthur, tu înţelegi ceva? Am visat sau totul e aievea?... Dacă mesajul acesta ne vine de la ei, de la oamenii rămaşi acolo, el trebuie că a plecat la mai puţin de treizeci de ani după decolarea noastră. E oare posibil ca lumea să se fi transformat aşa de mult? Să fie oare adevărat că omenirea a instaurat o nouă rînduială şi că pe Pămînt domneşte Pacea eternă? Ar fi prea trist pentru noi şi prea frumos pentru ei, cei rămaşi!...

O amintire dureroasă aproape că-i tăie glasul. Se opri şi continuă să-l privească fix pe Nielsen. Acesta, părînd că nici nu auzise vorbele asistentului, şopti:

— E tulburător... Atît de tulburător, încît nu mă mai regăsesc!... Dacă ar fi venit mesajul acesta mai devreme!... Acum, însă, ştiu eu?!... Ce mai putem face? Şi apoi ei, contemporanii noştri, s-au stins de mult... Totuşi, nu ştiu de ce, nu-mi vine să cred că poate fi adevărat tot ce-am auzit!... Drama noastră nu mai poate fi răscumpărată cu nimic...

— Ai înnebunit, Arthur?! – izbucni ca un uragan asistentul, mîniat cumplit. Cum poţi tu concepe că un mesaj ca acesta este fals şi mincinos?! Eu îl cred, înţelegi? Inima mă sfătuieşte să fac aşa şi mă sfîşie durerea!... Tu crede ce-ţi place, dar pe mine nu mă poţi sili să-mi mint inima!... Eu îl cred, e un mesaj al adevărului, dar...

Giulio se opri. Nu ştia ce să mai spună.

Înfruntat cu atîta vehemenţă de prietenul şi asistentul său, Nielsen rămase descumpănit.

— Poate că te-nţeleg, Giulio... Dar spune-mi dacă acuma, după atîta trudă şi sacrificiu, ar fi de folos să lăsăm totul baltă şi să ne întoarcem, numai pentru că ne-a tulburat mesajul acesta omenesc?!.. Poate că eu sînt sceptic şi nu pot crede că pe Pămînt s-a sfîrşit totul cu bine, chiar dacă, aşa cum am auzit amîndoi, acolo s-

a instaurat o pace eternă şi a fost măturat capitalismul. Comuniştii ar fi trebuit să săvîrşească un miracol, să transforme omul în mod radical, să-l ridice pe o culme cu totul nouă, să-i plămădească o structură morală de altă esenţă, pentru ca Pămîntul să poate deveni cu adevărat o familie unită... Şi asta mi se pare o utopie...

— Şi dacă acest miracol, cum îi spui tu, a fost totuşi săvîrşit?!... Dacă oamenii şi-au durat cu bucurie o nouă rînduială, ştergînd de pe faţa Pămîntului cioclii şi bestiile de teapa acelora care au vrut să arunce globul în aer?!

După clipe de cumpănă, Nielsen răspunse:

— Giulio... eu nu te contrazic, s-ar putea să ai dreptate!... Te rog să-ţi aminteşti însă unde ne aflăm acum şi cînd am putea noi ajunge iarăşi pe Pămînt!... Eşti sigur că vei mai găsi peste cinci secole o omenire fericită, o viaţă armonioasă? Şi mai gîndeşte-te, dacă ne-am întoarce noi, oameni din veacul al XX-lea, ce-am putea face acolo? Cum ne-ar întîmpina ei? Vor fi în stare să-nţeleagă motivul plecării noastre?

Giulio începuse să se simtă rău. Capul îi vuia ; nu mai ştia ce să spună. Nu avea nici un argument cu care să-l contrazică pe Nielsen. Crescut şi el în sînul aceleiaşi societăţi, ca şi profesorul, concepţiile lui nu se distingeau prea mult de acelea ale lui Nielsen. Numai că elanul tinereţii sale, care îşi cerea dreptul la viaţă, îl îndemnase, pentru o clipă, să-l înfrunte cu toată puterea pe comandant, să-i ceară, fără ocol, să se întoarcă pe Pămîntul luminat de o viaţă nouă...

Şi totuşi, cuvintele lui Arthur îi frînseră aripile avîntului său. În fond, gîndea acum şi el, pentru ce ar dori atît de mult întoarcerea? „De va fi s-o facem, asta se va întîmpla abia după ce vom fi epuizat toate posibilităţile pe care le mai avem. Trebuie să aducem

ceva cu noi, biruinţele Vulturului,” îşi spuse Giulio în gînd.

În suflet rămăsese totuşi cu convingerea că drumul Vulturului era, de-acum înainte, un sacrificiu închinat ştiinţei, dar care nu va mai putea fi comunicat omenirii. Era convins că roadele extraordinarei lor călătorii nu vor mai fi cunoscute vreodată şi de alţi oameni. Şi totuşi... ce plăcut e să visezi!

— Arthur – începu el deodată – accept să merg mai departe cu tine, fiindcă nu te pot părăsi. Dar ceea ce ai spus, să ştii că e o prostie!... Pe tine nu te mai pot crede cînd vorbeşti despre Pămînt!... Acum cred în altceva!...

Nielsen, tresărind, cumpăni o vreme răspunsul.

— Giulio, cînd îţi vei reveni, poate că, într-o oarecare măsură, îmi vei da şi mie dreptate!...

Dar felul în care vorbea nu mai dovedea omul unei voinţe de fier. Pe măsură ce vremea trecea vorbele sale se dovedeau a fi tot mai nesigure.

Continuă puţin stingherit:

— Prietenul meu drag, tu eşti cel mai în măsură să înţelegi că nu-mi pot schimba hotărîrea. Nu pot accepta, doar în numele dorului de Pămînt, să las totul baltă şi să fac cale întoarsă, acum, după ce-am atins lumile acestea fantastice! Dacă totuşi va fi să alegem un loc de odihnă unde să rămînem definitiv, acela cred că va fi o lume pe care o vom întîlni în largul Cosmosului... Nici nu cred că am mai putea ajunge pe Pămînt, chiar dacă am dori acest lucru. Tu ştii la fel de bine asta. Patria noastră va rămîne în continuare Vulturul. E tot ce ne-a mai rămas din Pămînt... Iar oamenilor le vom trimite, de acum încolo, pe calea undelor, tot ce vom descoperi şi va fi demn de transmis... E tot ce pot accepta. Te rog însă un lucru.

Amînă pentru mai tîrziu şi nu le spune încă celorlalţi ce s-a întîmplat... Mai rămîi aici?

— Rămîn...

— Bine... Atunci, la revedere!

Profesorul ieşi grăbit, fără să se mai uite înapoi. Era din cale-afară de frămîntat. Giulio rămînea şi el cu inima copleşită de tristeţe.

Încet-încet, îşi regăsi puterile, reuşind să biruie starea de amorţeală ce-l cuprinsese. Curînd îşi dădu seama că tristeţea lui e zadarnică. În definitiv, lumea la care ar fi dorit el să se întoarcă iarăşi era de multă vreme prefăcută în cenuşă. La ce bun să renunţe atunci la gradioasa lor călătorie? Lumea la care ar ajunge acum pe Pămînt ar fi o lume străină, ca orice altă lume din Univers...

De aici, din apropierea Polarei, vor începe un nou drum de explorare a regiunilor cosmice. Dacă odată se vor opri undeva, vor duce cu ei solia de înfrăţire cu Pămîntul atît de îndepărtat! Şi nu e exclus să se stabilească acolo pentru totdeauna!...

Mai privi o dată grupul cibernetic No. 2 şi scoase un uşor oftat. Era poate un semn de regret, dar şi de uşurare.

O chemare nestăpînită îl aduse pe Giulio în cabina de observaţii, îndată după masa de seară. Nevoia de a-şi petrece în singurătate cîteva clipe îl cuprinsese din nou.

Odată ajuns lîngă agregatul Nr. 2, îl şi puse în funcţiune. Cînd aparatul începu recepţia, din difuzoare se auzi un glas care îl făcu pe Giulio să înmărmurească. Ceea ce auzea el acum era de necrezut! Vocea atît de gravă, necunoscută, continua imperturbabil:

„...dragi prieteni îndepărtaţi, aţi ascultat cuvîntul Preşedintelui Consiliului Mondial”. Mesajul său a fost transmis şi pe Calea Marelui Cerc, în codul „Sirius”.

O pauză scurtă curmă transmisia, care imediat continuă:

„Sînt Pămînt-100. Transmit pe banda de 500 şi 1000 MHz. Mă găsesc pe planeta 1, a Polarei. Trec pe recepţie!...”

Minute în şir Giulio simţi că înnebuneşte. Era prea mult! O ceaţă deasă i se aşternu pe ochi şi inima începu să-i bată cu putere. Se reculese cu greu şi încercă să priceapă ce se întîmplă în jurul său. Îşi muşcă buzele şi, simţind o durere acută, îşi dădu seama că e treaz şi nu visează.

Fragmentul de mesaj pe care-l ascultase de astă dată nu putea fi altceva decît sfîrşitul celuia pe care îl auzise prima dată. Dar de ce de două ori? Şi mai ales ceea ce îl năucise complet pe Giulio fusese sfîrşitul mesajului. Ce însemna indicativul „Pămînt-100” şi de unde pînă unde transmitea cineva de pe planeta 1, a Polarei, în apropierea căreia tocmai se afla Vulturul în clipele acelea?

Tînărul se afla înaintea unei enigme de nedezlegat. Tulburat peste măsură, îl sună pe Arthur.

Profesorul intră ca o vijelie şi nu se mai opri decît lîngă asistent.

— Ce-i cu tine? De ce m-ai chemat cu atîta zor? M-am speriat!

— Arthur... e ceva nemaipomenit! Sînt năucit! Voi da drumul benzii care a înregistrat mesajul pe care l-am auzit acum cîteva clipe. Ascultă-l şi tu!...

Banda înregistratoare începu să se desfăşoare încet, în timp ce din difuzoare se răspîndeau, prin cabină, frazele acelui ciudat mesaj.

Cînd totul se sfîrşi, Nielsen se ridică cît era de lung şi îşi cuprinse faţa în palme. Giulio aştepta cu nerăbdare părerea maestrului său.

După un lung timp de gîndire, Nielsen se decise:

— Dragul meu, sînt sincer cînd îţi declar că nu cred că e posibil ca pe planeta din apropierea noastră să mai existe vreo altă fiinţă omenească, în afara noastră!...

Nielsen vorbise solemn, fără nici un gest.

— Dar atunci cine a transmis mesajul acesta? Minuni nu există!...

— Mda!... Cine?!... Şi totuşi... cred că înţeleg!... Mare prostie am făcut! Pe bord avem tot felul de aparate de reperaj şi încă nu le-am folosit...

Un gînd simplu fulgeră prin mintea profesorului. Faţa începu să i se lumineze şi spuse:

— Răspunde pe banda de cinci sute MHz!

— Să răspund?!... Cerule, asta trebuie să fie!...

Şi Giulio sări la emiţătorul de mesaje. Transmise în grabă textul următor:

„Recepţionat mesajul. Trecem pe recepţie!”

Nu trecu multă vreme şi din difuzoare răzbătu următoarea frază:

„Cine sînteţi? Transmiteţi pe banda de o mie MHz. Trec pe recepţie!...”

— Asta-i culmea! – strigă Giulio, copleşit.

— Aşteaptă! – făcu Nielsen, calm. Trimite indicativul astronavei şi treci din nou pe recepţie.

Giulio transmise:

— „Aici e Vulturul. Trecem pe recepţie!...”

Peste cîteva clipe, cabina se umplu de glasul acelui străin misterios:

«Aici Pămînt-100. Transmit de pe planeta 1 a Polarei. Mulţumesc, Vulturule. Emisiunea mea încetează. Transmit Pămîntului un „adio!”...»

Cînd în cabină se lăsă iarăşi tăcerea, profesorul zîmbi cu înţeles şi se-ntoarse spre asistentul său:

— Dragul meu, oricît ar fi de necrezut, totuşi, ipoteza mea trebuie să fie adevărată. Hai să explorăm planeta!...

— Arthur, să fie oare adevărat?

— Te mai îndoieşti?

— Nu ştiu, nu pot să gîndesc că ar putea fi adevărat!...

— Oh, tinere astronaut! Te-ai înflăcărat în faţa unui mesaj şi acum cînd ai în faţă ceva şi mai teribil, te codeşti!...

— Ar fi prea de tot, Arthur!...

— La aparate şi... la drum!...

Căutarea lui Nielsen şi a lui Giulio nu se dovedi zadarnică. Undeva, în sudul planetei, pe partea mai întunecată a ei, aflară locul mult căutat. Şi astronava descinse exact pe locul cu pricina.

Faruri puternice îşi îndreptară lumina spre un punct pe care-l semnalizaseră aparate de reperaj şi ghidaj de pe bordul Vulturului. Nu peste mult timp, cei doi bărbaţi deveniră martorii unei privelişti unice. În faţa lor, înţepenită pe suprafaţa planetei, se afla o rachetă fotonică teleghidată, de origină pămînteană, al cărui proiect îl preconizaseră sovieticii. Acest tip de rachetă, care după cum ştia acum Nielsen putea atinge viteze foarte apropiate de viteza luminii şi în principiu nu era destinat zborurilor cu oameni, ci numai pentru scopuri de explorare la mari distanţe. Rachetele acestea dispuneau numai de atîta combustibil, încît să accelereze pînă la o viteză uriaşă, iar după ce se apropiau de locul destinat explorării, mai puteau doar să frîneze, coborînd liniştite pe sol unde rămîneau pentru vecie. Doar aparatele de pe ele continuau să

culeagă informaţii, pe care, ulterior, le trimiteau spre Pămînt.

Prin radioul costumului, Giulio rosti emoţionat:

— Stranie întîlnire!... Uite că ne-au întrecut, deşi au pornit după noi!...

— E foarte explicabil – răspunse Nielsen, apropiindu-se prudent de rachetă. Noi am străbătut cea mai mare parte din drum cu întreruperi, pe cînd robotul acesta a zburat cu viteza maximă, de la început şi pînă la ţintă... Ceea ce mi se pare sigur, e faptul că şi ei au descoperit noile condiţii de accelerare în Cosmos. Astfel a izbutit racheta aceasta să ajungă aici înaintea noastră, cu toate că a pornit la cîţiva ani după noi...

Giulio contempla racheta şi nu se abţinu:

— „Pămînt-100”!... Oare cîte exemplare din acestea vor fi trimis ei în Cosmos pentru a vesti marea lor înfăptuire? Cîţi soli ai Pămîntului transmit acum spre el, din Cosmos, informaţii?

Nielsen se încruntă. Un fulger îi săgetă mintea. „Nu, nu se poate!” se contrazise el, de unul singur.

— Ce nu se poate? – întrebă Giulio, contrariat.

— Cum?... A, da, mă gîndeam la ceva şi îmi spuneam că e imposibil.

— Ai început să vorbeşti singur?

— Se mai întîmplă, mai ales cînd îţi trece prin minte că poate acest „Pămînt-100” a şi transmis informaţii despre noi...

— Informaţii?!... Te-ar necăji?

— Nu cred. Cînd pămîntenii vor afla de întîlnire, noi vom fi dispărut de mult, pierduţi în oceanul acesta atotîncăpător...

Se opri îngîndurat. Reluă pe un alt ton:

— Pe oamenii aceia pe care nu-i înţelegem aş vrea să-i mai revăd... I-am ocolit şi poate că regret... Ruşii

ăia au fost, totuşi, aşa cum păreau: serioşi în tot ce făceau!... Uite dovada: e opera lor!... Şi de atunci au trecut secole... Hm!...

Lui Giulio îi tresălta inima. Oare Nielsen a uitat de hotărîrea lui? A călcat peste concepţiile învechite în care a crescut?

Întrebă, mînat de o dorinţă arzătoare:

— Arthur, spune-mi, crezi mesajul, spune, îl crezi?

— Îl cred, Giulio. Trebuie să-l cred. Dar vreau să-ţi spun că părerile nu mi le schimb. Hotărîrea mea rămîne aceeaşi: după ce studiem racheta, drumul nostru continuă!...

Giulio, peste măsură de întristat, nu mai spuse nimic.

Racheta din faţa lui îi mai linişti zbuciumul, potolindu-i dorul de Pămînt... Se dovedi că fusese fabricată de sovietici. În ea găsiră întreaga staţie de radioemisie şi recepţie, de o perfecţiune uimitoare. Iar ceea ce îi bucură cel mai mult pe astronauţi fu găsirea descifratorului automat de mesaje. Demontară în scurtă vreme totul şi transportară aparatul pe bordul Vulturului. Apoi, luîndu-şi un ultim bun rămas de la „Pămînt-100”, Vulturul se afundă nestăpînit în adîncurile Cosmosului...

PARTEA A PATRA

25. CHEMAREA TRECUTULUI

Vulturul gonea prin Cosmos cu o iuţeală năprasnică. Părăsise de multă vreme vecinătatea Stelei Polare şi se îndrepta spre o altă constelaţie. În clipele acelea, în cabina de navigaţie se aflau doar Mark şi tatăl său. Ocupat cu o problemă de observaţie astrofizică, Nielsen îşi lăsase fiul să-şi satisfacă în întregime curiozitatea ce o manifesta de fiecare dată cînd se apropia de panourile de comandă.

— Tată, strigă deodată Mark, eu plec. Mă duc la mama să-i cînt ceva. M-a rugat aseară şi eram gata să uit. Nu te superi, aşa-i? – şi băiatul se apropie de Nielsen.

Acesta îşi întoarse privirile spre Mark. Aproape că nu-i venea să creadă. Îl purtase pe braţele lui, sub ochii săi crescuse, iar acum îl vedea flăcău în toată firea...

— Du-te, fiule! – îl îndemnă el cu căldură. Dar ia ascultă: ce vrei să-i cînţi mamei, astăzi?

— „Sonata primăverii”!

— Ah, ştiu! – răspunse tatăl cu un zîmbet de înţelegere. Bucata asta e o veche pasiune a mamei tale. Veţi interpreta şi ceva împreună?

— Nu ştiu – răspunse băiatul, întrucîtva abătut. De la o vreme mama nu mai are chef să mă acompanieze la

pianul electronic. Cînd mă vede că iau vioara în mînă, adesea privirile îi rămîn fixate pe clape şi stă aşa, pînă cînd mă aplec la urechea ei şi trag la întîmplare cu arcuşul pe corzi. Atunci o smulg din visare, dar îmi spune că e obosită şi nu mai poate continua.

— De ce n-o rogi pe Raymonde? Cîntă destul de bine...

— Nu întotdeauna... De multe ori e prea nervoasă şi atacă măsurile înaintea mea. Karl îmi place mai mult, deşi el mă acompaniază doar la violoncel.

Nielsen îşi mai învălui o dată băiatul într-o privire caldă, plină de dragoste părintească şi apoi spuse:

— Acum du-te! Eu am să vin mai tîrziu în seara asta. Anunţ-o pe mama să nu fie îngrijorată... Bob ce face?

— Scrie, scrie mereu!

— Ştii, şi eu am de scris ceva... Cum au mers astăzi lecţiile?

— Excelent, tăticule!...

— Bravo!... Ei, hai, du-te şi ai grijă să cînţi bine!...

— Nici o grijă, tăticule!... La revedere!

Şi Mark se îndreptă spre uşă, săltînd într-un picior, în timp ce tatăl său îl petrecea cu ochii plini de mîndrie. După ce uşa se închise în urma lui, Nielsen se ridică de la masa de observaţii. Privirile îi alunecară spre ceasul astronavei. Trecuse de orele nouăsprezece.

Se îndreptă încet spre oglindă şi se privi în ea. Fără voie, avu o strîngere de inimă: la tîmple îi apăruseră cîteva fire albe. Erau primele semne ale unei vîrste care nu se mai poate minţi. Pe fruntea-i înaltă, anii săpaseră cîteva brazde paralele şi inegale, iar între sprîncenele-i stufoase cele două cute se adînciseră şi mai mult.

Părăsi oglinda cu un oftat şi se îndreptă spre masa lui de lucru. Îşi scoase carnetul cu însemnări şi-l deschise la întîmplare. Pînă atunci înscrisese în el doar

fapte legate de zborul astronavei. Pe sine, creatorul şi coordonatorul giganticului vehicul, se uitase aproape cu desăvîrşire. Ce va scrie de astă dată?

O clipă ezită. Îi venea tare greu să-nceapă. În minte îi reapăru chipul fiului său. Clipa aceasta fu hotărîtoare. Stiloul se plecă peste fila albă a jurnalului şi începu să alerge cu o iuţeală neobişnuită...

„Privindu-mi în oglindă tîmplele albite de vreme – începu Nielsen – gîndul că trebuie să-mi continui însemnările a devenit o poruncă. S-ar părea că m-am luat după Bob, dar el serie despre una, iar eu despre alta. În general nu mă las furat de presimţiri sau de simple bănuieli. Din păcate, însă, vîrsta nu iartă. Anii se duc încet, şi ne apropie tot mai mult de clipa cînd trebuie să spunem cu toţii un „bun rămas” vieţii. Mă simt, totuşi, în deplină putere şi deocamdată gîndul declinului meu n-are de ce să mă înfricoşeze: socot că este încă destul de îndepărtat!

Dar nu e vorba numai despre mine sau despre Cristina. Noi, sper, ne-am îndeplinit o datorie faţă de un scop ce ne-a costat atît de scump.

Pînă de curînd, eram hotărît să nu mă mai opresc, să nu mai revin vreodată din drumul meu... Soarta s-a opus şi a decis să fie altfel.

Am crezut că dacă voi atinge înălţimea Stelei Polare am să rup în mine şi cel din urmă fir ce mă mai ţinea legat de meleagurile planetei natale. Pasiunea cercetării tainelor din Cosmos îmi încleştase întreaga fiinţă. Prietenii de pe bordul Vulturului se consolaseră şi m-ar fi urmat pînă la capăt. S-ar putea să greşesc, afirmînd asta şi despre Cristina sau despre Raymonde. Ele nu mi-au mărturisit-o nicicînd. Am simţit însă mereu în ochii lor un dor ascuns, o tainică dorinţă, care le

abătea neîncetat gîndurile spre lumea pe care eu încercam s-o uit definitiv.

Încă nu poposiserăm lîngă astrul polar, cînd hotărîrea, pe care o consideram multă vreme definitivă, începu să se clatine din temelii. Naşterea lui Mark m-a tulburat din cale-afară. Lanţurile hotărîrii începură să se rupă...

La început m-a cuprins o bucurie nemărginită. Fericirea mea îi molipsise şi pe ceilalţi, căci pe bordul astronavei se născuse un om. Era o strălucită victorie – cum zicea Bob – pe care am repurtat-o asupra legilor neprietenosului Cosmos, asupra nemărginirii Universului. Un om venise la viaţă, acolo unde nu domnea decît întunericul!...

Curînd însă, bucuria avea să se prefacă în frămîntare. Trebuia să decid într-un fel. Pe bordul Vulturului, după timpul nostru influenţat de marile viteze la care zburasem de mai multe ori, trecuseră ceva mai mult de doi ani de la plecare. Nu acelaşi lucru se petrecuse pe Pămînt. Acolo, omenirea îmbătrînise cu peste cinci secole! Calendarul pămîntean trebuia să arate anul 2605. Desigur, pînă şi urmele contemporanilor noştri de pe Pămînt se vor fi şters cu desăvîrşire şi alte generaţii le-au urmat la rînd... Aşa am crezut şi astăzi o cred mai mult ca oricînd!...

Oamenii de după noi vor fi schimbat mult înfăţişarea lumii. Mă-ntrebam atunci, şi continui să mă întreb, cum am arăta noi dacă ne-am trezi faţă-n faţă cu oameni ce s-au născut la cîteva secole după plecarea noastră? Nu ştiu ce să-mi răspund...

Mă zbuciumam şi nu ştiam ce hotărîre să iau. Nu îndrăzneam să cer sfaturi nimănui, căci m-ar fi încurcat şi mai tare. Doream să hotărăsc de unul singur. Pînă atunci fusese adoptată definitiv hotărîrea mea de a

merge pînă cînd totul s-ar fi sfîrşit. Fără îndoială că aşa s-ar fi întîmplat dacă nu s-ar fi născut Mark. Micuţul acela mi-a ieşit în cale şi cînd îi ascultam strigătul său nevinovat şi căutam în ochii rugători ai mamei lui, mi se tulbura vederea şi îmi vedeam tot planul făcut ţăndări. M-am văzut silit să renunţ la drumul meu, pe care l-aş fi continuat încă mult fără să întorc vreodată!

Nimeni nu s-a ridicat făţiş împotriva hotărîrii dinainte. Erau cu toţii la înălţime. Dar eu nu mai eram cel de pînă atunci. Mă clătinam şi faptele mă zguduiau teribil.

Uitîndu-mă la fiinţa aceea plăpîndă, mintea îmi fugea năprasnic înapoi, spre locurile fericite ale copilăriei. Ale anilor în care am învăţat să mă joc, să plîng, să fiu bun sau rău, am învăţat să fiu copil. „El unde se va juca?” – m-am întrebat atunci. „Ce-i va putea oferi această minusculă lume a astronavei? Va creşte mare şi nu va şti ce-nseamnă ciripitul păsărilor şi nu va cunoaşte vreodată şuşotitul izvoarelor. Va deveni un om în toată firea, fără să ştie prea bine de unde am pornit noi şi de ce. Nu va şti ce-nseamnă prietenii de joacă şi nici nu va cunoaşte plăcerea unei împăcări după ce ţi-ai supărat prietenul. Mai mult, ce se va alege din el cînd Vulturul îşi va trăi ultimele sale clipe? Am eu oare dreptul să aduc la viaţă un om şi apoi, din cauza încăpăţînării mele, să distrug această viaţă înainte de a fi fost trăită din plin?”

Dar asta n-a fost totul. A venit pe urmă mesajul acela, asemenea unui trăsnet ce loveşte în plin. Pămîntul ne rechema în sînul său, iar glasul omului acela mă tulburase ca niciodată. Şi totuşi m-am opus întoarcerii, din toate puterile mele. Nu mai voiam să merg înapoi, cu toate că Pămîntul mă chema necontenit.

M-am întrebat, multă vreme, de ce n-am hotărît atunci întoarcerea. De ce n-am crezut cu adevărat în forţa mesajului acela în care, fără îndoială, răsuna adevărul. N-aş putea să spun! Mă cucerise Cosmosul într-atîta, încît nu mă mai puteam desprinde din îmbrăţişarea lui!...

Oricît de mult aş fi fost îndrăgostit de Cosmos, ideea Marelui Cerc mă fascina în aceeaşi măsură, chemîndu-mă să mă-ntorc măcar pînă în preajma planetei pe care m-am născut.

Nu ştiu ce am hotărît şi ce mi-am spus atunci, dar din clipa aceea Vulturul nu s-a mai îndepărtat de sistemul solar. Într-una din zile, prietenii s-au pomenit că pornim din nou la drum. Cel mai mirat se arătă Giulio, cînd află direcţia şi viteza de zbor. Foarte curînd, atinsesem viteza maximă, cea pe care o întîmplare tragică a făcut s-o mai aibă cîndva Vulturul, înainte de steaua Van Maanen.

Cristina şi ceilalţi n-au aflat nimic de la mine. I-a informat însă Giulio că ne apropiem din nou de regiunea cosmică în care se găseşte sistemul solar.Totuşi, nu-mi trecea şi nici astăzi nu-mi trece încă prin gînd să mă-ntorc pe Pămînt. O altă idee mi-a cuprins mintea.

Constelaţia Lirei, situată la douăzeci şi şapte de ani-lumină de Pămînt, se aseamănă foarte mult cu sistemul solar. Mă gîndesc că n-ar fi exclus ca pe una dintre planetele celebrei stele Vega, din această constelaţie, să întîlnim condiţii favorabile vieţii şi poate chiar o lume cu fiinţe asemănătoare oamenilor. Dacă viaţa noastră s-ar sfîrşi, Mark şi-ar putea-o continua pe a lui printre aceste fiinţe dintr-o altă lume.

Gîndul acesta nu i l-am împărtăşit decît lui Giulio. Cred că soţia mea, precum şi Raymonde şi Karl sînt

ferm convinşi, deşi eu nu i-am încurajat în nici un fel, că ne-ntoarcem pe Pămînt. Bob e complet indiferent. Aventura zborului îl pasionează într-atîta încît oriîncotro ne-am duce, pentru el e totuna. Totuşi, nu sînt încă sigur că în adîncul sufletului său n-ar mai spera să-şi poată publica jurnalul, fie asta chiar şi pe o planetă a stelei Vega!...

Şi, iată, acum Vulturul se apropie de constelaţia Lirei. Ce drum tainic şi lung am putut străbate! De la Polară şi pînă acum o ţinem într-o goană sălbatică. Viteza cu care am pornit din preajma Stelei Polare am schimbat-o pînă acum de cîteva ori, din cauza unor observaţii...

De la Polară şi pînă aici s-au scurs aproape cinci sute de ani pămînteni. Ţinînd seama de timpul nostru influenţat de viteză, asta face aproape cincisprezece ani de astronavă: Mark va împlini în curînd cincisprezece ani! E o viaţă, oricum....

Am băiat mare! Sînt mîndru că are o minte ageră şi s-a făcut iubit de toţi cei de aici. Cel dintîi om care s-a născut printre stele a crescut mare! Poate că greşesc, dar eu nu cred să se fi născut şi alţii...

A crescut însă fără să aibă fericirea de a vedea vreo şcoală pămîntească sau de a asculta alţi profesori, decît pe noi. A trebuit să-l facem să înţeleagă că undeva, foarte departe, există o planetă, un corp ceresc imens, care nu seamănă de loc cu astronava. I-am spus că acolo trăiesc oameni mulţi, care arată ca şi noi şi care locuiesc în oraşe, în sate, şi au o viaţă foarte agitată...

Fiecare dintre noi i-am fost pe rînd profesori la ce ne-am priceput mai bine. Cristina i-a transmis o pasiune care, de altfel, n-are nici o legătură cu specialitatea ei... Astăzi, Mark nu are o dorinţă mai puternică decît aceea de a deveni un mare muzician. Ştiu eu ce se va alege

din pasiunea lui?! Va avea prilejul să mai cunoască şi alte opere muzicale decît acelea pe care le avem cu noi? Niciodată n-am fost mai neliniştit. Mă întreb cu teamă, ce vom găsi în constelaţia Lirei? Vom da oare acolo peste limanul dorit? Şi cum va fi el? Mă nelinişteşte încă un lucru: va rezista oare Vulturul la nesfîrşit? Am realizat cu această astronavă aproape imposibilul. Pentru ce oare fusese ea construită şi ce am realizat cu ea? Cum va răspunde în viitor şi altor încercări, poate la fel de grele? Rămîne de văzut!... Ce dată o fi acuma pe Pămînt?...

Da... Pămîntenii au intrat în anul 3021! Iar Vulturul nostru mai supravieţuieşte timpului!... Numai asta şi ar fi de-ajuns să ateste atotputernicia ştiinţei umane!...

Oare ce fac oamenii de acolo? S-or fi schimbat mult. Mi-e greu s-o mărturisesc, dar şi mie mi s-a făcut dor de ei. De ce? Nu ştiu, dar mi-ar place să stau de vorbă cu vreunul, să-i ascult graiul şi să-l văd croindu-şi planurile de viaţă.

Dar vor mai fi existînd? „Profeţii” ţării mele prevesteau „nimicirea totală a omenirii”. Dobitocii! Cum de mă pot întreba aşa ceva, după ce am ascultat mesajul acela?!...

Comunismul... Ei spun că a învins. Poate că e aşa. Erau savanţi serioşi. De ce nu m-am încrezut în orînduirea lor? Cînd nu vrei să fii părtaş la o crimă şi nu ai alt mijloc de apărare decît fuga, te retragi în mijlocul codrilor de unde nu mai ieşi decît după ani şi ani. Noi am evadat în Cosmos, unde am aşteptat o clarificare. Gîndurile ne erau prea încîlcite... A venit însă torpila aceea diabolică!... Eh, acum e tîrziu!...

Mă tulbură, uneori, gîndul întoarcerii. Caut să scap de el, deşi nu pot întotdeauna. Încă nu pot crede totul, nu sînt croit să-mi pot schimba cu uşurinţă convingerile.

Iar Cosmosul nu-mi dă nici un ajutor. De ce să n-o spun, cel mai bine ar fi acasă, printre semenii tăi. Acasă? Unde? Pe cine şi ce am să aflu acolo? E greu de spus. Dacă nu aflu nimic şi e pustie bătrîna planetă? Ce mă fac? Unde-l mai duc pe Mark? Vulturul nu va rezista la infinit. Cred că-mi este mai la îndemînă sistemul stelei Vega. Oricum, ne stă în drum...

Hm! Mă văd şi eu alt om. Atîţia ani, închis într-o astronavă, te pot schimba de zece ori! Visurile mari nu le-am pierdut. Pe primul plan se află acum sentimentele. E mai rău aşa? Mai bine? Depinde. Ştiu, prietenii mei s-au săturat de Cosmos. Socot că au rătăcit destul, au nevoie acum de altă viaţă. Au dreptate. Visul a fost, în mare măsură, doar al meu. Dă-l naibii de vis! Trebuie sacrificate vieţi pentru el? Uneori da; în cazul de faţă însă nu, categoric nu! Poate cei din anul 3021 cuceresc imensităţi cosmice pe alte principii, fără drame şi sacrificii. Atunci?... Nu, nu pot merge încă acolo, nu-i cred, ar fi prea frumos! Omul nu e în stare de asemenea realizări. Nu e în stare?!... De ce? Nu ştiu, e o coardă ce vibrează disonant. Dracu mai ştie cum e. Mi s-a încîlcit de tot mintea. Aştept un semn, doar unul singur încă şi mă întorc fără ezitare. Dacă s-au ridicat peste pragul ce-l admite mintea mea învechită, trebuie că au ajuns şi pe aici, trebuie!... Şi dacă nu au ajuns?... Trebuie!... Şi dacă, nu?...

Colegii mei s-au stins de mult, iar eu mai umblu aventurier prin Cosmos. Stranie soartă! Şi acum trebuie să-mi salvez feciorul. E necesar să-i asigur viaţa! Trebuie s-o mai împlinesc, totuşi, şi pe a mea, e încă ciuntită. Dar cum?... Iarăşi ei?... Fie!... Vom vedea, da, vom vedea în curînd!... Şi totuşi, cred că doar Vega ne mai poate salva... Şi dacă nu vom rezista? Nu, moartea nu mă înfricoşează. O urăsc, dar nu mi-e frică de ea. M-

ar durea pentru Mark şi prietenii ceilalţi. Ce mult aş vrea să predau ştafeta asta cosmică altor exploratori! Ori de unde ar fi ei!...

Mi-ar pare tare rău dacă numai foile acestea ar ajunge să fie citite de alţii... Dar fie chiar şi atîta. Vor folosi ele la ceva şi fără mine. Poate am fost căutaţi odată şi oamenii ştiu de noi. Sau poate chiar fostul nostru etaj final a ajuns pe Pămînt, pescuit de oameni în Cosmos... În el se afla primul jurnal al lui Bob...

M-am lăsat furat de gînduri. Oricum, mi-am descărcat sufletul. Acum mă duc împăcat la culcare. Curînd, intrăm în zona constelaţiei Lira. Ce vom mai întîlni şi acolo?

Să aşteptăm. Poate că ţărmul popasului definitiv se apropie şi toate gîndurile negre se vor spulbera. Cine ştie?...”

26. NIELSEN, AI GREŞIT!

Pe bordul astronavei se simţea pulsul unei activităţi neobişnuite. Niciodată cosmonauţii de pa Vulturul nu mai fuseseră cuprinşi de febra nerăbdării ca atunci, în ceasurile acelea de după dezbaterea generală. Un amestec de teamă şi speranţă clocotea în inima fiecăruia. Emoţia era firească. Cei care, pînă de curînd, mai doriseră întoarcerea pe Pămînt, pînă la urmă acceptaseră ideea lui Nielsen şi căutau acum să-şi alunge gîndul unui eşec, agăţîndu-se de speranţa întîlnirii cu o lume în care să-şi poată continua viaţa, altfel decît au făcut-o atîţia ani închişi între pereţii astronavei. După atîta izolare în pustietatea cosmică, aşteptau cu nesaţ clipa eliberării din chingile astronavice; doreau sălbatic soare, ploi şi vînturi; oamenii aceştia erau în stare să renunţe la Pămîntul părăsit, numai la gîndul că ciudatul lor zbor va lua sfîrşit. Nu-i mai interesa unde, era destul că se va sfîrşi. Nici unul nu pornise cu hotărîrea de a nu se mai întoarce, şi de a rătăci o viaţă pe tainicele căi ale nesfîrşitului Cosmos. Acum, cînd se apropia clipa reîn-tîlnirii cu libertatea, nu-şi mai puteau stăpîni bucuria.

Dimineaţa astronavică îl găsi pe Nielsen la postul său. Era singur în marea sală a comenzilor cen-trale. Faţa nebărbierită, ochii adînciţi în orbite şi părul în dezordine povesteau de la sine cît de frămîntat era omul în clipele acelea. Îi fusese dat în viaţă să nu-şi

vadă visurile îndeplinite niciodată pînă la capăt. Crescuse într-o lume de nesiguranţă şi după aceea neşansa îl azvîrlise în Cosmos, alături de cîţiva prieteni. Ce va fi mai departe?

Imaginea fiului său nu-l părăsea. Ce se va întîmpla cu el? De dragul lui renunţase la gîndul, într-un fel nebunesc, al colindării Universului pînă cînd viaţa avea să i se sfîrşească. Poate nu numai de dragul lui Mark, dar, oricum, aceasta fusese cauza principală care îl întorsese pe Nielsen din drum. I-a convins, şi de asta, pe prietenii săi. Îl ascultau pentru a treia oară şi îl urmau. Doar şi lor le era drag „fiul stelelor”!..,

Privea abătut spre vitezometru. Aparatul arăta că iuţeala astronavei nu era mai mare de zece mii de kilometri pe secundă. Prin mintea lui Nielsen trecu un fulger. Oare cînd se întîmplase? Cînd începuse tragedia? „Prostii!” – făcu el cu glas tare, privind speriat în jur. Nu era însă nimeni!...

Un scurt control al celorlalte agregate de comandă îi arătă că totul e în ordine. Totul? Nu, nu totul... „Visurile mele, cum de vă realizaţi mereu ciuntite?” şopti el, privind spre telescopul optic... „Oare cu ăsta ce va mai fi de acum?”... Întinse mîna şi făcu un contact. Protecţia hubloului se dădu în lături şi cosmosul îi apăru din nou în toată splendoarea lui înfricoşătoare. Nu-i mai era de mult teamă de el. Se cunoşteau destul de bine. Constataseră, însă, ca doi luptători de forţe egale, că trebuie să se resemneze sau să-şi amîne lupta decisivă pentru mai tîrziu. Cine va învinge? Sfîrşitul încăierării dintre Nielsen şi Cosmos era aproape imposibil de prevăzut. Totuşi, încleştarea viitoare se apropia. „Ce surprize îmi pregăteşti, nesfîrşire oarbă?” se adresă el nopţii de afară. Forţele de care mai dispunea Vulturul fuseseră pregătite cu grijă pentru bătălia decisivă. ...”Nu, nu se

poate!... De astă dată nu va fi la fel!” strigă, aproape, Nielsen, încleştîndu-şi pumnii.

— Cu cine vorbeşti?

Surprins, se întoarse să vadă cine îl tulbură în dialogul său cu Cosmosul.

— Tu erai, Giulio?!... Cam devreme...

Prietenul său zîmbi cu înţeles. Ştia că Nielsen, preocupat peste măsură de vreun gînd, era în stare să piardă uşor noţiunea timpului.

— E trecut de opt... Ţineam să continuăm pregătirile...

— Opt, zici?!... Cum trece vremea!... Venisem să mai cercetez situaţia... Merge totul normal...

— Cît mai e?

— Dacă aprecierile mele sînt corecte, peste zece ore facem înconjurul de onoare!...

Giulio tresări. Peste zece ore...

— Noutăţi?

— Oxigen din belşug, nori denşi şi azot în proporţie de şaizeci la sută...

— S-ar părea că...

— Asta mă gîndeam şi eu... Dar nu poţi fi sigur niciodată... Temperatura scoarţei pare acceptabilă, treizeci şi opt pînă la patruzeci şi două de grade... Eu însă ard ca pe jăratic!

Giulio îşi cunoştea bine prietenul. Uneori îi era necaz pe el, prea nu ieşea dintr-ale lui. Alteori, zbuciumul lui Nielsen îl înduioşa. Ştia că şi de astă dată gîndul îi e la marea lor întîlnire cu Necunoscutul. Şi Nielsen era apăsat pe umeri de povara unei responsabilităţi deosebite. Dar nu asta îl frămînta atîta, ci nesiguranţa totală în care acţionau.

— Am crezut o dată că astronava noastră este o mare, o nespus de mare creaţie... Dar ceea ce a făcut ea, poate că cei rămaşi acolo, sau alte lumi de fiinţe asemănătoare nouă, realizează simplu şi fără drame... Şi mult mai eficient!... Noi încă nu ştim ce ne aşteaptă... Nu putem şti, fiindcă nu avem tot ce ne trebuie...

— Dacă am avea tot ce ne-ar trebui, astăzi n-am rătăci în căutarea unui loc de odihnă sau – dacă vrei – de reîmprospătare a forţelor...

— Poate că ai dreptate...

Discuţia începuse să-l obosească. Încercă să-i dea un alt făgaş:

— Ce fac ceilalţi?

— Sînt în sălile de observaţii.. Se pregătesc şi ei... Caută să-şi cunoască din vreme noua patrie cosmică...

— S-o cunoască... Numai de-ar fi aşa!...

Giulio împărtăşea aceleaşi îndoieli. Nu era destul ca o planetă să aibă o atmosferă de oxigen cu azot. Viaţa omului poate fi primejduită chiar dacă aceste condiţii sînt îndeplinite. Pe vremuri şi Venus se părea că ar permite existenţa vieţii... Prima expediţie sovietică şi apoi celelalte spulberaseră speranţele optimiştilor. Pe Venus trebuia mai întîi curăţată atmosfera de bioxizii otrăvitori. Ce-or fi făcut oamenii între timp, nici Giulio şi nici Nielsen nu ştiau.

— Zici că oxigen există... Ne-am putea asigura măcar cu ceva rezerve, în caz că...

— Mai lasă dracului rezervele!...

Comandantul îl întrerupse deosebit de vehement

„Ce-o fi cu el? gîndi Giulio, uimit Să fie doar nesiguranţa? Nu, Nielsen nu era dintre aceia care se pot pierde uşor cu firea. Şi dacă totuşi vîrsta schimbă omul?” încercă un sondaj:

— Arthur, pe care din ele descindem?

— Nu avem de ales decît între două... A treia e cu desăvîrşire moartă...

Asta era, deci! Nu puteau să se oprească pe prima dintre planete, iar celelalte două se aflau într-o zonă apropiată de Vega, Pe Nielsen nu-l părăsea de loc îndoiala. Procedase oare bine reducînd viteza atît de mult? Cît va mai rezista Vulturul accelerărilor şi frînărilor? Şi ei se află încă în braţele Necunoscu-tului...

— De unde începem?

— De la cea mai apropiată de Vega... Distanţa dintre ea şi astru se apropie de situaţia care ar permite condiţii bune pentru un pămîntean... Dacă nu, încercăm pe a doua, deşi se află acum în partea opusă...

O semnalizare pe tabloul central le atrase atenţia.

— Sala de observaţii... Vezi ce vor...

Giulio făcu legătura şi pe ecranul televideofonului apăru figura lui Karl. Posomorît şi cu ochii foarte obosiţi, chiar speriaţi, i se adresă lui Nielsen:

— Poţi veni pînă la cabina-spital?... Te-am căutat peste tot...

Nielsen îşi încruntă sprîncenele, cuprins de nelinişte. Ce voia Karl de la el?

— Trebuie să vin neapărat?

— Chiar acum!...

Deschise uşa cu grijă şi, cînd privi mai atent, inima i se strînse dureros. Pe un pat era culcată Cristina, fără cunoştinţă, cu faţa palidă şi cu ochii încercănaţi. Karl veghea la căpătîiul ei, iar Raymonde manevra aparatul de reconfortare.

— Ce-i, ce s-a petrecut?...

— Inima... Un acces pe care, mărturisesc, nu l-am mai întîlnit niciodată... Nu ştiu despre ce e vorba!...

Faptul acesta căzu ca un trăsnet pe capul lui Nielsen. Doar cu trei ceasuri mai înainte se despărţise de soţia lui. O lăsase dormind liniştită, aparent fără nici un semn de boală, şi acum...

— A mai avut atîta putere să mă cheme... Am găsit-o în nesimţire... Cînd am văzut-o, credeam că s-a întîmplat o nenorocire...

— Mark ştie? – întrebă Nielsen, părînd că nu-l aude pe Karl.

— Nu. E cu Bob, în căutarea celor mai bune unghiuri de filmare înainte de descindere... Şi tocmai acum...

Raymonde avea ochii umezi. Urmărea indicatorul cardiografului şi din cînd în cînd se încrunta:

— Nu-nţeleg!... Ce s-a putut întîmpla? De unde a mai venit şi nenorocirea asta?...

Nielsen, cu calmul deznădejdii, se opri lîngă patul Cristinei şi-i luă mîinile într-ale sale. Erau reci şi pulsul abia se mai simţea.

— Tocmai acum!... repetă el, închizînd ochii.

Pe neaşteptate, bolnava deschise ochii mari şi-l privi ţintă. O şoaptă, greu de înţeles, ajunse la Nielsen:

— Eu plec, iubitule... Să nu te pierzi!... Mark rămîne cu tine...

Nielsen tremura din tot corpul. Simţea că se destramă de atîta durere şi zbucium.

— Nu vorbi aşa! – încercă el s-o oprească.

Dar Cristina continuă hotărîtă, cu aceeaşi voce stinsă:

— Am fost mereu alături de tine, Arthur... Acum nu mai pot, inima nu mă mai ascultă... Am o singură dorinţă: întoarceţi-vă!... Eu nu cred în Vega şi nici în planetele ei... Mi-a fost dor mereu de Pămînt... Să-l duci acolo pe Mark, în locul meu!...

Nielsen cătă spre Karl. Doctorul îşi plecase ochii. Puterile sale se opreau la hotarul acesta.

Se întoarse spre Cristina, împietrit de o durere sfîşietoare. Uitase de tot ce exista în jurul său. Vedea cum se stinge cea mai dragă fiinţă din lume, tovarăşa nepreţuită care îl însoţise în toate clipele vieţii.

Instinctiv, simţind privirile cuiva, se întoarse şi-l văzu pe Mark în pragul uşii. În urma lui venea Bob, la fel de înspăimîntat. Îl zări şi Cristina.

— Mark, e bine că ai venit... Pînă astăzi ai văzut doar oameni puternici, sănătoşi... Mama ta i-a părăsit fără voia ei, şi acum...

— Nu!... Nu se poate!... Taci! – şopti Nielsen, cu o deznădejde sfîşietoare.

Mark făcu ochii mari:

— Unde vrei să mergi, mamă?

Două boabe de lacrimi îşi făcură drum printre genele Raymondei.

— Mama nu va pleca nicăieri! – răspunse tatăl, în locul bolnavei...

Cu toate acestea, mama lui Mark plecă pentru totdeauna, spre lumea îngheţului veşnic. Inima ei încetă să mai bată, cu toate eforturile lui Karl, Murise liniştită, fără nici o tresărire. Nu mai aşteptase clipa întîlnirii cu planetele stelei Vega... Plecase de fapt fără voia ei, lăsîndu-i pe cei dragi pustiiţi de o durere fără margini.

Mark nu putea înţelege, cu nici un chip, că mama lui nu-i va mai vorbi niciodată, nu-l va mai alinta şi nu-i va mai săruta ochii, seara, la culcare. O privea zăpăcit, cum stă înmărmurită pe catafalcul improvizat şi din cînd în cînd o striga încetişor:

— Mama!... Mama!...

Dar mama nu răspundea. Tăcea cu încăpăţînare şi îl uitase. Oare de ce? Mark nu putea pricepe. I se vorbise

doar în treacăt despre asta. Pentru el însă, mama lui nu putea face parte dintre cei ce mor... Mintea acestui tînăr, născut şi crescut printre stele, accepta mult mai uşor veşnicia vieţii, decît sfîrşitul ei firesc...

Doliul învăluise bordul Vulturului. Cristina îi părăsise năprasnic, lăsîndu-i uluiţi şi zdrobiţi. Nu puteau să-şi mai revină. Nielsen umbla năuc, de colo pînă colo, vorbind de unul singur şi evitînd orice discuţie. Nu vărsase o lacrimă. Bărbaţi ca el nu plîng niciodată. Poate e mai rău, căci durerea înăbuşită le arde mai tare inima.

Karl şi Raymonde, loviţi şi ei, încercau să-şi învingă tristeţea şi golul imens din suflete. Păreau atît de îmbătrîniţi!...

Lui Giulio, de cînd aflase vestea tragică, i se tăiase orice putere. Ţinuse atît de mult la Cristina! Durerea lui Nielsen era şi a lui, îl apăsa cu aceeaşi forţă oarbă. De ce se întîmplase aşa? N-au fost de-ajuns celelalte, de pînă atunci? Oare Cosmosul vrea cu orice preţ o răfuială cu astronava lor?...

— Infinit şi totuşi inconştient... Loveşti la întîmplare... Ocean de întuneric şi de forţe haotice!...

Giulio certa nemărginirea. O mustra înţelept şi îndurerat peste măsură:

— Pe cine îţi alegi în viitor?... Nu răspunzi, n-ai glas, nu ştii decît să acţionezi violent... Iar noi sîntem încă atît de slabi!... Slabi?! Nu, nu sîntem chiar atît de slabi, dar poate ne-am luat la trîntă cu tine prea devreme. Şi mai ales, singuri... Cei de-acum... Oare de ce nu ne-am întors la ei? Cineva a greşit!... A comis o eroare capitală de calcul!...

Nielsen pătrunse domol în sala de comandă şi se apropie de Giulio. Părea mai abătut ca de obicei mai

încovoiat de durere. Părul îi era nins cu totul şi nu mai dormise ca lumea de cine ştie cînd.

Giulio aştepta o vorbă din partea lui. Dar prietenul său tăcea şi privea în neştire tabloul comenzilor centrale.

— Văd că am trecut şi de a doua planetă...

Într-adevăr, zborul Vulturului, în ultimele cîteva zeci de ore, se desfăşurase fără un program precis, astronava fiind lăsată, sau poate uitată, în grija roboţilor de gardă.

— Ne întoarcem? – îndrăzni să întrebe Giulio.

— Ne întoarcem... Trebuie...

Giulio ar fi vrut să spună ce-i stă pe inimă, dar nu cuteză. Nielsen ştia de porunca Cristinei. „Atunci de ce nu o respectă?” se revoltă pentru o clipă, în sinea lui.

— Poate va fi numai un scurt popas – reluă Nielsen, Programează noul drum...

Fără să mai adauge ceva, comandantul ieşi, la fel de mohorît precum intrase. Lui Giulio nu-i mai rămînea decît să execute manevrele de întoarcere. Cu totul împotriva convingerilor sale!... Era sătul pînă peste cap de Vega!... Şi totuşi, va îndrepta Vulturul spre una din planetele acestei stele...

Cosmosul începuse deci atacul... Lovise prin surprindere şi Nielsen nu putea face încă nimic. Cris- tina era moartă. Îl părăsise, îl lăsase singur cu durerea lui. Şi nici măcar nu ştia ce se va alege de soarta lui Mark!...

— Ai greşit undeva în calcule, bătrîne!...

Vorbea cu sine însuşi. Savantul încerca să se apere în faţa omului îndurerat.

— Nu aveam de ales!... Dar, sînt oare sigur de asta? Unde am vrut să merg?...

Pentru prima dată, Nielsen se îndoia de el însuşi.

— Am visat şi am cutezat mai mult decît îmi puteam îngădui. Greşeala s-a întors răzbunătoare împotriva mea... Beţie blestemată a Cosmosului!... M-ai prins şi apoi ţi-ai bătut joc de mine!... Şi totuşi, nu pot ceda!... Oricît eşti de puternic, Cosmos orb, nu mă supun încă... Şi dacă, totuşi, am greşit?

Nu-şi mai răspunse. În cabină intrase „fiul stelelor”...

21. PĂMÎNT - 3000!

Undeva, departe, pe fundalul întunecat al Cosmosului, se profila strălucitor discul planetei spre care se îndrepta Vulturul. Nu mai rămăseseră decît două ore de zbor...

Nielsen şi Giulio se aflau în sala comenzilor centrale, atenţi la fiecare semnal dat de aparatele de control. O tăcere adîncă domnea acolo. Numai uşorul bîzîit al releelor de conexiuni mai tulbura, cînd şi cînd, liniştea neobişnuită din marea cabină unde era adăpostit creierul astronavei...

Cristina trăia încă intens în inimile tuturor celor de pe Vulturul. Nici un eveniment cosmic nu le-ar fi putut şterge durerea din suflete, nimic n-ar fi fost în stare să-i facă să uite pierderea atît de grea. Numele celei dispărute nu-l mai rostea decît Mark, în discuţiile sale cu Bob sau Giulio. Ceilalţi îşi închiseră inima şi păstrau acolo cu sfinţenie amintirea aceleia care îi părăsise în pragul unei mari întîlniri cosmice...

Nielsen rupse cel dintîi tăcerea:

— Viteză – opt!...

Planeta era sub ei. Ajunseseră la mai puţin de zece mii de kilometri depărtare de ea. O vedeau bine şi o puteau studia cu uşurinţă. Asta îi mai linişti.

Astronava se apropia tot mai mult de păturile superioare ale atmosferei, printr-o manevră de zbor în

spirală. Forţa gravităţii planetare nu era simţită pe astronavă decît de aparatele speciale de măsură.

Giulio consemnă, oarecum mirat:

— Acceleraţia gravităţii – doi!

— Mai controlează o dată!...

Adjunctul reluă măsurătoarea şi, tot mai uluit, întări:

— N-am ce face!... E doi!...

Nielsen se apropie de aparat:

— De unde o astfel de forţă?!... Ar trebui ca densitatea planetei să fie de cîteva ori mai mare decît a Pămîntului!... La înălţimea asta, acceleraţia doi-g*... Straniu!...

Astronava coborî şi mai mult, ajungînd la mai puţin de o mie de kilometri deasupra planetei. O pătură densă de nori o înconjura la înălţimi foarte joase. Aparatele speciale semnalau prezenţa oxigenului şi a azotului numai în păturile joase de nori.

— Ia uite!... Vulcani!... Acolo, în stînga!...

— Şi încă în erupţie! – completă Nielsen.

Un ocol complet al planetei îi edifică pe deplin.

Aşadar, aici nu avem ce căuta!... Se vede că Vega e mai tînără decît Soarele nostru... Planeta aceasta abia acum se află pe treapta erei secundare... Căldură, nori, furtuni, ploi torenţiale, vulcani... Şi dezastru pentru iluziile noastre – mai adăugă Nielsen, rece.

Pe cînd Giulio voia să spună ceva, semnalizatorul radioastralului îi puse în gardă.

— Un mesaj!...

— Sau o defecţiune! – sublinie comandantul.

— Nu, Arthur, e neîndoielnic, priveşte!... Becul albastru de autocontrol...

---

*Nielsen se referă la constanta g = 9,81 m/sec^2 – constanta gravitătii pămîntesti (N. A.).

— Mda!... Vezi cine tulbură liniştea cosmică!...

Giulio făcu repede legătura cu reproducătoarele sonore. La scurtă vreme, un şir de semnale muzicale umplu încăperea, fără să poată fi înţelese de cei doi.

— Asta ce mai e?

— Cuplează decodificatorul Sirius... Mai ştii?!... Poate un alt Pămînt-100 sau – 1000!

Indicaţia lui Nielsen, deşi părea ironică şi indiferentă, aproape tăioasă, era demnă de luat în seamă. Giulio efectuă cuplajul şi mare le fu surpriza cînd reproducătoarele grafice înscriseseră următorul text:

„Sînt Pămînt-3000. Coordonatele mele sînt 58° latitudine nordică, 76° longitudine estică. Am reperat prezenţa astronavei voastre. Punctul de alimentare se află în zona patratului mărginit de paralelele 17 şi 26 şi segmentele de longitudine 18 şi 21. Stop! Trec pe recepţie...”

— E o surpriză plăcută, Pămîntule-3000! – i se adresă încet Nielsen, Şi apoi. în şoaptă, ca pentru sine: Puteai veni mai degrabă!... Oameni, se vede că aţi ajuns mai departe decît mine!.. V-aţi trimis emisarii-roboţi pînă aici... Poate aţi fost şi voi!... Aţi ajuns mai departe!...

Giulio tăcea. Nu îndrăznea să-l certe pentru prosteasca lui încăpăţînare. Amintirea Cristinei se interpuse însă între ei şi nu putu spune decît atît:

— Ce mai căutăm atunci aici? Doar vezi că nu putem rămîne pe planeta asta, în condiţiile unei ere vrăjmaşe omului?!...

— Vreau s-o văd cu orice preţ şi pe cealaltă!...

Un clocot de mînie cutremură fiinţa lui Giulio.

Nu se putu stăpîni:

— Arthur, de ce nu vrei să înţelegi? ..

— Cînd ai pierdut totul, un minut contează prea puţin!...

— Uiţi că minutul acesta ar putea salva restul!...

— Unul singur – mi se pare imposibil!...

Vulturul părăsi, curînd, vecinătatea planetei neprimitoare şi porni spre a doua planetă din sistemul stelei Vega. Depărtarea enormă dintre planete îl determină pe Nielsen să accelereze pînă la viteze mari.

— S-ar putea să riscăm! spuse Giulio, temător.

— Încă nu!...

Siguranţa lui Nielsen îl mai linişti. Avea tot dreptul să hotărască cu prioritate; cine cunoştea Vulturul mai bine decît el?

Orele şi zilele treceau greu, apăsătoare. Nici o bucurie nu mai putea înflori pe bordul astronavei. Cîntecele şi serile de glume erau uitate cu desăvîrşire. Muriseră şi ele, parcă, o dată cu Cristina.

Viteza astronavei atinsese două sute şaptezeci de mii kilometri pe secundă, cînd jumătatea distanţei pînă la următoarea planetă fusese deja acoperită. Nielsen, parcă îmbătat de puterile Vulturului, se lansă într-o nouă accelerare...

Era spre seară. Mark ieşise din cabină şi cei doi prieteni rămăseseră din nou singuri.

— Arthur, tot nu eşti decis?

O pauză scurtă, poate de reculegere, şi Giulio reluă:

— Nu te mai înţeleg!... Asemenea Cristinei, nici eu nu mai pot crede în ajutorul stelei Vega... Planetele ei sînt contraste ciudate – una rece, de gheaţă, alta în era secundară. Ce ştii oare despre a treia?

— Nimic... Dar trebuie s-o vedem... S-ar putea să nu fie în zadar... Poate că...

Dar Nielsen nu-şi mai termină fraza. Alarma răsună brusc. Semnalizatoarele se aprindeau şi se stingeau înnebunite.

Giulio strigă înspăimîntat:

— Motoarele!... Cuplează reductorul de rezervă şi conectează automatul!...

Mîinile celor doi bărbaţi manevrau, cu iuţeală de prestidigitator, butoanele şi rozetele comenzilor. Privirile lui Arthur se opriră pentru puţin timp pe un ceas de control. O uşoară tresărire a feţei sale îl făcu pe Giulio să întrebe:

— Ce mai e?

— Astea nu mai sînt bune de nimic!... S-au dus!...

Concluzia aproape că îl paraliză pe Giulio.

— Ce vrei să spui?

— Că nu mai poate fi vorba de o accelerare... de aici înainte!... E clar?

— Clar, Arthur!... Iată unde am ajuns!... Eu nu merg pe planeta aceea!... Mă opun categoric!... Şi dacă nu eşti de acord cu mine, voi folosi forţa împotriva ta!...

Nielsen îşi măsură prietenul cu indulgenţă. Ştia ce-l făcuse pe Giulio să-l înfrunte atît de brutal. Putea să treacă peste asta.

— Am vrut s-o văd!... Crede-mă!... Am vrut... De astă dată însă te ascult: Ce vrei să facem?

— Ceilalţi aşteaptă un singur lucru: să ne întoarcem! Asta vreau şi eu: să pornim într-acolo unde ar fi trebuit să ne aflăm de mult!

Nielsen se apropie de calendarul automat şi îl puse în funcţiune.

— Priveşte, Giulio!...

Cifrele nu-l mai înspăimîntau. Pămîntul trecuse de anul 3024. Mileniul al patrulea!...

— Ei şi? Ei există! Poate că ne aşteaptă!...

— Bine, prietene drag, fie!... încredinţează robotului programul nou de zbor... Poate că vom răscumpăra ceva din greşeli... Deşi pe cei pierduţi nimeni şi nimic nu-i mai poate aduce înapoi!... Merg şi eu spre Pământ cu inima deschisă!...

28. CLIPE GRELE

Ceasul astronavei arăta orele trei după-amiază. O parte din echipaj se odihnea. Numai Giulio şi Nielsen erau mereu împreună, nelipsiţi din sala comenzilor centrale. Vegheau zi şi noapte, atenţi la orice schimbare în mersul astronavei.

Giulio ridică deodată privirile de pe harta siderală şi spuse, parcă trezit din somn:

— Şi dacă nu mai putem frîna?

Nielsen, aparent atent mai departe la indicaţiile unui ceas de bord, frămînta în minte întrebarea.

— De ce să nu mai putem frîna?… Motoarele laterale au fost puţin timp în funcţiune…

— Cosmosul nu şi-a încheiat seria surprizelor… Mai ştii în ce stare sînt?

— Să le încercăm… Conectează-le!

Giulio ezită, dar pînă la urmă se hotărî să asculte. Pe tabloul de control al motoarelor laterale, indicatoarele luminoase şi aparatele de măsură arătau că a început frînarea.

— Micşorează debitul!… Aşa… Creşte-l!…

Funcţionarea cuminte a motoarelor părea linişti-toare. Aşadar, exista încă o rezervă, în cazul că motorul frontal ar fi ieşit din funcţiune.

— Opreşte!…

Deconectorul, însă, nu se mai auzi. Surprins, Nielsen se întoarse spre Giulio.

— De ce nu le scoţi din funcţiune?

Pe fruntea celuilalt apăruseră broboane de sudoare. O luptă extraordinară începuse între el şi releele de comandă, care refuzau să se supună.

— Încearcă şi tu!... Eu nu pot!...

Nielsen se aşeză grăbit în faţa mesei de comenzi şi, cu ambele mîini, încercă decuplarea motoarelor de la sistemul de alimentare. Oricît se trudi însă, totul se dovedi fără de folos. Frînarea continua tot mai intens, fără posibilitate imediată de a fi oprită.

— Cît e viteza?...

Giulio îşi aruncă privirile pe vitezometru:

— Două sute optzeci şi cinci de mii kilometri pe secundă...

— Drace! – izbucni Nielsen. Riscăm să zburăm la viteze cu care nu ajungem decît peste patruzeci-cincizeci de ani*!... Asta ne mai lipsea!...

— Arthur, nu ne rămîne decît să renunţăm la ele... Nu văd altă soluţie...

Nielsen cumpăni situaţia. Defecţiunea de la motoarele laterale de frînare era desigur legată de un fenomen rar, dar posibil. Cîteodată se poate întîmpla ca supapele conductelor de alimentare, după o pauză îndelungată, să rămînă blocate sub presiunea combustibilului sau pur şi simplu numai fiindcă deblocajul nu acţionează. În acest caz, nu există decît o singură soluţie...

— Desprinde-le de corpul astronavei!...

---

*Lumina parcurge distanţa Vega—Pămînt în douăzeci şi şapte de ani tereştri. Orice alt vehicul parcurge această distanţă într-un timp mai îndelungat. Iar dacă viteza coboară sub două sute de mii de kilometri pe secundă, efectul vitezei asupra timpului e neglijabil, astfel că timpul astronavic e apropiat de durata pămînteană. Tocmai de asta îi era teamă lui Nielsen (N. A.).

Giulio urmări prin telescop cum cele două motoare, încă aruncînd jetul luminos de frînare, rămîneau tot mai mult în urmă, pînă cînd totul fu învăluit în beznă.

— Şi acum?...

— Să judecăm puţin... Din punctul de vedere al echilibrului dintre frînare şi accelerare, deocamda-tă, nu stăm prost. Am accelerat mai mult decît am frînat. Cred că nu ne putem plînge încă de motorul frontal...

— Şi dacă e la fel cu celelalte?

Comandantul nu avea cum să răspundă. Vulturul nu-l mai asculta ca înainte, ieşise de sub stăpînirea mîinilor sale. Putea el să-l contrazică pe Giulio?

— Atunci să-l verificăm, cît mai e timp...

Nielsen, cutremurat de un gînd sinistru, se decise cu greu pentru această manevră riscantă. Dar nici gîndul nu-i da pace...

— Dacă nu-l controlăm astăzi, mîine am putea pierde şi ultima şansă... Riscăm să trecem ca un bolid prin sistemul solar, fără să ne mai putem opri vreodată!... Şi dacă nu e cine să ne salveze, atunci fără să o mai dorim, ne-am continua călătoria pînă cînd Cosmosul şi-ar desăvîrşi opera de distrugere, după cum vezi, începută...

— Îl pun atunci sub control!...

— Deschide şi închide doar circuitul de rezervă... Cel principal mergea, pînă mai ieri...

Minutele se scurgeau anevoie. Aşteptarea devenea un chin. Doi oameni căutau, în mijlocul infinităţii reci şi duşmănoase, să stăpînească descompunerea evidentă în care intrase astronava. Dacă norocul i-ar favoriza şi motorul frontal de frînare s-ar dovedi capabil de acţiuni sigure, totul ar fi...

— S-a blocat rezerva, Arthur!... S-a blocat!...

Nielsen se făcu alb la faţă. Nu teama pentru el îl toropea. Nu era vorba de asta. Închise ochii şi îi redeschise brusc, strîngînd pumnii. Chipul lui Mark îi apăruse întristat, fără bucuria vieţii in priviri. Aşa era fiul stelelor de cînd „mama Cristina” plecase de lîngă el. Mai era şi „mama Raymonde”, dar...

— De-ar fi să-mi dau viaţa şi tot vom ajunge!... Controlez personal circuitul... Costumul!...

Nielsen se întoarse mai posomorît decît plecase.

— Conductele sînt blocate. Oxizi şi derivaţi secundari... Dracu ştie cum s-au format acolo, doar evacuatorul a lucrat fără încetare ... Conducta principală e în ordine... Treci pe ventilul ei şi frînează zece minute...

Comenzile se succedară rapid şi curînd vitezometrul arăta o scădere uşoară şi continuă a vitezei. Un oftat de uşurare, ieşit din pieptul lui Giulio, tocmai era gata să-l liniştească pe Nielsen, cînd brusc o forţă crescîndă îi împinse către peretele din faţă.

Pe Giulio îl făcu una cu tabloul de comandă, iar Nielsen sparse geamul de la un aparat de control. O privire aruncată pe ceasul de control al frînării şi Giulio strigă, năucit:

— Arthur, peste 12-g*!...

Mîna lui Nielsen se întinse, cu mare greutate, spre un buton şi-l apăsă cu nădejde. Nu trecu mult şi forţa dispăru. Giulio îşi reveni cu încetul. Nielsen îşi rezemase capul de panoul radiotelescopului şi stătea aşa, pierdut în gînduri tulburi.

— Am tăiat şi conducta principală – rosti el, tîrziu. Acum totul e în ordine!...

---

*De douăsprezece ori acceleraţia gravităţii. Unitate folosită şi pentru frînare (N. A.).

Un zîmbet dureros îi răsări pe buze. Deznădejdea n-ar fi avut rost, nu mai folosea la nimic.

— Deci mergem în voia sorţii, Arthur!...

— În voia sorţii!... E bine, cel puţin, că mai avem ceva energie...

Lui Giulio îi trecu prin minte un gînd bun:

— Arthur, ce-ar fi să ne adresăm direct lor? Poate sînt pe aproape şi nu vom mai aştepta cincizeci şi cinci de ani...

„Cît de simplu ar fi!” gîndi Nielsen. O lumină fugară îi licări în ochi.

— Pe-aproape?... Ce să caute aici?

— Poate cercetează zona asta, poate merg undeva...

— Cum să-i chemăm?... Doar apelul general ar mai folosi la ceva...

— Sau codificatorul Sirius!...

Aşa e! Codificatorul îl uitase!

— Nu mai pierde vremea... Du-te!...

Giulio o luă la goană spre cabina staţiei centrale de comunicaţii interastrale.

Ajuns în cabină, cuplă febril codificatorul la emiţător şi, gîtuit de emoţie, începu să lanseze, în sfîrşit, apelul de care se lega soarta Vulturului:

„S.O.S. Aici e astronava Vulturul, de origină pămînteană. Transmitem către toate astronavele care ne-ar putea ajuta în timpul cel mai scurt. Sîntem fără putinţă de frînare sau accelerare şi ne îndreptăm spre Pămînt. Coordonatele noastre, în raport cu triunghiul S.A.V.*, sînt următoarele...”

Şi Giulio dictă, cu precizie, coordonatele, viteza şi direcţia de zbor a Vulturului. Încredinţă apoi automatului să transmită apelul la intervale regulate,

---

*S.A.V. = Soare, Alfa Centauri şi Vega (N. A.).

iar el se ridică, parcă renăscut. Sosise marea clipă în care se adresase Pămîntului!...

Zilele păreau mai grele decît înainte. Totuşi, doar Nielsen şi Giulio cunoşteau drama Vulturului. Ceilalţi căutau să-şi alunge tristeţile şi deznădejdile trecutului, sorbind din speranţa revederii cu o lume nouă. Se mai uşurase durerea ce le-o pricinuise moartea prietenei şi mamei. Oricum, trecuseră nouă luni de atunci...

De cîtva timp, Giulio nu se mai dezlipea de scaunul din faţa receptorului de mesaje interastrale. Cu cît se scurgea vremea, cu atît mai insuportabilă devenea aşteptarea.

Nielsen îşi reţinea orice izbucnire sufletească. Voia să rămînă pînă la capăt, cu orice preţ, şeful adevărat al acelei astronave năpăstuite. Din partea lui se cerea să nu se plece şi o făcea cu eroism. Gîndul îi era neîncetat la Mark. Fiul său împlinea nouăsprezece ani! Oare cînd trecuseră?...

— Iar Pămîntul a îmbătrînit cu aproape unsprezece secole! – şoptiră buzele lui Nielsen... Anul 3025!...

Se apropia miezul nopţii. Lui Giulio i se închideau ochii de somn şi oboseală. Stătea ghemuit în fotoliul pe care nu se mai îndura să-l părăsească de peste două luni.

Aţipise pe neaşteptate. O muzică plăcută îi răsuna în urechi. Se făcea că, undeva, într-un loc ciudat, un om îmbrăcat într-o uniformă militară încerca să acopere cu un fluier strident acordurile muzicii plăcute pe care o asculta. Deodată, fluieratul se înteţi atît de tare, încît era gata să-i spargă timpanul. Speriat, Giulio se trezi brusc, cu inima bătîndu-i repede de tot. Căscă o dată şi îşi întinse picioarele. „Ce-a fost asta?”

Sări din fotoliu şi ascultă mai atent. Semnalul se repetă, intens, aproape asurzitor.

— Cerule!...

Dintr-un salt, se află lîngă aparat şi răsuci butonul. O secundă, două, trei şi... radioastralul răspîndi în cabină formula de obicei seacă, dar de astă dată parcă divină:

„Atenţie, recepţie!”

Înlemnit pe locul său, Giulio nu mai făcu o mişcare. Mesajul recepţionat era scurt şi clar:

„Aici Vega-7. Aici Vega-7. Zbor spre tine, Vulturule. Zbor spre tine, Vulturule. Viteza mea este de... „

Nu se încheie bine acest mesaj extraordinar, că radioastralul semnaliză din nou:

„Atenţie, recepţie!”

Mut, uluit, Giulio nu se putea smulge din starea lui de toropeală. Oare nu cumva visează?...

„Aici Vega-1. Aici astronava de patrulare şi salvare Vega-1. Mă îndrept şi eu spre tine, Vulturule...”

Mesajul se întrerupse brusc. Dar, tot atît de brusc, reluă:

„...Nu te cunoaştem. Procedează la dezinfecţia generală şi pregăteşte transbordarea. Viteza mea este...”

— Astronavă de patrulare!... Omenirea patrulează în Cosmos!... Dumnezeule, ce greşeală am putut face!...

Strigătul lui Giulio îl mai prinse şi Nielsen, în timp ce intra ca o furtună în cabină.

— Sîntem salvaţi!...

Dar nu mai avea cui s-o spună! încordarea şi zbuciumul extraordinar din ultima vreme, emoţia şi bucuria nestăvilită ce i-o adusese mesajul, cumplitul regret al unei greşeli ce i-a costat atît de mult îl doborîseră fulgerător pe Giulio. Părea acum o statuie de ceară întinsă pe fotoliu.

Nielsen îl aşeză mai comod. Voia tocmai să-şi apropie un al doilea fotoliu, cînd semnalul „Atenţie, recepţie” îl împietri.

„Aici Vega-4. Aici astronava de patrulare Vega-4. Mă aflu la cincisprezece zile de zbor de tine, Vulturule. Te întîmpin în punctul de coordonate...”

Nielsen izbucni:

— Astronavă de patrulare?!... Aşa a spus!... Înseamnă că cei douăzeci şi şapte de ani-lumină sînt, pentru ei, cît sutele de kilometri pentru cei de acum un mileniu!... Astronavă de patrulare!... Am ajuns un sălbatic!... Mai poate oare un sălbatic să înţeleagă lumea nouă, civilizată?...

— Cred că poate, Arthur!... Dovadă este că ne-au înţeles şi ei!...

Era Bob. În spatele lui se zăreau Mark, Raymonde şi Karl... Ştiau, deci, şi ei!...

29 EPILOG

Bob se ridică şi privi pe fereastră. În grădină, Giulio purta o discuţie aprinsă cu savantul Svere Tau.

Băiatul, însă, nu-i lăsă nici un răgaz.

— Şi mai departe ce a fost?

Se întoarse, surîzînd.

— Măi năzdrăvanule, vrei să afli totul, aşa, dintr-o dată?

— Vreau, Bob, de ce să nu vreau?... Doar acesta va fi subiectul lucrării mele de încheiere a ciclului doi...

— Aha!... De-aia mă ţii sub tensiune!...

Băiatul rîse. Se împrieteniseră de cîţiva ani, dar abia acum îi povestise Bob istoria ciudată a Vulturului.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întîmplat cu Vulturul?

Bob, ziaristul celebru, tuşi uşor, poate mai mult ca să-şi adune amintirile...

— Vulturul?!... Hm... Au venit astronavele de patrulare şi, cît ai clipi, ne-au luat pe bordul lor.

— Aşa... simplu?!... Fără complicaţii?...

— Fără, Tedo!... Adică a fost una, cînd m-am pomenit faţă în faţă cu primul cosmonaut străin.

— Tu?

— Da, eu... Voiam să mă conving dacă spusele lui Nielsen şi Giulio corespundeau adevărului.

— Şi ce-ai făcut?

— Cum l-am zărit pe uriaşul acela, l-am întrebat: în ce an sînteţi? Nu-mi cunoştea limba. Printre ei era însă încercatul cosmonaut Iuri Cernobai...

Cunoştea limba mea străveche... Mi-a răspuns, surprins: Sîntem în anul 3025, luna mai, ziua 2...

— Şi tu... ce i-ai răspuns?

— După o clipă de zăpăceală, am şoptit: Deci n-a fost un vis!...

Băiatul se uită mai atent la Bob. Ziaristul din faţa lui se născuse cu unsprezece secole în urmă! Ce noroc teribil a avut, să trăiască mai bine de un mileniu, cînd oamenii mor, de obicei, pe la două sute-două sute cincizeci de ani.

Eh, dar şi el a avut un noroc nemaipomenit! Cine va mai avea o temă ca a lui?

— Dar Vulturul? S-a prăpădit? Tot nu mi-ai spus ce-aţi făcut cu el!...

— Pentru a nu periclita zborurile astronavelor, şi cum nu mai putea fi adus pe Pămînt, întrucît motoarele principale oricum ar fi făcut explozie, Nielsen şi ceilalţi au decis să-l distrugă... Ah, ce clipe au fost acelea!...

Peste privirile lui Bob trecu o umbră. O amintire dureroasă îl mai stăpînea şi azi...

— Vezi, Tedo, nu ne durea atît pieirea Vulturului... el îşi terminase misiunea...

— Dar ce atunci?... A, mama lui Mark!... Ea şi Vulturul nu se mai întorceau acasă!...

Bob nu-i mai răspunse şi băiatul înţelese că, pentru azi, povestea s-a sfîrşit. Îi mulţumi bunului şi celebrului său prieten şi se ridică de pe scaun.

— La revedere, Bob!...

— La revedere!... Să nu-mi pierzi cumva jurnalul!...

— Nici o grijă!...

Băiatul ieşi, iar uşa se închise lin în urma lui,

O adiere uşoară de vînt primăvăratic atinse obrajii lui Bob. Tresări, înviorat. Se apropie de fereastră şi respiră adînc aerul curat al anotimpului în care totul revine la viaţă. Din cînd în cînd îi ajungeau la urechi frînturi dintr-o simfonie

„Beethoven!.. Titanul care a cîntat bucuria va fi iubit întotdeauna!...”

Ieşi pe balcon şi privirile i se ridicară, fără să vrea, spre înaltul cerului.

— Cît e de albastru!… Şi cît de negru era „acolo”!…

Furat de visul său, nu-l auzi pe Mark apropiindu-se.

— Nostalgia depărtărilor, Bob?

Se întoarse surprins.

— Tu erai?...

Zîmbi şi îi cuprinse umerii. Visul îşi reluă firul şi Bob continuă:

— Cerul acesta minunat trebuie dus în toate colţurile Cosmosului!... Oamenii de azi o vor putea face...

Era rîndul lui Mark să zîmbească. Celebrul ziarist nu-şi mai punea frîu imaginaţiei. Dar cînd îşi ridică şi el ochii, simţi că Bob are dreptate...

ÎN LOC DE POSTFAŢĂ

Trăim într-o epocă de mare avînt ştiinţific şi tehnic, cînd visele cele mai îndrăzneţe ale omului devin realităţi cotidiene. Era călătoriilor interplanetare, şi chiar intersiderale, a fost deschisă o dată cu zborul legendar al lui Iuri Alexeevici Gagarin. Omul sovietic, deschizător al unei ere noi în istoria omenirii, a dat în lături şi porţile Cosmosului.

De aceea, autorului „Paradoxalei aventuri” i s-a părut justificată alegerea temei unei călătorii interastrale, al cărei început l-a situat într-un viitor foarte apropiat. Mai mult decît atît: şi-a permis să înfăţişeze prin mijloace literare desfăşurarea unei astfel de expediţii, făcînd să ruleze prin faţa cititorului tot filmul vieţii unei astronave care, printr-o întîmplare tragică, şi-a ridicat viteza pînă aproape de aceea a luminii.

Autorul s-a mărginit să prindă în obiectivul pre-viziunii sale doar un aspect al viitorului.

Alţi scriitori de romane de anticipaţie, cum sînt I. A. Efremov, cu a lui „Nebuloasa din Andromeda”, sau Sergiu Fărcăşan cu „O iubire din anul 41042”, cuprind în lucrările lor teme cu mult mai vaste, cum ar fi aspectele multilaterale ale societăţii viitoare, sau adaptarea unor astronauţi reveniţi pe Pămînt după un zbor îndelungat.

Ideea centrală a acestui roman, idee care poate că a trezit în mintea cititorilor o seamă de îndoieli, este legată de posibilitatea „călătoriei în timp”. Pentru un nespecialist în problemele fizicii moderne, această posibilitate ar putea să apară în flagrantă contradicţie cu experienţa cotidiană. Cu toate acestea, din teoria relativităţii reiese concluzia (bazată pe un complicat calcul matematic pe care, credem, nu e cazul să-l reproducem aici), că dintre doi fraţi gemeni, acela care a întreprins în spaţiul cosmic o călătorie îndelungată cu o viteză apropiată de aceea a luminii, la întoarcere va fi mult mai tînăr decît fratele rămas pe pămînt.

Această concluzie este ceea ce oamenii de ştiinţă numesc o ipoteză de lucru. De altfel, în mersul ei ascendent, ştiinţa s-a folosit şi se va mai folosi în mod constant de asemenea ipoteze.

Fiind o ipoteză ştiinţifică, ideea „călătoriei în timp” sau „Paradoxul lui Einstein” poate foarte bine să constituie fundamentul unui roman ştiinţifico-fantastic. Desigur că pe cititorii noştri îi interesează şi viitorul acestei ipoteze. Va fi ea oare confirmată sau infirmată de ştiinţă? Istoria progresului ştiinţific ne-a demonstrat nu o dată cum ipoteze din cele mai îndrăzneţe, care în momentul formulării lor păreau chiar absurde, deoarece contravenea experienţei cotidiene a oamenilor, pînă la urmă s-au arătat juste. Pentru a ne limita doar la un exemplu, vom aminti ipoteza lui Kopernik că Pămîntul se învîrteşte în jurul Soarelui şi nu invers. Confirmarea a nenumărate previziuni ştiinţifice nu înseamnă însă că orice presupunere a unui savant se adevereşte. Foarte multe, mai curînd sau mai tîrziu, dovedindu-se şubrede, sînt infirmate şi uitate.

Doar practica, verificarea experimentală, poate hotărî temeinicia şi viitorul unei ipoteze.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru „Paradoxul lui Einstein”. Pînă astăzi, el încă n-a putut fi verificat la scară cosmică. După cum se ştie, de-abia de acum înainte, prin zborul sputnicilor şi al rachetelor cosmice, astronomia a început să devină o ştiinţă cu adevărat experimentală.

Ca încheiere, iată ce spune în legătură cu problema „Călătoriei în timp” V. GHINZBURG, membru corespondent al Academiei de ştiinţe al U.R.S.S.:

„Lansarea în Uniunea Sovietică a primilor sateliţi artificiali ai Pămîntului a demonstrat că visurile despre călătoriile în Cosmos capătă tot mai mult o bază reală. În legătură cu aceasta a fost trezit din nou interesul faţă de una dintre deducţiile de mult cunoscute ale teoriei relativităţii – posibilitatea „călătoriei în timp”.

Din aşa-numita teorie a relativităţii restrînse, elaborată încă în 1905 de vestitul fizician Albert Einstein, rezultă că un ceasornic ce se deplasează rămîne în urmă faţă de unul imobil prin faţa căruia trece. Atîta vreme cît viteza de mişcare a ceasornicului este mult inferioară vitezei luminii, el rămîne doar foarte puţin în urmă faţă de ceasornicul imobil. De exemplu, ceasornicele sateliţilor lansaţi pînă în prezent şi care zboară cu o viteză de opt kilometri pe secundă rămîn în urmă numai cu o sutime de secundă anual faţă de ceasornicele de pe Pămînt. Faptul că această rămînere în urmă este neînsemnată, se explică prin aceea că viteza luminii este foarte mare – trei sute de mii de kilometri pe secundă. Tocmai din această cauză, adică datorită faptului că vitezele tuturor mijloacelor de transport sînt infime, în comparaţie cu viteza luminii, proiectanţii de avioane pot să nu ţină seama de legile teoriei relativităţii. Dar dacă viteza se apropie de viteza luminii, încetinirea mersului unui ceasornic ce se

deplasează poate fi foarte mare. De pildă, un ceasornic care ar zbura cu o viteză de două sute şaizeci mii kilometri pe secundă, adică cu o viteză de aproximativ treizeci de mii ori mai mare decît viteza sateliţilor tereştri, ar merge de două ori mai încet decît un ceasornic imobil. Tocmai de acest fapt se leagă posibilitatea aşa-numitei „Călătorii în timp”.

Dacă acceleraţia unei astronave este suficient de mică, activitatea vitală a unui organism în mişcare se va desfăşura în acelaşi ritm în care merge un ceasornic ce se deplasează împreună cu ea. (Se ştie că şi omul este în felul său un „ceasornic”, în care bătaia pulsului poate să aibă rolul acelor indicatoare.)

De aceea, după înapoierea sa, călătorul cosmic va fi în sens biologic mai tînăr decît confraţii săi rămaşi pe Pămînt.”

Astfel, unui scriitor de romane ştiinţifico-fantastice îi rămîne un cîmp foarte larg de acţiune. Numai viitorul va putea hotărî dacă „Paradoxala aventură” anticipează o iluzie sau o realitate.

AUTORUL

CUPRINSUL

90
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
PARADOXALA AVENTURĂ
92
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
ION MÎNZATU
93
94
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
ION MÎNZATU
PARADOXALA
AVENTURĂ